Pegasus Yayınları: 2 7 2

Gençlik: 7

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

GREGOR VE GRİ KEHANET

SUZANNE COLLINS

Özgün Adı: GREGOR THE OVERLANDER

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem

Kitap Editörü: Gamze Bulut

Son Okuma: Berna Sirman

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası

Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.

No: 12/204-232 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ağustos 2 0 1 0

ISBN: 9 7 8 - 6 0 5 - 4 2 6 3 - 7 9 - 0

PEGASUS YAYINLARI © SUZANNE COLLINS, 2 0 0 3

Bu kitabın Türkçe Yayın hakları

Akçalı Telif Hakları Ajans tarafından Scholastic Inc.'den alınmışt: Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen

alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya

edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 2 7 / 9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0 2 1 2 2 4 4 23 50 (pbx) Faks: 0 2 1 2 2 4 4 23 46

www.pegasusyayinlari.com /
info@pegasusyayinlari.com

SUZANNE COLLINS

YERALTİ GÜNLÜKLERİ -

GREGOR

VE

GRİ KEHANET

İngilizceden Çeviren:

GÜRKAN GENÇ

PEGASUS YAYINLARI

BÖLÜM

1

Gregor alnını perdeye o kadar uzun süre bastırmıştı ki, kaşlarının üstündeki küçük pürüzleri hissedebiliyordu. Parmaklarını pürüzlerin üzerinde dolaştırdı ve ilkel bir mağara adamı çığlığı atma dürtüsüne direndi. Göğsünde, gerçekten acil -sopanız olmadan uzun

dişli bir kaplanla karşılaştığınız ya da Buz Devri sırasında ateşinizin söndüğü zamanlarda olduğu gibi- durumlar için saklanmış uzun, gırtlaksı bir haykırış toplanıyordu.

Hafif bir hayal kırıklığı sesiyle başını perdeye tekrar sert

çe vurmadan önce ağzını açıp derin bir nefes alacak kadar

ileri gitmişti. "Ergh."

Hem ne anlamı vardı ki zaten? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ne sıcağı, ne can sıkıntısını, ne de önünde uzanan sonsuz yaz tatilini.

Onu biraz oyalaması için iki yaşındaki kız kardeşi Bot'u

uyandırmayı düşündü ama bundan vazgeçti. En azından

o, yedi yaşındaki kız kardeşi Lizzie ve büyükanneleriyle

paylaşüğı klimalı yatak odasında serindi. Orası evdeki tek klimalı odaydı. Gerçekten çok sıcak gecelerde Gregor ve annesi yere yorgan serip orada uyuyordu, ama beş kişiyle oda serin değil, sadece ılık oluyordu.

Gregor buzluktan aldığı bir parça buzla yüzünü ovdu.

Bir sokak köpeğinin dolup taşmış bir çöp tenekesini kok-ladığı avluya baktı. Köpek, patilerini tenekenin kenarına koydu ve çöp tenekesini devirerek çöpleri kaldırıma yaydı.

Gregor'un gözüne duvarın dibinde seğirten belli belirsiz iki tane gölge ilişti ve suratını buruşturdu. Sıçanlar. Onlara asla, gerçekten alışamamıştı.

Bunun dışında avlu boştu. Avlu genellikle top oynayan, ip atlayan ya da gıcırtılı tırmanma demirlerinden sarkan çocuklarla dolu olurdu. Ama bu sabah otobüs kampa doğru yola çıkmışü ve dört ile on dört yaşları arasındaki bütün çocuklar o otobüsteydi. Biri hariç.

"Üzgünüm, bebeğim, gidemezsin," demişti annesi ona, birkaç hafta önce. Gerçekten üzgündü de, bunu yüz ifadesinden anlayabilmişti. "Ben işteyken birisinin Bot'a bakması gerekiyor ve ikimiz de bunu artık büyükannenin yapamayacağım biliyoruz."

Elbette biliyordu. Geçen seneden beri büyükannesi

gerçekliğe bir girip bir çıkıyordu. Bir an aklı başındayken, bir an sonra ona Simon diyordu. Simon kimdi? Hiçbir fikri

yoktu.

• 10 •

GREGOR VE GRİ KEHANET

Birkaç yıl önce durum daha farklıydı. O zamanlar annesi yalnızca yarı zamanlı çalışıyor, lisede fen öğretmeni olan babasıysa yazları çalışmıyordu. Bot'la o ilgilenebilirdi. Ama babasının bir gece aniden ortadan kaybolmasının ardından, Gregor'un aile içindeki rolü değişmişti. En büyük çocuk oydu, bu yüzden üzerine pek çok sorumluluk almıştı. Kız kardeşlerine bakmak bunun büyük bir kısmını

oluşturuyordu.

Bu yüzden Gregor'un tek söylediği, "Sorun değil,

anne. Zaten kamp çocuklar için," olmuştu. On bir yaşında, kamp tarzı şeylerle ilgilenmeyi bıraktığını göstermek için

omuzlarım silkmişti. Ama yine de bu, annesinin daha da

üzgün görünmesine yol açmıştı.

"Lizzie'nin de seninle birlikte evde kalmasını ister misin? Sana arkadaşlık etmesi için?" diye sormuştu annesi.

Bu öneri karşısında Lizzie'nin yüzünden bir korku ifadesi geçmişti. Gregor teklifi reddetmemiş olsaydı kız büyük olasılıkla gözyaşlarına boğulacaktı. "Yok, bırak gitsin.

Bot'la başa çıkarım."

İşte buradaydı. Başa çıkamıyordu. Bütün yazı, iki ya

şında bir çocuk ve ona başka birisinin adıyla seslenen bü-

yükannesiyle bir arada geçirmekle başa çıkamıyordu.

Büyükannesinin, yatak odasından, "Simon!" diye seslendiğini duydu. Gregor kafasını iki yana salladı, ama hafifçe gülümsemeden de edemedi.

"Geliyorum, büyükanne!" diye seslendi ve buzun geri kalanını katır kutur yedi.

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

Öğleden sonra güneşi, güneşliklerin içinden geçmeye çalışırken odayı altın rengi bir parıltıyla doldurmuştu.

Büyükannesi, üstünde ince pamuklu bir yorganla yatıyordu. Yorgandaki her yama, yıllar boyunca kendine diktiği elbiselerin parçalarından oluşmaktaydı. Daha aklı başında

zamanlarında, Gregor'la yorgan hakkında etraflıca konu

şurdu. "Şu benekli olan, on bir yaşında kuzinim Lucy'nin mezuniyetinde giydiğimden; şu limon sarısı, bayramlıklarımdan biriydi ve şu beyaz olan da gelinliğimin kenarından; yalan söylemiyorum."

Ama bu, aklının başında olduğu bir zaman değildi.

"Simon," dedi büyükannesi, onu görünce rahatlayan bir yüz ifadesiyle. "Sefertasını unuttuğunu sandım. Çift sürerken acıkırsın."

Büyükannesi Virginia'daki bir çiftlikte büyümüştü ve

New York'a, büyükbabasıyla evlendiğinde gelmişti. Buna

hiç alışamamıştı. Gregor bazen kadının zihninde de olsa, o

çiftliğe geri dönebilmesine içten içe seviniyordu. Birazcık da kıskanıyordu. Sürekli evde oturmak hiç eğlenceli değildi. Şimdiye kadar otobüs büyük olasılıkla kampa varmıştı ve Lizzie ile diğer çocuklar...

"Ge-go!" diye tiz bir bağırış duyuldu. Karyolanın kenarından kıvırcık saçlı bir baş çıktı. "Çıka' beni!" Bot, oyuncak köpeğin kuyruğunun ıslak ucunu ağzına tıkıp kollarım ona doğru kaldırdı. Gregor kardeşini havaya kaldırıp göbeğine bir öpücük kondurdu. Kız kıkırdadı ve köpek yere düştü. Gregor köpeği alması için kardeşini yere indirdi.

12

GREGOR VE GRİ KEHANET

"Şapkanı al!" dedi, kendini hâlâ Virginia'da sanan büyükannesi.

Gregor dikkatini vermesi için büyükannesinin elini

tuttu. "İçecek soğuk bir şeyler ister misin, büyükanne? Kök birasına ne dersin?"

Kadın güldü. "Kök birası mı? Ne o, yoksa bugün do

ğum günüm mü?"

Böyle bir şeye nasıl yamt verirdiniz?

Gregor kadımn elini sıkıp Bot'u kucağına aldı. "Hemen dönerim," dedi yüksek sesle.

Büyükannesi hâlâ kendi kendine gülüyordu. "Kök birası!" dedi kadın ve gözlerini sildi.

Mutfağa giden Gregor, bir bardağa buz gibi bir kök birası doldurdu ve Bot'a bir şişe süt hazırladı.

"So'uk," dedi kız neşeyle, şişeyi yüzüne bastırarak.

"Evet, güzel ve soğuk, Bot," dedi Gregor.

Kapıya vurulması onu yerinden sıçrattı. Gözetleme

deliği en az kırk yıldır işe yaramıyordu. "Kim o?" diye seslendi.

"Bayan Cormaci, tatlım. Annene saat dörtte büyükannene uğrayacağımı söylemiştim!" diye cevapladı bir ses kapının arkasından. Gregor bir anda, ilgilenmesi gereken

bir yığın çamaşır olduğunu hatırladı. İyi, en azından evden çıkmış olurdu.

Kapıyı açınca Bayan Cormaci'yi sıcaktan bitkin bir halde buldu. "Merhaba! Korkunç, değil mi? Sıcağı memnuni-

yetle karşılamadığımı söylemeliyim!" Eski bir bandanayla yüzünü silerek içeri daldı. "Ah, harika, bana mı?" dedi kadın ve Gregor yamt veremeden, çölde kaybolmuş gibi kök birasını bir dikişte midesine indirdi.

"Tabii ki," diye mırıldandı Gregor, başka bir tane doldurmak için mutfağa giderek. Bayan Cormaci'yi gerçekten önemsemezdi ama bugün, onu görmek neredeyse bir rahatlama olmuştu. *Harika, bugün tatilin ilk günü ve ben çama*

şırhaneye gitmeye can atıyorum, diye düşündü Gregor. *Eylüle kadar muhtemelen kendimden geçmiş olurum.*

Bayan Cormaci tekrar doldurulması için bardağını

uzattı. "Eee, tarotuna bakmama ne zaman izin vereceksin, bayım? Bu konuda yeteneğim olduğunu biliyorsun," dedi

kadın. Bayan Cormaci, insanlara postayla tarot falına bakma karşılığında on dolar alıyordu. "Sana ücretsiz," derdi sürekli Gregor'a. Gregor bu teklifi asla kabul etmemişti,

çünkü Bayan Cormaci'nin ona, kendisinin soracağından

fazla soru soracağına dair gizli bir kuşkusu vardı. Yanıtlayamayacağı sorular. Babası hakkında sorular.

Çamaşırlar hakkında bir şeyler geveledi ve onları toparlamak için, seğirterek uzaklaştı. Bayan Cormaci'yi tanıdığı kadarıyla, kadın muhtemelen cebinde bir deste tarot kartı bulunduruyordu.

Çamaşır odasına inen Gregor, çamaşırları elinden geldi

ğince ayırdı. Beyazlar, siyahlar, renkliler... Bot'un siyah-beyaz çizgili şortlarım ne yapması gerekiyordu? Yanlış karar

olduğunu hissetmesine karşm, onları siyahların arasına artı.

14

GREGOR VE GRİ KEHANET

Kıyafetlerinin çoğu -kötü çamaşır tercihlerinden de

ğil, eski olmalarından ötürü- neredeyse grimsiydi zaten.

Gregor'un şortlarının hepsi, kışlık pantolonlarının dizden

aşağısının kesilmesinden oluşuyordu ve geçen seneden

üzerine uyan sadece birkaç tişörtü vardı ama bütün bir yaz

evde kapalı kalacaksa, bunun ne önemi vardı ki?

"Top!" diye bağırdı Bot, sıkıntıyla. "Top!"

Gregor kolunu kurutucuların arasına soktu ve Bot'un,

peşinden koştuğu eski tenis topunu çıkardı. Üzerindeki

toz topağı aldı ve topu odanın diğer tarafına fırlattı. Bot, topun ardından bir köpek yavrusu gibi koştu.

"Bu ne pislik," diye düşündü Gregor, hafifçe gülerek.

"Bu ne nemli, berbat, can sıkıcı bir pislik!" Öğle yemeği olarak yediği yumurta salatasının ve çikolatalı pudingin

kalıntıları hâlâ Bot'un yüzünde ve üzerinde görülebiliyordu. Ellerini, Gregor'un belki bir kum püskürtücünün çıkarabileceğini düşündüğü keçeli kalemlerle mora boyamıştı ve bezi dizlerinin arasından sarkıyordu. Hava, ona şort

giydirmek için çok sıcaktı.

Bot, topla beraber geri geldi; kurutucunun fam buklelerini havalandırıyordu. Topu uzatırken terli yüzü neşeyle parlıyordu. "Seni bu kadar mutlu eden şey ne, Bot?" diye sordu Gregor.

"Top!" dedi küçük kız ve çabuk olması için başım kasten sertçe Gregor'un dizine vurdu. Gregor, topu çamaşır makineleriyle kurutucuların arasındaki koridora fırlattı.

Bot topun peşinden fırladı.

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

Oyun devam ederken, Gregor kendini Bot'un topuyla

olduğundaki kadar mutlu hissettiği son seferi hatırlamaya

çalıştı. Geçen birkaç yıl içinde, kendini iyi hissettiği zamanlar olmuştu. Şehrin ortaokulunun müzik grubu, Carnegie Hall'da çalmıştı. Oldukça güzeldi. Hatta Gregor saksafo-nuyla kısa bir solo bile atmıştı. Müzik yaptığında her şey

daha iyiydi; notalar onu tamamen başka bir dünyaya taşıyor gibiydi.

Ayrıca koşu pisti de iyiydi. Zihnini iyice boşaltana kadar bedenini zorladıkça zorlamak...

Ama kendine karşı dürüst olması gerekirse, Gregor

gerçek mutluluğu hissetmesinin üzerinden yıllar geçtiğini

biliyordu. *Tam olarak iki yıl, yedi ay ve on üç gün,* diye düşündü. Hesabım tutmaya çalışmıyordu; ama yine de rakamlar zihninde otomatik olarak atıyordu. İçinde, babasının tam

olarak ne kadar zamandır kayıp olduğunu tutan bir sayaç

vardı sanki.

Bot mutlu olabilirdi. Bu olay olduğunda o henüz doğmamıştı bile. Lizzie ise sadece dört yaşındaydı. Ama Gregor sekiz yaşındaydı ve hiçbir şeyi kaçırmamıştı; babasının bir anda ortadan kaybolduğu gerçeğinden neredeyse sıkılmış gibi davranan polisi çılgınca aramaları gibi. Açıkça evden kaçüğım düşünüyorlardı. Başka bir kadınla kaçmış

olabileceğini bile ima etmişlerdi.

Bu doğru değildi. Gregor'un bildiği bir şey varsa, o

da babasının annesini sevdiğiydi; onu ve Lizzie'yi sevdiği, Bot'u seveceğiydi.

• 16 •

GREGOR VE GRİ KEHANET

Ama öte yandan... tek bir kelime bile etmeden onları

nasıl terk edebilmişti?

Gregor babasının arkasına bile bakmadan ailesini terk

edeceğine inanamazdı. "Kabul et," diye fısıldadı kendi kendine. "O öldü." Bütün vücudundan bir acı dalgası geçti. Bu doğru değildi. Doğru olamazdı. Babası geri gelecekti; çünkü... çünkü... çünkü ne? Çünkü bunun doğru olmasını

delicesine istediği için mi? Çünkü ona ihtiyaçları olduğu

için mi? *Hayır* diye düşündü. *Çünkü geri geleceğini hissedebiliyorum. Geri geleceğini biliyorum.*

Çamaşır makinesi durdu ve Gregor çamaşırları iki kurutucuya doldurdu. "Ve geri geldiğinde, nerede olduğuna dair gerçekten iyi bir açıklaması olsa iyi olur!" diye mırıldandı kurutucunun kapağım hızla çarparak kapatırken.

"Mesela başım çarpmış ve kim olduğunu unutmuş olduğu

gibi. Ya da uzaylılar tarafından kaçırıldığı gibi." Televizyonda pek çok insanın uzaylılar tarafından kaçırıldığını görüyordu. Babasının başına da bu gelmiş olabilirdi.

Kafasında sıklıkla pek çok farklı olasılığı tartıyor olmasına karşın, evde babasından nadiren söz ediyordu. Babasının geri döneceğine dair sessiz bir fikir birliği vardı.

Bütün komşuları öylece çekip gittiğini düşünüyordu. Büyükler bundan asla bahsetmiyordu. Çocukların pek çoğu da öyle; neredeyse yarısı tek ebeveynle yaşıyordu zaten.

Yabancılar bazen soruyordu gerçi. Yaklaşık bir yıl boyunca

bir açıklama yapmaya çalıştıktan sonra Gregor ebeveynlerinin boşandığı ve babasımn California'da yaşadığı hikâye-

sini uydurmuştu. Yalandı ama kimse gerçeğe inanmazken,

insanlar buna inanmıştı. Tabii gerçek her neydiyse.

"Ve eve döndükten sonra onu..." dedi Gregor yüksek sesle ve ardından durdu. Kuralı çiğnemek üzereydi. Babası

geri döndükten sonra olabilecek şeyler hakkında düşünemeyeceği kuralım. Ve babası her an geri dönebileceği için, Gregor kendisinin geleceği düşünmesine izin veremezdi.

Bir sonraki Noel'de babasının geri geldiği ya da atletizm

takımım çalıştırması gibi gerçekte olabilecek olayları hayal ederse, bunların asla gerçekleşmeyeceğine dair garip bir

hissi vardı. Ayrıca kurduğu hayaller onu ne kadar mutlu

ederse, gerçeğe dönüşü de o denli acı verici oluyordu. Bu

yüzden, kendisine böyle bir yasaklama getirmişti. Gregor aklını şu anda tutmalı ve geleceği akışına bırakmalıydı. Sisteminin kusursuz olmadığının farkındaydı, ama günü geçirebilmek için bulabildiği en iyi yol buydu.

Gregor, Bot'un şüphe uyandıracak derecede sessiz olduğunu fark etti. Etrafına bakındı ve onu hemen göremeyince korkuya kapıldı. Ardından, en sondaki kurutucunun yanından çıkan pembe, eski sandaletleri gördü. "Bot! Çık oradan!" diye bağırdı.

Elektrikli aletlerin etrafında ona dikkat etmeniz gerekiyordu. Prizlere bayılırdı.

Karşı tarafa seğirtirken, Gregor metalik bir çarpma sesinin ardından Bot'un kıkırdadığını duydu. *Harika, şimdi de kurutucuyu söküyor,* diye düşündü, hızlanarak. Uçtaki duvara ulaştığında, onu garip bir manzara karşıladı.

18

GREGOR VE GRİ KEHANET

Eski bir havalandırma kanalına açılan, üst tarafından paslı iki menteşeyle tutturulmuş metal ızgara ardına kadar açıktı. Bot gözlerini kısmış, yaklaşık altmış santime altmış santim boyutlarında, binanın duvarına doğru devam eden açıklığın içine bakıyordu. Gregor durduğu yerden, siyahlıktan başka bir şey göremiyordu. Ardından bir parça...

neydi o? Buhar? Duman? Aslında ikisine de benzemiyordu. Delikten garip bir buğu çıkıyor ve kıvrılarak Bot'un etrafına dolanıyordu. Küçük kız kollarını merakla ileri uzatıp öne eğildi.

"Hayır!" diye bağırdı Gregor, kardeşini tutmak için ileri atılırken, ama Bot'un ufak bedeni havalandırma kanalına çekiliyor gibiydi. Gregor düşünmeden başı ve omuzlarıyla deliğe daldı. Metal ızgara sırüna çarptı. Fark ettiği bir sonraki şeyse boşluktan aşağı, aşağı, aşağı düşmekte

olduğuydu.

. 19 -

BOLUM

2

Gregor, bodrumun zeminine çarptıklarında Bot'un

üzerine düşmemek için havada dönerek kendini

konumlandırmaya çalıştı; ama çarpışma gerçekleşmedi. Ardından, çamaşırhanenin zaten bodrum katında olduğunu hatırladı. Öyleyse tam olarak nereye düşüyorlardı?

Buğu dumanları, sönük bir ışık oluşturan yoğun bir

sise dönüşmüştü. Gregor etrafında sadece yarım metre

öteyi görebiliyordu. Parmakları tutunacak bir yer arayarak

beyaz maddenin içinde çılgınca tırmalıyordu; ama eline

hiçbir şey gelmedi. Aşağıya o kadar hızlı düşüyordu ki, kıyafetleri etrafında balon gibi şişmişti.

"Bot!" diye bağırdı ve sesi yankılanarak ürkütücü bir

şekilde geri geldi. *Bu şeyin kenarları olmalı,* diye düşündü.

Bir kez daha seslendi: "Bot!"

Altından bir yerden, neşeli bir kıkırdama geldi. "Ge-

go, atta!" dedi Bot.

Büyük bir kaydırakta falan olduğunu zannediyor, diye dü

şündü Gregor. *En azından korkmuyor.* Kendisi, ikisi için de yeteri kadar korkuyordu. İçlerinde kaydıkları her ne tür

bir delikse, bir dibi olmalıydı. Bu boşlukta döne döne ini

şin bir tek sonu olabilirdi.

Zaman geçiyordu. Gregor ne kadar geçtiğini tam olarak söyleyemiyordu; ama mantıklı olamayacak kadar fazlaydı. Bir deliğin derinliğinin kesinlikle bir sımrı olmalıydı. Bir noktada, bir suya dalmanız, bir kayaya çarpmanız ya da dünyamn çekirdeğine falan çarpmamz gerekiyordu.

Bu yaşadıkları bazen gördüğü korkunç rüyalara tıpa-

tip benziyordu. Rüyalarında kendini genellikle okulunun

çatısı gibi, olmaması gereken birtakım yerlerde buluyordu.

Kenarda yürürken ayaklarının altındaki katı madde aniden yumuşuyor ve aşağı düşüyordu. Ona yaklaşan yer ve korku hissi hariç, bütün hisleri kayboluyordu. Ardından,

tam çarpacakken, kan ter içinde, kalbi hızla çarparak, sıçrayarak uyanıyordu.

Bu bir rüya! Çamaşırhanede uyuyakaldım ve bu o eski, aptal rüya! diye düşündü Gregor. Elbette/ *Başka ne olabilirdi ki?*

Uyuyakalmış olma fikriyle sakinleşen Gregor, düşü

şünü ölçmeye başladı. Saati yoktu ama herkes saniyeleri

sayabilirdi.

GREGOR VE GRİ KEHANET

"Bir Mississippi... iki Mississippi... üç Mississippi..."

Yetmiş Mississippi'de vazgeçti ve tekrar paniğe kapıldığım

hissetmeye başladı. Bir rüyada bile yere inmeniz gerekiyordu, değil mi?

Tam o anda, Gregor sisin birazcık da olsa açılmaya

başladığını fark etti. Dairesel bir duvarın düzgün, karanlık kenarlarını seçebiliyordu. Geniş, kapkara bir tüpün içinde

aşağı düşüyor gibiydi. Altından yükselerek gelen bir hava

akımı hissetti. Dumanın son buğuları da yok oldu ve Gregor hız kaybetti. Kıyafetleri yavaşça tenine değmeye başladı.

Altında, hafif bir çarpma sesi ve ardından Bot'un sandaletlerinin pıtırtısını duydu. Birkaç saniye sonra, kendi ayakları da yere değdi. Hareket etmeye cesaret edemeyerek nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Etrafını tam bir karanlık

sarmalıyordu. Gözleri karanlığa alıştıkça, solundan gelen, hafif bir ışık huzmesinin farkına vardı.

Arkasından neşeli bir ciyaklama geldi. "Böcek! Bü'ük

böcek!"

Gregor ışığa doğru koştu. Işık, iki pürüzsüz kaya duvarın arasındaki çatlaktan sızıyordu. Aralıktan güçlükle geçti. Spor ayakkabıları bir şeye takılarak dengesini kaybetmesine yol açtı. Kaya duvarların arasından tökezleyerek çıktı ve elleriyle dizlerinin üzerine kapaklandı.

Kafasını kaldırdığında, kendini hayatında gördüğü en

büyük hamamböceğine bakarken buldu.

Apartmanlarında bazı büyük böcekler vardı. Bayan

Cormaci, küvet giderinden eli büyüklüğünde bir su böce

ğinin çıktığını iddia ederdi ve kimse ondan kuşkulanmaz-

dı. Ama Gregor'un önündeki yaratığın yerden yüksekliği

en az bir buçuk metreydi. Evet, bir hamamböceğine göre

son derece sıra dışı bir görüntü oluşturarak arka ayakları

üzerinde oturuyordu ama yine de...

Bot bir kez daha, "Bü'ük böcek!" diye bağırırken Gregor, ağzını kapalı tutmayı başarabilmişti. Ellerini iterek dizlerinin üzerinde doğrulmuştu; ama yine de hamambö-

ceğini görebilmek için kafasını geriye yaslamak zorunda kalıyordu. Böcek bir çeşit meşale tutuyordu. Bot, Gregor'a doğru seğirtti ve gömleğinin yakasını çekiştirmeye başladı. "Bü'üüük böcek!" diye üsteliyordu.

"Evet, görüyorum, Bot. Büyük böcek!" dedi Gregor kısık sesle, kollarım sıkıca kardeşinin etrafına dolayarak.

"Çok... büyük... böcek."

Kendini zorlayarak hamamböceklerinin ne yediğini hatırlamaya çalıştı. Çöp, çürümüş yiyecek... insan? İnsan yediklerim sanmıyordu. En azından, küçük olanları. Belki insanları yemek istiyorlardı; ama onlar davranamadarı insanlar üzerlerine basıyordu. Her ne olursa olsun, bu, bunu öğrenmek için iyi bir zaman değildi.

Gregor kayıtsız görünmeye çalışarak, yavaşça kayaların arasındaki çatlağa doğru gerilemeye başladı. "Pekâlâ, Bay Hamamböceği, biz de tam gidiyorduk, sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."

"Bu kadar güzel ne kokuyor, bu kadar güzel?" diye bir

tıslama duyuldu ve Gregor'un, sesin hamamböceğinden çıktığını anlaması tamı tamına bir dakikasını aldı. Garip

sözcüklere herhangi bir anlam yükleyemeyecek kadar ser-

semlemişti.

"Aa... affedersiniz?" diyebildi.

"Bu kadar güzel ne kokuyor, bu kadar güzel?" diye tısladı böcek bir kez daha, ama ses tonu tehdit edici değildi.

Sadece meraklı, belki biraz da heyecanlıydı. "Küçük insan mı kokuyor, küçük?"

Pekâlâ, tamam; dev bir hamamböceğiyle konuşuyorum,

diye düşündü Gregor. *Sakin ol, iyi ol, böceğe yanıt ver. 'Bu kadar güzel neyin koktuğunu' bilmek istiyor. Bu yüzden, söyle ona.* Gregor kendini derin bir nefes almaya zorladı ama hemen ardından buna pişman oldu. Sadece tek bir şey böyle kokabilirdi.

"Kaka yaptım!" dedi Bot, sanki doğru anı bekliyormuş

gibi. "Kaka yaptım, Ge-go!"

"Kardeşimin altının değişmesi gerekiyor," dedi Gregor, nedense mahcup hissederek.

Hamamböceği, tabii Gregor doğru anladıysa, etkilenmişti. "Ahhh. Yaklaşabilir miyiz, yaklaşa?" dedi hamamböceği, bir ayağım önünde dikkatlice sağa sola sürterek.

"Biz mi?" dedi Gregor. Ardından, etraflarındaki karanlıkta yükselen diğer şekilleri gördü. Kayaların bir parçası olduğunu sandığı pürüzsüz, siyah yumrular aslında bir

düzine kadar başka devasa hamamböceğinin sırtıydı. Bö-

çekler, antenlerini sallayıp sevinçle titreyerek sabırsızlıkla Bot'un etrafına toplandı.

Her çeşit övgüye bayılan Bot, içgüdüsel olarak takdir

edildiğini anlamıştı. Dev böceklere tombul kollarını uzattı.

"Kaka yaptım," dedi zarifçe ve böcekler, takdir ettiklerini gösterir bir üslama koyuverdi.

"Yerüstlü mü prenses, Yerüstlü? Kraliçe mi, kraliçe?"

diye sordu lider, kafasını itaatkâr bir bağlılıkla yere doğru indirerek.

"Bot mu? Kraliçe mi?" dedi Gregor. Birden gülmeye başladı.

Ses, hamamböceklerinin aklını karıştırmış gibiydi ve

hızla geri çekildiler. "Neden gülüyorsun, Yerüstlü, neden?"

diye tısladı bir tanesi ve Gregor onları gücendirdiğini fark etti.

"Çünkü biz fakiriz ve kardeşim pislik içinde ve... bana Yerüstlü diye mi hitap ettin?" diye sordu lafı değiştirerek.

"Yerüstlü değil misin, insan, Yerüstlü? Yeraltlı değilsin," dedi meşale taşıyan hamamböceği ona dikkatlice bakarak. "Görünüş olarak çok benziyorsun ama, koku olarak değil."

Liderin aklına bir şey gelmiş gibiydi. "Sıçan kötü." Yoldaşlarına döndü. "Yerüstlüleri burada bırakalım, Yerüstlü-

leri?" Hamamböcekleri, fikir alışverişinde bulunmak için bir araya toplandı ve hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

Gregor konuşmalarından ufak parçalar yakalıyordu

ama hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Konuşmalarına o kadar

dalmışlardı ki, tekrar kaçmaya çalışmayı düşündü. Etrafına

baktı. Donuk meşale ışığında, uzun, düz bir tüneldelermiş

gibi görünüyordu. *Yukarı çıkmamız gerekiyor,* diye düşündü Gregor. *Yana gitmemiz değil.* Kucağında Bot varken düştükleri deliğin duvarından asla tırmanamazdı.

Hamamböcekleri bir karara vardı. "Bizimle geliyorsunuz, Yerüstlüler. İnsanlara gidiyoruz," dedi lider.

"İnsanlara mı?" dedi Gregor, rahatlama hissederek.

"Burada başka insanlar da mı var?"

"Binecek misin, binecek? Koşacak mısın, koşacak?"

diye sordu hamamböceği ve Gregor, onu sırtına bindirmeyi

teklif ettiğini anladı. Böcek onu taşıyabilecek kadar güçlü gözükmüyordu, ama Gregor karıncalar gibi ağırlıklarının

kat kat fazlasını taşıyabilen bazı böcekler biliyordu. Bir hamamböceğinin sırüna oturmaya çalışmak ve onu ezmek,

rahatsız edici bir düşünceydi.

"Sanırım yürüyeceğim... yani koşacağım," dedi Gregor.

"Prenses binecek mi, prenses?" dedi hamamböceği

umutla, antenlerini hevesle sallayıp Bot'un önünde karnının üzerine yatarak. Gregor hayır diyecekti ama kardeşi, hamamböceğinin sırtına tırmanmaya başlamıştı bile. Bunu

daha önceden tahmin etmesi gerekirdi. Kardeşi Central

Park Hayvanat Bahçesi'ndeki dev metal kaplumbağaya

binmeye bayılırdı.

"Tamam, ama elimi tutmak zorunda," dedi Gregor ve Bot, itaatkâr bir şekilde parmaklarına yapıştı.

Hamamböceği amnda yola koyuldu ve Gregor, böceğe

ayak uydurabilmek için kendini yavaşça koşarken buldu.

Hamamböceklerinin hızlı hareket ettiğini biliyordu; annesini onları ezerken yeteri kadar izlemişti. Görünüşe bakılırsa bu dev hamamböcekleri, boyutlarıyla birlikte hızlarım da

korumayı başarmışlardı. Neyse ki, tünelin zemini düzdü

ve Gregor koşuyu bırakalı yalnızca birkaç hafta olmuştu.

Hızını hamamböceğininkine uydurdu ve çok geçmeden

rahat bir ritim yakaladı.

Tünel kıvrılıp dönmeye başladı. Hamamböcekleri yan

tünellere sapıyor, hatta bazen aynı yollardan iki kere ge

çiyorlardı. Dakikalar içerisinde, Gregor umutsuzca kaybolmuştu ve geçtikleri tünellerin kafasında oluşturduğu resim, Bot'un çizdiği eğri büğrü resimlere benzemişti.

Yönleri hatırlamaya çalışmaktan vazgeçti ve böceklere

ayak uydurmaya yoğunlaştı. *Off,* diye düşündü, *bu böcekler gerçekten hızlı hareket ediyor!*

Gregor'un hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamasına

karşın, hamamböcekleri gözle görülür bir yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Ne kadar yol aldıklarına dair bir fikri yoktu. Gidecekleri yer yüz kilometre ötede olabilirdi. Bu

şeylerin ne kadar koşabileceğini kim bilirdi?

Gregor tam dinlenmesi gerektiğini söyleyecekti ki, tamdık bir gürleme duydu. İlk başta yanıldığını düşündü; ama yaklaştıkça bundan emin oldu. Bu kalabalığın gürül-

tüsüydü ve sesten anlaşıldığı kadarıyla büyük bir kalabalıktı. Ama böyle tünellerde bir kalabalığı nereye sığdırabi-lirdiniz ki?

Zemin keskin bir şekilde eğim kazanmaya başladı ve

Gregor kendini, hamamböceği liderin üzerine basmamak

için geri geri giderken buldu. Yüzüne ve kollarına yumu

şak ve tüylü bir şey sürttü. Kumaş mı? Kanat mı? Maddenin içinden geçti ama ardından, ani bir ışık onu neredeyse kör edecekti. Işığa alışmaya çalışırken içgüdüsel olarak

eliyle gözlerini perdeledi.

Kalabalıktan bir iç çekiş sesi yükseldi. Bu kısım hakkında haklıydı. Ardından, ortama doğal olmayan bir sessizlik çöktü ve ona bakan çok sayıda insan olduğunu fark etti.

Gregor etrafını seçmeye başlamıştı. Ortam o kadar da

parlak değildi -aslında akşamüstü gibiydi- ama karanlıkta

o kadar uzun süre kalmıştı ki, aradaki farkı ayırt edemiyordu. Seçtiği ilk şey, bir kaldırım kadar düzgün olan, oldukça koyu yeşil bir yosunla kaplı gibi görünen zemindi.

Ayaklarının altındaki esnekliği hissedebiliyordu. *Burası bir saha,* diye düşündü. *Bir çeşit oyun alanı. Bu yüzden burada bir kalabalık var. Bir stadyumdayım.*

Stadyum yavaş yavaş belirginleşmeye başlamıştı.

Burası, yaklaşık on beş metre yüksekliğindeki parlak bir

duvarın çevrelediği geniş, oval bir mağaraydı. Ovalin tepesi, tribünlerle çevrelenmişti. Tavam bulmaya çalışan Gregor'un gözleri, üst sıralardaki insanların üzerinde dolaştı ama tavan yerine atletleri gördü.

Bir düzine yarasa alanın üstünde, bir sarmal çizerek

yavaşça uçuyordu. Açık sarıdan, siyaha kadar geniş bir

yelpazede renkleri vardı. Gregor en küçük yarasanın kanat

açıklığının, yaklaşık dört buçuk metre olduğunu tahmin

etti. Sendeleyerek içeri girdiğinde kalabalık onları izliyor olmalıydı; çünkü sahanın geri kalanı boştu. *Belki burası Roma gibidir ve yarasaları insanlarla besliyorlardır. Belki de hamamböceklerinin bizi buraya getirme sebebi budur,* diye düşündü.

Yarasaların birinden, stadyumun ortasına bir şey düştü ve on beş metre havaya sıçradı. "Ah, bu sadece bir..."

"Top!" diye bağırdı Bot ve Gregor onu durduramadan, hamamböceğinin sırtından inerek diğer böceklerin arasından seğirtip paytak yürüyüşüyle yosunlu zeminde koşmaya başladı.

"Prenses çok zarif," diye tısladı bir hamamböceği hayranlıkla, Gregor kardeşinin arkasından koştururken.

Bot'un yanlarından geçebilmesi için çabucak yol veren

böcekler Gregor için engelli bir parkur oluşturuyordu. Ya

onu kasıtlı olarak yavaşlatmaya çalışıyorlardı ya da kendilerini Bot'un güzelliğine o kadar kaptırmışlardı ki, onu tamamen unutmuşlardı.

Top yere ikinci kez çarpıp tekrar havaya sıçradı. Bot,

topun çizdiği yolu takip etmek için kollarım başının üzerine kaldırarak peşinden koştu.

Gregor hamamböceklerinden kurtulup kardeşine doğru koşarken, üzerinden bir gölge geçti. Yukarı baktı ve altın

rengi bir yarasanın, Bot'a doğru dalışa geçtiğini görünce

dehşete düştü. Kardeşine asla zamanında yetişemeyecekti.

"Bot!" diye bağırdı, midesinin aniden kasıldığını hissederek.

Kardeşi, yarasayı Gregor'a doğru döndüğünde gördü.

Yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlandı. "Yarasa!" diye bağırdı, yukarısmdaki kocaman hay vam göstererek.

Tanrım! diye düşündü Gregor. *Onu hiçbir şey korkutmaz mı?*

Yarasa, Bot'a doğru dalışa geçerek karın tüylerini hafifçe kızın parmaklarına sürttü ve ardından daire çizerek tekrar yükseldi. Dairenin en yüksek yerinde, yarasanın sırtı yere paralelken, Gregor ilk defa hayvamn sıründa birinin oturduğunu fark etti. Binici, bacaklarını yarasanın boynuna dolamıştı. Gregor binicinin bir kız olduğunu fark etti.

Tepetaklak duran kız, bacaklarını açıp yarasamn sırtından düşmeye başladı. Gregor'un olduğu tarafa bakmak için son anda etrafında dönerek geriye doğru iki kusursuz

takla attı ve Bot'un önüne bir kedi kadar hafifçe indi. Kız bir elini ileri uzattı ve top, ya olağanüstü bir zamanlama ya da inanılmaz bir şans eseri sonucu avucuna düştü.

Gregor yüzüne baktığında kızın kibirli ifadesinden,

işin içinde hiç de şans olmadığını anladı.

BÖLÜM

3

Kız, hiç kuşkusuz, Gregor'un hayatında gördüğü en

garip görünüşlü insandı. Teni o kadar solgundu

ki, vücudundaki bütün damarları görebiliyordu.

Fen kitabındaki insan anatomisi bölümünü düşündü. Bir

sayfa çevir, kemikler. Bir sonrakinde, sindirim sistemi. Bu kız yürüyen bir dolaşım sistemiydi.

İlk başta kızın saçlarımn büyükannesininki gibi gri olduğunu düşündü; ama bu doğru değildi. Aslında daha çok gümüş rengindeydi. Karmaşık bir örgü şeklinde sırtına

iniyordu ve belindeki kemere sıkıştırılmıştı. Kızın başında altın sarısı ince bir bant vardı. Bu bir çeşit saç bandı olmalıydı, ama Gregor bunun bir çeşit taç olduğuna dair kötü bir hisse kapılmıştı.

Buradaki insanların liderinin bu kız olmasını iste-

mezdi. Dimdik duruşundan, ağzının sol köşesindeki hafif

gülümsemeden, kızdan on beş santim uzun olmasına kar

şın ona küçümseyerek bakmasından; gerçekten bir tarzı

olduğunu anlayabiliyordu. Bu, annesinin bazı kızlar için

söyledikleriyle uyuşuyordu. "Gerçekten bir tarzı var." Annesi bunu söylerken kafasım iki yana sallardı ama Gregor, annesinin o kızları beğendiğini söyleyebilirdi.

Eh, bir tarza sahip olmak vardı; bir de sadece caka satmak.

Gregor kızın bu abartılı numarayı sadece ona hava atmak için yaptığından oldukça emindi. Bir takla bile yeterli olurdu. Bu, kızın onun gözünü korkutmak için yaptığı bir

şeydi, ama Gregor korkmamıştı; doğruca kızın gözlerinin

içine baktı ve irislerinin göz kamaştırıcı, eflatun bir tonu olduğunu gördü. Yerinden kıpırdamadı.

Eğer Bot araya girmemiş olsaydı, Gregor orada birbirlerini süzerek daha ne kadar durabileceklerini bilemiyordu. Bot, kıza hızla çarparak dengesini bozdu. Kız sendeleyerek bir adım geriledi ve inanamayarak Bot'a baktı.

Bot tatlı tatlı gülümseyerek tombul ellerinden birini

uzattı. "Top?" dedi umutla.

Kız, bir dizinin üzerine çöküp topu Bot'a doğru uzattı;

ama parmaklarım gevşetmedi. "Eğer alabilirsen, senindir,"

dedi gözlerine benzer bir sesle: soğuk, berrak, yabancı.

Bot, topu almayı denedi, ama kız topu bırakmadı. Aklı

karışan Bot, kızın parmaklarını çekiştirdi. "Top?"

GREGOR VE GRİ KEHANET

Kız kafasını iki yana salladı. "Benden daha güçlü ya da daha zeki olman gerekiyor."

Bot kıza baktı, bir şeyler idrak etti ve parmağını kızın

gözüne soktu. "Efyatun!" dedi. Kız hızla geri çekilirken topu düşürdü. Bot da peşinden seğirtip topu yakaladı.

Gregor dayanamadı. "Sanırım senden daha zeki,"

dedi. Bu biraz sert olmuştu, ama kızın Bot'a davramş tarzından hiç hoşlanmamıştı.

Kızın gözleri kısıldı. "Ama sen değilsin. Yoksa bir kraliçeye böyle şeyler söylemezdin."

Demek ki Gregor haklıydı. Kız kraliyet ailesindendi.

Muhtemelen kafasım falan kestirtirdi. Yine de korktuğunu belli etmenin kötü olacağım hissetti. Omuzlarım silkti.

"Doğru, kraliçe olduğunu bilseydim büyük olasılıkla daha havalı bir şeyler söylerdim."

"Havalı mı?" dedi kız, kaşlarım kaldırarak.

"Daha güzel," dedi Gregor, daha havalı bir sözcük bulamadığı için.

Kız bunu bir özür olarak kabul etmeye karar verdi.

"Bilmediğin için seni affediyorum. Seni ne diye çağırıyorlar, Yerüstlü?"

"Adım Gregor. Bu da Bot," dedi kardeşini göstererek.

"Şey, aslında adı Bot değil, Margaret, ama ona Bot

diyoruz; çünkü kışın herkesin botlarını çalıp etrafta koşturuyor ve aynı zamanda babamın sevdiği bir müzisyenin adı." Bu Gregor'a bile anlaşılmayacak kadar karmaşık gelmişti. "Senin adın ne?"

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

"Kraliçe Luxa," dedi kız.

"Luuk-za?" dedi Gregor, garip tonlamayı doğru şekilde söylemeye çalışarak.

"Bu ne anlama geliyor, bebeğin dediği şey? Efyatun?"

diye sordu kız.

"Eflatun. En sevdiği renktir. Gözlerin. Daha önce hiç

eflatun renkli göz görmemişti," diye açıkladı Gregor.

Bot sözcüğü duydu ve hâlâ keçeli kalemden dolayı boyalı olan avuç içlerini açarak yanlarına geldi. "Efyatun!"

"Ben de daha önce hiç kahverengi göz görmemiştim.

En azından bir insanda," dedi Luxa, Bot'un gözlerine bakarak. "Ya da bu rengi." Bot'un bileğini tuttu ve parmaklarını ipeksi, açık kahverengi deride gezdirdi. "Çok daha açık olması gerekiyor."

Bot kıkırdadı. Vücudunun her santimi çabucak gıdık-

lamrdı. Luxa parmaklarını kasten Bot'un çenesinin altında

gezdirerek onu güldürdü. Luxa bir anlığına olsa da tarzım

kaybetmişti ve Gregor, kızın o kadar da kötü olmayabilece

ğini düşündü. Ardından kız doğruldu ve kibirli tavırlarına

kaldığı yerden devam etti. "Evet, Yerüstlü Gregor, sen ve bebek yıkanmalısınız."

Gregor tünellerde koşmaktan dolayı terli olduğunu biliyordu, ama bu da oldukça kabaydı. "Belki gitsek daha iyi olur."

"Gitmek mi? Nereye?" diye sordu Luxa, şaşkınlıkla.

"Eve," dedi Gregor.

36

GREGOR VE GRİ KEHANET

"Bu kokuyla mı?" dedi Luxa. "Gidilecek yolu biliyor olsamz bile, Su Yolu'na ulaşamadan üç kere ölmüş olursunuz." Kız, Gregor'un anlamadığını görebiliyordu. "Yerüstü gibi kokuyorsunuz. Bu, burada sizin için iyi bir şey değil. Ya da bizim için."

"Yaa," dedi Gregor, kendini biraz aptal gibi hissederek. "O halde, sanırım eve gitmeden önce durulansak iyi olur."

"Bu o kadar basit bir iş değil. Ama bırakalım, bunu

size Vikus açıklasın," dedi Luxa. "Bugün bu kadar çabuk bulunduğunuz için nadir sayılacak bir şansa sahipsiniz."

"Çabuk bulunduğumuzu nereden biliyorsun?" diye

sordu Gregor.

"Gözcülerimiz siz indikten hemen sonra bize haber

verdi. Sizi sürünenler bulduğu için, onlarla kalmamza izin

verdik," dedi kız.

"Anlıyorum," dedi Gregor. Gözcüler neredeydi? Tünellerin karanlığında saklanıyorlar mıydı? İçinden düşerek geçtiği sisin içinde bir yerlerde mi gizleniyorlardı? Stadyuma kadar hamamböcekleri dışında kimseyi görmemişti.

"Sonuçta buraya geliyorlardı," dedi kız, hamamböceklerini göstererek. "Bak, meşale taşıyorlar. Bizi ziyaret etmeyecek olsalardı, meşale taşımakla uğraşmazlardı."

"Nedenmiş o?" diye sordu Gregor.

"Sürünenlerin ışığa ihtiyacı yoktur da ondan. Ama barış içinde geldiklerini haber vermek için kendilerini bize

gösteriyorlar. Buraya ne kadar kolay geldiğinize dikkat etmedin mi?" diye sordu kız. Bir yamt beklemeden, kenarda sabırla bekleyen hamamböcekleri grubuna döndü. "Sürünenler, Yerüstlüler için ne istiyorsunuz?"

Lider hamamböceği ileri seğirtti. "Beş sepet vereceksiniz, beş?" diye tısladı.

"Size üç sepet tahıl vereceğiz," dedi Luxa.

"Sıçanlar bir sürü balık verir," dedi hamamböceği, gelişigüzel bir şekilde antenlerini temizleyerek.

"Öyleyse onları sıçanlara götürün. Bu size zaman vermeyecektir," dedi Luxa.

Gregor tam olarak ne konuştuklarını bilemiyordu;

ama satılmakta olduklarına dair rahatsız edici bir fikre kapılmıştı.

Böcek, Luxa'nm teklifini düşündü. "Dört sepet vereceksiniz, dört?" dedi.

"Size dört sepet ve bir sepet de teşekkür için vereceğiz,"

diye bir ses geldi Gregor'un arkasından. Gregor dönünce,

onlara doğru yürüyen soluk, sakallı bir adam gördü. Kısa

kesimli saçları gümüşi sarı değil, gerçekten gümüş rengiydi.

Luxa ters ters yaşlı adama baktı, ama aksi yönde bir

şey söylemedi.

Hamamböceği bacaklarıyla dikkatle dördü ve biri topladı. "Beş sepet vereceksiniz, beş?" diye sordu, sanki bu fikir tamamen yeni bir şeymiş gibi.

"Size beş sepet vereceğiz," dedi Luxa, hamamböceğine hiç de zarif olmayan bir şekilde kısa bir baş onaylaması

vererek. Böcek, başıyla selam vererek geriledi ve diğer böceklerle birlikte seğirterek stadyumundan çıktı.

"Ve Vikus'a kalsa, çok geçmeden verecek sepetimiz

kalmayacak," dedi kız anlamlı bir şekilde, dikkatini Gregor ile Bot'a vermiş olan sakallı adama.

"Bu çocuk beklenen kişiyse, karşılığında bir sepet fazladan vermek, küçük bir bedel olacaktır," diye karşılık verdi yaşlı adam. Menekşe rengi gözleri dikkatle Gregor'u süzüyordu.

"Söyle bakalım, Yerüstlü, sen..." Doğru sözcüğü aradı. "New York'tan mı geldin?"

39

BÖÜJM

4

Gregor'a sanki birisi suratına su çarpmış ve onu

hızla gerçekliğe döndürmüş gibi gelmişti. Duvardaki delikten düştüğünden beri olaylar o kadar hızlı cereyan etmişti ki, tek yapabildiği onlara ayak uydurmak olmuştu. Şimdi, bu bir anlık dinginlikte, "New York"

sözcükleri onda şok etkisi yapmıştı.

Evet! O New York'ta yaşayan bir çocuktu ve yıkaması

gereken çamaşırlar vardı ve kardeşiyle yukarı çıkması gerekiyordu; annesi... *annesü*

"Hemen eve gitmeliyim!" dedi Gregor birden.

Annesi bir dişçinin muayenehanesinde sekreter olarak

çalışıyordu. İşten genellikle beşte çıkardı ve beş buçuk gibi evde olurdu. Eve gelip onun ve Bot'un ortadan kayboldu

ğunu öğrenirse çok endişelenirdi. Özellikle babasımn ba-

• 41 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

şına gelenlerden sonra. Çamaşırhaneye indiğinden beri ne

kadar zaman geçtiğini hesaplamaya çalıştı. *Diyelim ki; beş*

dakika boyunca düştük, ardından hamamböcekleriyle yirmi dakika koştuk ve belki bir on dakikadır da buradayız, diye düşündü.

Otuz beş dakika.

"İyi, demek ki çamaşırlar kurumak üzere!" dedi yüksek sesle. "Yirmi dakika içinde geri dönebilirsek sorun çıkmaz." Bu süreden önce onları aramak kimsenin aklına gelmezdi ve çamaşırları üst kata çıkartıp evde katlayabilirdi.

"Gerçekten, hemen geri dönmemiz gerekiyor," dedi

Vikus'a.

Yaşlı adam hâlâ dikkatlice onu inceliyordu. "Aşağı

düşmek kolaydır, ama yukarı çıkmak bundan çok daha

zordur."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Gregor, boğazı dü

ğümlenerek.

"Eve gidemeyeceğini söylemek istiyor," dedi Luxa, düz bir şekilde. "Bizimle Yeraltı'nda kalmamz gerekiyor."

"Aaa, hayır! Hayır, teşekkür ederiz!" dedi Gregor.

"Yani, hepiniz harikasınız ama yapmam gereken işler

var... yukarıda!" dedi. "Tekrar teşekkürler! Sizlerle tanışmak güzeldi! Haydi, Bot!"

Gregor kardeşini kucakladı ve hamamböceklerinin

çıktığı kemerli açıklığa yöneldi. Göz ucuyla, Luxa'nin elini kaldırdığım gördü. Bir an için kızın el salladığını düşündü; ama bu doğru olamazdı. Luxa el sallayacak kadar arkadaş

canlısı değildi. "Bu bir el sallama değilse, bir işaret olmalı!" diye mırıldandı Bot'a. Ardından açıklığa doğru koşmaya başladı.

Bot'u taşımak zorunda olmasaydı başarabilirdi; ama kucağında kardeşiyle tam anlamıyla koşamıyordu. Çıkı şa on metre kala ilk yarasa önünden geçerek onu sırtüstü yere devirdi. Vücudu, Bot'un düşüşünü yumuşatmıştı ve kardeşi gösterinin keyfini çıkarmak için anında doğrularak karnımn üzerine oturdu.

Arenadaki bütün yarasalar onlara doğru dalışa geçmişti. Gregor ve Bot'un etrafında dar bir daire şeklinde uçarak onları, kanat ve tüylerden oluşan bir hapishaneye hapsetmişlerdi. Her birinin üzerinde, Luxa kadar soluk tenli ve gümüş saçlı bir binici vardı. Yarasaların yakınlığı ve hızlarına karşın, binicilerden hiçbiri hayvanların üzerinde durma konusunda herhangi bir zorluk çekmiyordu.

Aslında, sadece birkaç tanesi hayvanlara tutunma zahmetine girmişti. Parlak siyah bir yarasanın üzerindeki

kendini beğenmiş görünüşlü bir çocuk, bir elini başımn altına koymuş geriye yaslanmış bir pozisyonda oturuyordu.

Biniciler gözlerini tutsaklardan ayırmıyordu. Yakınından geçerlerken Gregor yüz ifadelerinin, keyifli olmaktan açık düşmanlığa kadar değiştiğini görebiliyordu.

Bot, Gregor'un göbeğinin üzerinde zıplayıp küçük ellerini çırpıyordu. "Yarasalar! Yarasalar! Yarasalar! Yarasalar!"

Eh, en azından birimiz eğleniyoruz, diye düşündü Gregor.

Bot yarasalara bayılırdı. Bıraksanız, hayvanat bah

çesinde yarasaların olduğu camın önünde sonsuza kadar

durabilirdi. Küçük, karanlık camekânın içerisinde, yüzlerce yarasa bir diğerine çarpmadan sürekli etrafta uçmayı başarıyordu. Bunu ekolokasyon denilen bir şey sayesinde

yapabiliyorlardı. Yarasalar, katı cisimlerden yankılanan bir ses çıkarıyor ve cismin nerede olduğunu anlayabiliyordu.

Gregor, Bot'un yarasalardan sıkılmasını beklerken ekolokasyon kartını milyarlarca kez okumuştu. Bu konuda kendini bir uzman olarak görüyordu.

"Yarasalar! Yarasalar! Yarasalar!" diye bir ritim tutturmuştu Bot, Gregor'un karmnı bir tramplen olarak kullanarak. Midesinin bulanmaya başladığım hisseden Gregor dirseklerinin üzerine kalkıp kardeşini yere indirdi. İhtiyacı olan son şey, bu insanların önünde kusmaktı.

Ayağa kalktı. Bot, kollarını Gregor'un dizine dolamış

ve ona doğru yaslanmıştı. Yarasa çemberi daha da sıkılaştı.

"Ne? Sanki bir yere gidebilecekmişim gibi?" dedi Gregor, kızgınlıkla. Birkaç binicinin kahkaha attığını duydu.

Luxa onlara başka bir işaret vermiş olmalıydı; çünkü

yarasalar birer birer ayrılmaya ve karmaşık şekillerde arenanın etrafında dönmeye başlamıştı. Gregor ne kızın ne de Vikus'un yerlerinden kımıldama zahmetine bile girmedi

ğini gördü. Açıklığa baktı; ama bunun anlamsız olduğunu

. 44 .

GREGOR VE GRİ KEHANET

biliyordu. Yine de... bu insanlar kendilerini biraz fazla be

ğenmişlerdi.

Gregor çıkışa doğru üç adım attıktan sonra, hızla dönüp yolda kardeşinin elini yakalayarak Luxa'ya doğru yöneldi. Şaşıran yarasalar, uçuş biçimlerini bozup dalışa

geçtiler; ama yakalayacak kimseyi bulamadılar. Garip bir

küme halinde durdular ve tam anlamıyla birbirlerine çarpmamalarına karşın, Gregor birkaç binicinin, yarasalarının üzerinde kalmak için çaba harcadığım görünce sevindiğini hissetti...

Ortaya çıktılarından beri inanılmaz bir sessizlik içinde bulunan kalabalık, takdir edici bir kahkahaya boğuldu.

Gregor kendine biraz daha güven duyduğunu hissetti. En

azından, aptal gibi gözüken bir tek kendisi değildi. "Onları kandırdık," dedi Bot'a.

Luxa'mn bakışları buz gibiydi, ama Gregor, Vikus'un

onlara doğru yürürken gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördü. "Demek onlara banyodan bahsettin," dedi Luxa'ya.

"Bizimle, *hemen,* saraya geleceksiniz," dedi Luxa öfkeyle. Elini şaklattı ve altın rengi yarasası, arkasına doğru dalışa geçti. Hayvan tam kıza çarpacakken Luxa havaya

sıçradı. Bacaklarını yana açıp elleriyle ayak parmaklarına

değdi. Gregor bu hareketi sadece ponpon kızların yaptığını görmüştü. Yarasa, kızın altına girdi ve kız kolayca hayvanın sırtına indi. Hayvan, Gregor'u santimlerle ıskalaya-

rak yukarı doğru bir yay çizdi. Ardından düzeldi ve hızla

stadyumun dışına çıktı.

"Böyle şeylerle zamanını boşa harcıyorsun!" diye ba

ğırdı Gregor, Luxa'nın, duyma mesafesi dışına çıkmış olmasına karşın. Aslında kendine kızgındı, çünkü kızın boş

olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştı.

Vikus onu duymuştu ama. Adamın gülümsemesi iyice

genişledi. Gregor kaşlarım çatıp adama baktı. "Ne var?"

"Saraya gelecek misin, Yerüstlü?" diye sordu Vikus kibarca.

"Hangi sıfatla, esiriniz olarak mı?" dedi Gregor açık açık.

"Konuğumuz olarak, diye umuyorum," diye karşılık

verdi Vikus. "Gerçi, Kraliçe Luxa'mn sizin için zindanı çoktan hazırlatmış olduğuna kuşku yok ya." Menekşe gözleri kelimenin tam anlamıyla ışıldıyordu ve Gregor, kendini - kendisine karşın- adamdan hoşlanırken buldu. Bunun sebebi belki de Vikus'un ondan hoşlandığından oldukça

emin olmasıydı. Gülümseme dürtüsüne direndi.

"Yolu göster," dedi Gregor kayıtsızca.

Vikus başını salladı ve eliyle ona arenamn öteki tarafını işaret etti. Gregor Bot'u çekerek adamı birkaç adım arkasından takip etti.

Tribünler boşalmaya başlamıştı. Oldukça yüksekte, insanlar tribünlerin arasındaki çıkışlarda sıralar oluşturmuştu. Birkaç yarasa aerodinamik manevralar yaparak hâlâ stadyumun etrafında daireler çiziyordu. Oynanan oyun

hor neyse, Gregor geldiğinde sona ermişti. Kalan yarasa ve

biniciler, ona göz kulak olmak için etrafta oyalamyordu.

Stadyumun ana girişine yaklaştıklarında, Vikus yavaşlayıp Gregor'la birlikte yürümeye başladı. "Kendini bir düşün içinde hapsolmuş gibi hissediyor olmalısın, Yerüst-lü."

"Ben kâbus olduğunu düşünüyordum," dedi Gregor

düz bir sesle.

Vikus kıkırdadı. "Yarasalarımız ve sürünenlerimiz...

hayır, onlara ne diyorsunuz? Banyoböceği mi?"

"Hamamböceği," diye düzeltti Gregor.

"Ah, evet, hamamböceği," dedi Vikus. "Yerüstü'nde burada oldukları kadar büyük değiller."

"Bunu nereden biliyorsun? Yerüstü'nde bulundun mu

hiç?" diye sordu Gregor. Vikus oraya gidebilmişse, o ve Bot da gidebilirdi.

"Yo, hayır, o tarz ziyaretler ağaçlar kadar nadirdir. Ara sıra bize Yerüstlüler gelir. Ben altı ya da yedi tanesiyle kar

şılaştım. Bir tanesinin adı Fred Clark, bir diğerinin adı da Mickey'ydi ve en son da Coco adındaki kadınla tanıştım.

Senin adın ne, Yerüstlü?" diye sordu Vikus.

"Gregor. Hâlâ buradalar mı? Diğer Yerüstlüler hâlâ

burada mı?" diye sordu Gregor, bu düşünce karşısında ne

şelenerek.

"Ne yazık ki, hayır. Burası Yerüstlülere uygun bir yer değil," dedi Vikus, yüzü asılarak.

Gregor, Bot'u çekerek durdu. "Onları öldürdüğünüzü

mü söylemeye çalışıyorsun?"

Şimdi adama hakaret etmişti.

"Biz mi? Biz insanlar, Yerüstlüleri mi öldürüyoruz? Kötülerin var olduğu dünyamzı bilirim. Ama biz spor olsun diye kimseyi öldürmeyiz!" dedi Vikus sertçe. "Bugün seni aramıza aldık. Seni kabul etmemiş olsaydık, inan buna, şu

anda nefes alıyor olmazdın!"

"Ben sizi... yani, burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum," diye kekeledi Gregor. Gerçi Vikus'a bir katil olduğunu söylemenin çok diplomatik olmadığım tahmin

etmeliydi. "Demek hamamböcekleri bizi öldürecekti?"

"Sürünenler mi?" dedi Vikus. "Hayır, bu onlara zaman vermezdi."

Yine o ifade kullanılmıştı. Hamamböceklerine zaman

vermek ne demekti?

"Ama burada olduğumuzu başka kimse bilmiyordu,"

dedi Gregor.

Vikus ciddiyetle ona baktı. Öfkesinin yerini endişe almıştı. "İnan bana, evlat, şu ana kadar Yeraltı'ndaki bütün yaratıklar, burada olduğunuzu öğrenmiştir."

Gregor, omzunun üstünden arkaya bakma dürtüsüne

direndi. "Ve bu iyi bir şey değil, değil mi?"

Vikus kafasını iki yana salladı. "Hayır. Bu, hiçbir şekilde iyi değil."

Yaşlı adam stadyumun çıkışına döndü. Yarım düzine

ŞOİuk, menekşe gözlü muhafız, iki devasa taş kapının yanında nöbet tutuyordu. Vikus'un geçmesini sağlamak için kapıları iterek birkaç metre açmaları, hepsinin kas gücünü

ortaya koymasını gerektirmişti.

Gregor, Bot'u kapıların arasından geçirdi ve hemen

arkasından kapılar kapandı. Vikus'u karanlık ve titrek bir

şeyle dolu küçük bir kemere açılan, her iki yamna taş meşaleler sıralanmış bir tünelde takip etti. Gregor, yarasalar olabileceğini düşündü; ama daha yakın bir incelemeyle bunun ufak, siyah bir güve bulutu olduğunu gördü. Stadyuma

sendeleyerek girdiğinde içinden geçtiği şey bu muydu?

Vikus elini nazikçe böceklerin arasına daldırdı. "Bu

güveler, Yeraltı'na özgü bir uyarı sistemi. Uçuş düzenleri

istenmeyen bir ziyaretçi tarafından bozulduğu an, bölgedeki bütün yarasalar bunu fark ediyor. Basitliğini son derece kusursuz bulurum," dedi adam. Ardından, güve bulutunun içinde gözden kayboldu.

Kanat perdesinin arkasında Gregor, adının söylendi

ğini duyabiliyordu. "Yerüstlü Gregor, Regalia şehrine hoş

geldin!"

Gregor, yüzünde şaşkın bir ifade olan Bot'a baktı. "Eve mi gidiyoruz, Ge-go?" diye sordu.

Gregor kardeşini kucağına aldı ve güven verici oldu

ğunu düşündüğü bir şekilde ona sarıldı. "Şimdi değil, bebeğim. Daha önce yapmamız gereken işler var. Eve ondan sonra gideceğiz."

Gregor derin bir nefes alıp güvelerin arasına daldı.

BOLUM

5

anaklarına kadifemsi kanatlar değdi ve ilk kez,

Regalia'yı gördü. "Vay canına!" dedi durarak.

• Gregor ne beklediğini bilmiyordu. Belki taş evler,

belki mağaralar, ilkel bir şeyler. Ama önünde uzanan ihti

şamlı şehrin, ilkel olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Hayatında gördüğü en güzel binalarla dolu bir vadinin

kenarında duruyordu. New York mimarisi, zarif kahverengi kumtaşı binaları, çok yüksek gökdelenleri ve büyük mü-

zeleriyle ünlüydü. Ama Regalia'yla karşılaştırılınca New

York, sanki birisi garip şekilli kurular topluluğunu bir çizgide sıraya dizmiş gibi plansız görünüyordu.

Buradaki binalar, onlara düşsel bir nitelik kazandıran

hoş, dumanlı bir gri renkteydi. İnsan eliyle yapılmış gibi

değil de, sanki kendi kendilerine yetişmiş, doğruca kaya-

lardan çıkmış gibi gözüküyorlardı. Belki Gregor'un adlarıyla bildiği gökdelenler kadar yüksek olmayabilirlerdi; ama

oldukça yükseklerdi ve bazıları en azından otuz kattı;

ustalıkla yapılmış tepe ve kulelerle sonlanıyordu. Yumu

şak, koyu bir ışık bütün şehri aydınlatsın diye şehre son

derece stratejik bir şekilde binlerce meşale yerleştirilmişti şehre.

Ve oymalar... Gregor binalarda daha önce melekler ve

gargoyl'ler" görmüştü ama, Regalia duvarları yaşamla kaynıyordu. Akla gelebilecek her milimde insanlar, hamamböcekleri, balıklar ve Gregor'un adını bilmediği yaratıklar birbirleriyle boğuşuyor, ziyafet çekiyor ve dans ediyordu.

"Burada sadece insanlar mı, yoksa hamamböcekleri ve

yarasalar da mı yaşıyor?" diye sordu Gregor.

"Burası insanların şehri. Diğerlerinin kendi şehirleri var ya da 'toprakları' belki daha doğru bir kelime olur,"

dedi Vikus. "İşleri gereği, bazılarının banliyölerde yaşamasına karşın, insanlarımızın çoğunluğu burada yaşar. Sarayımız şurada," dedi Vikus, Gregor'un bakışlarını vadinin karşı tarafındaki devasa, dairesel bir kaleye yönlendirerek.

"Gideceğimiz yer orası."

Pek çok pencerede parlayan ışıklar, şehre şenliksi bir

hava katıyordu ve Gregor içinin biraz da olsa rahatladığını hissetti. **New** York da bütün gece parıldardı. Belki burası o kadar da yabancı bir yer değildi.

"Gerçekten harika," dedi Gregor. Bir an önce eve dön-

*** Grotesk tarzda taştan oyulmuş dekoratif figürler (yay. n.)** 52

GREGOR VE GRİ KEHANET

mek zorunda olmasaydı, bu şehri keşfetmeye bayılırdı.

"Evet," dedi Vikus, bakışları sevgiyle şehre sabitlenmiş

bir şekilde. "Halkım taşları çok sever. Daha fazla zamanımız olsaydı, nadir güzellikte bir şehir yaratabilirdik."

"Bence çoktan yaratmışsınız," dedi Gregor. "Yani, tarzı Yerüstü'ndeki her şeyden çok daha güzel."

Vikus hoşnut görünüyordu. "Gel, şehir en iyi saraydan görülür. Yemekten önce hayran olacak yeterli zamamn olacak."

Gregor, adamı takip ederken, Bot arkaya doğru eğdiği

başını bir o yana, bir bu yana çeviriyordu. "Ne kaybettin, Bot?"

"Ay?" dedi Bot. Yaşadıkları yerden genellikle yıldızlar görünmezdi ama bulutsuz gecelerde ay görülebiliyordu.

"Ay?"

Gregor zifiri karanlık gökyüzüne baktı ve ardından,

elbette, gökyüzünün olmadığını fark etti. Bir çeşit devasa

yeraltı mağarasmdaydılar. "Ay yok, küçük kız. Bu gece ay yok," dedi.

"İnek Ay'a zıplar," dedi kız, normal bir tonla.

"Hı-hı," dedi Gregor. Hamamböcekleri konuşabiliyor ve yarasalar top oynayabiliyorsa, muhtemelen bir yerlerde

bir inek de aya zıplıyor olmalıydı. Gregor, Bot'un evdeki

karyolasımn yanındaki yırtık pırtık çocuk şarkıları kitabını düşününce iç geçirdi.

Geçerlerken, insanlar pencerelerden onlara bakıyordu.

53

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

Vikus tanıdığı birkaç tanesini başıyla ya da adlarını söyleyerek selamlıyor, onlar da karşılığında ellerini kaldırıyordu.

Bot bunu fark edip el sallamaya başladı. "Merhaba!"

diye bağırdı. "Merhaba!" Ama yetişkinlerin hiçbiri ona karşılık vermezken, Gregor birkaç çocuğun el salladığım

gördü.

"Onlar için büyük bir merak kaynağısınız," dedi Vikus, pencerelerdeki insanları göstererek. "Yerüstü'nden çok fazla konuğumuz olmaz."

"New York'tan olduğumu nereden bildin?" diye sordu Gregor.

"Yeraltı'na açılan, bilinen beş geçitten başkası yok,"

dedi Vikus. "İki tanesi Ölü Topraklar'a açılır, ama oralarda asla hayatta kalamazdınız. İki geçitse Su Yolu'na açılır, ama üstünüz başınız kuruydu. Hayattasınız ve kurusunuz,

bütün bunlardan yola çıkarak New York'ta olduğunu bildiğim beşinci kapıdan düştüğünüzü tahmin ettim."

"O kapı benim çamaşırhanemde!" dedi Gregor, aniden.

"Tam olarak apartmanımızın içinde! " Çamaşırhanesinin bu garip yere bağlı olması fikri, her nedense, onu huzursuz etmişti.

"Çamaşırhanen, evet," dedi Vikus düşünceli bir şekilde. "Eh, düşüşünüz, akımlarla aynı zamana denk gelmiş."

"Akımlar mı? Şu sisli maddeyi mi kastediyorsun?"

diye sordu Gregor.

"Evet, buraya tek parça halinde varmanızı sağladılar.

Zamanlama her şeydir," dedi Vikus.

"Zamanlama yanlış olsaydı ne olurdu?" diye sordu

Gregor; ama yanıtı zaten biliyordu.

"O zaman bir konuk yerine, gömecek bir cesedimiz

olurdu," dedi Vikus sessizce. "Aslında en yaygın sonuç budur. Senin gibi yaşayan bir Yerüstlü, bir de kardeşin; eh, bu çok nadir görülür."

Saraya varmaları tam yirmi dakika sürmüştü ve Bot'u

taşımaktan, Gregor'un kolları titremeye başlamıştı. Nedense onu yere bırakmak istemiyordu. Etraftaki bütün o meşaleler yüzünden bu ona güvenli gelmiyordu.

Olağanüstü yapıya yaklaşırlarken, Gregor binamn

üzerinde hiçbir oyma olmadığını fark etti. Duvarlar cam

kadar pürüzsüzdü ve en alttaki pencereler yerden altmış

metre yukarıdaydı. Bir şeyler yanlıştı, ama tam olarak ne

olduğunu bilemiyordu. Bir şeyler eksikti. "Hiç kapı yok,"

dedi yüksek sesle.

"Evet," dedi Vikus. "Kapılar, düşmanları olmayanlar içindir. En becerikli tırmamcı bile, burada tutunacak bir

yer bulamaz."

Gregor elini cilalı taş duvarda gezdirdi. Yüzeyde en

ufak bir çatlak, çentik bile yoktu. "Peki içeri nasıl giriyorsunuz?"

"Genelde uçuyoruz, ama yarasası olmayanlar..." Vikus başıyla yukarıyı işaret etti. Gregor başını geriye attı 55

ve geniş, dikdörtgen bir pencereden bir platformun hızla

inmekte olduğunu gördü. Vikus, yerden otuz santim yükseklikte, iplerle desteklenen platforma çıktı.

Gregor kucağında Bot'la birlikte platforma çıktı.

Yeraltı' na düşüşleri, yükseklikten ne kadar hoşlanmadığını bir kez daha fark etmesine yol açmıştı. Platform hemen yükselmeye başladı ve Gregor dengesini kaybetmemek

için yandaki ipe tutundu. Vikus ellerini önünde kavuşturmuş sakince duruyordu ama kucağında kıpır kıpır oynayan iki yaşında bir çocuk yoktu ve muhtemelen bu şeye bir milyon kere binmişti.

Çıkış, hızlı ve sarsıntısız olmuştu. Platform küçük, taş

bir merdivenin önündeki bir açıklıkta durdu. Gregor Bot'u

kubbeli tavanı olan, büyük bir odaya soktu. Hepsi de aynı

yarı saydam tene ve menekşe gözlere sahip, üç Yeraltlıdan

oluşan bir grup, onları karşılamak için bekliyordu.

"Tünaydın," dedi Vikus, Yeraltlılara başıyla selam vererek. "Aramıza yeni düşen ağabey ve kardeş Yerüstlü Gregor ve Bot ile tanışın. Lütfen onlara banyo yaptırın ve

ardından, onları Büyük Salon'a getirin." Arkasına bile bakmadan, geniş adımlarla odadan çıktı.

Gregor ve Yeraltlılar birbirlerini garip bakışlarla süzüyorlardı. Hiçbirinde, Luxa'nın kibri ya da Vikus'un saygı uyandıran tavn yoktu. *Bunlar sadece sıradan insanlar,* diye düşündü Gregor. *İddiaya girerim kendilerini benim kadar garip hissediyorlar dır.*

"Tanıştığımıza memnun oldum/' dedi Gregor, Bot'u

diğer koluna alarak. "'Merhaba' de, Bot."

"Merhaba!" dedi Bot, Yeraltlılara el sallayarak ve oldukça neşeli görünerek. "Merhaba! Merhaba!"

Yeraltlıların sakınganlığı, kızgın tavadaki tereyağı gibi

eridi. Hepsi de güldü ve gerginlikleri vücutlarını terk etti.

Gregor kendisinin de güldüğünü fark etti. Annesi, Bot'un

yabancı kelimesini hiç bilmediğini söylerdi ki bu, dünyadaki herkesi arkadaşı zannettiği anlamına geliyordu.

Gregor da bazen onun gibi olmak istiyordu. Birkaç

tane iyi arkadaşı vardı, ama okuldaki herhangi bir gruba

dahil olmaktan kaçınıyordu. Bu sadece öğle yemeklerini

kimlerle yiyeceğinizi belirliyordu. Koşu takımındaki çocuklarla oturabilirdi. Ya da müzik grubundaki çocuklarla.

Ama onun yerine, her zaman birtakım okul piyeslerinde

rol alan Angelina ve çoğunlukla bir şeyler çizen Larry'yle

zaman geçirmekten hoşlanıyordu. Onu gerçekten tanımayan bazı insanlar, Gregor'un kendini beğenmiş olduğunu düşünebilirdi ama yaptıkları çoğunlukla yalnız kalma istediğinden kaynaklanıyordu. Babasının kaybolmasından sonra, insanlara açılmak konusunda sıkıntı çekmeye başlamıştı. Ama ondan önce bile Bot kadar arkadaş canlısı olamamıştı asla.

On beş yaşlarında gözüken genç bir kız, ileri çıkıp kollarını uzattı. "Ben Dulcet. Seni kucağıma alabilir miyim, Bot? Banyo yapmak ister misin?" Bot, onay için Gregor'a baktı.

"Sorun yok. Banyo zamanı. Banyo yapmak istiyor musun, Bot?" diye sordu.

"Ee-vet!" diye bağırdı Bot, mutlulukla. "Banyo!" Kollarını Dulcet'e uzattı ve kız onu Gregor'un kucağından aldı.

"Bunlar Mareth ve Perdita," dedi Dulcet, yanındaki adamla kadını göstererek. İkisi de uzun boylu, kaslıydı ve

silah taşımamalarına rağmen, Gregor onların muhafız olduğuna dair bir hisse kapılmıştı.

"Merhaba," dedi Gregor.

Mareth ve Perdita ona resmî ama sıcak bir baş selamı

verdi.

Dulcet burnunu kırıştırıp hafifçe Bot'un göbeğini dürttü. "Temiz bir tuvalet bezine ihtiyacın var," dedi kız.

Gregor tuvalet bezinin ne olduğunu tahmin edebiliyordu. "Ah, evet, bezinin değişmesi gerekiyor." Değişmeyeli uzun bir süre olmuştu. "İsilik olacak."

"Kaka yaptım!" dedi Bot yüzsüzce ve bezini çekiştirdi.

"Ben hallederim," dedi Dulcet, keyifli bir gülümsemeyle ve Gregor kızın, Luxa'dan çok daha iyi olduğunu düşünmeden edemedi. "Suyu takip et, Yerüstlü Gregor?"

"Evet, teşekkür ederim, suyu takip edeceğim," dedi Gregor. Konuşmasımn ne kadar resmî olduğunu fark etti.

Yeraltlıların, onun kendileriyle dalga geçtiğini düşünmelerini istemiyordu. Hamamböcekleri çok kolay alınmıştı.

"Yani tamam, teşekkür ederim."

Dulcet başını salladı ve Gregor'un ardına düşmesini

bekledi. Mareth ve Perdita birkaç adım geriden geliyordu.

"Gerçekten de muhafızlar demek ki," diye düşündü Gregor.

Grup girişten çıkıp geniş bir koridorda ilerlemeye başladı. Büyük odalara, merdivenlere ve koridorlara açılan, bir düzine kemerli kapıdan geçtiler. Çok geçmeden, Gregor yolunu kaybetmemek için bir haritaya ihtiyacı olacağını fark etti. Nereye gidebileceğini sorabilirdi, ama kaçmaya çalışıyorsanız bu çok da akıllıca olmazdı. Onu konukları

olarak adlandırıyorlardı ama bu, o ve Bot'un tutsak oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Konuklar istedikleri zaman gidebilirdi. Tutsaklar, kaçmak zorundaydı. Ve onun yapmaya niyetli olduğu şey de tam olarak buydu.

Ama nasıl? Platforma gidiş yolunu bulabilse bile, kimse aşağı inmesine izin vermezdi ve altmış metreden yere de atlayamazdı. "Ama sarayın başka girişleri de olmalı,"

diye düşündü. "Başka..."

"Daha önce bir Yerüstlü'yle hiç karşılaşmamıştım,"

dedi Dulcet, düşüncelerini bölerek. "Şu an sizinle tanışmamın tek sebebi de bebek."

"Bot mu?" dedi Gregor.

"Uzun zamandır bebeklere ben bakıyorum," dedi Dulcet. "Bir Yeraltlı olarak, böylesine önemli bir insanla tanışma fırsatım olmazdı normalde," dedi kız çekinerek.

"Şey, bu çok kötü, Dulcet," dedi Gregor, "çünkü sen burada karşılaştığım en iyi insansın."

Dulcet kızardı ve bu insanlar kızardığı zaman, gerçekten kızarıyorlardı! Derisi, olgun bir karpuz gibi kırmızıya dönmüştü. Sadece yüzü değil, tepeden tırnağa her yeri kızarmıştı.

"Yaa," diye kekeledi kız, daha da utanarak. "Aaa, bu kabul edemeyeceğim kadar güzel bir yorum." Arkasındaki iki muhafız fısıldaştı.

Gregor yakışıksız bir şey söylediğini tahmin etti, ama

ne olduğunu bilmiyordu. Belki de bir dadıya, kraliçeden

daha iyi olduğunu söylememeniz gerekiyordu. Doğru olsa

bile. Bundan böyle söylediklerine daha fazla dikkat edecekti.

Neyse ki, tam o anda bir eşikte durdular. Gregor akan

suyun sesini duyabiliyordu; koridora içeriden buhar geliyordu.

"Banyolar olmalı," diye düşündü. İçeri baktı ve bir duvarın odayı ikiye böldüğünü gördü.

"Ben Bot'u alacağım, sen de oraya gir," dedi Dulcet, bir tarafı göstererek.

Gregor soyunma odaları gibi bir tarafın kızlar, diğer

tarafın da erkekler için olması gerektiğini tahmin etti. Belki Bot'la kalmasının daha iyi olabileceğini düşündü, ama Dulcet'e güvenebileceğini hissediyor gibiydi ve kızın huzurunu tekrar kaçırmak istemiyordu. "Tamam mı, Bot? Birazdan görüşürüz."

"Güle güle!" diye el salladı Bot, Dulcet'in omzunun 60

üstünden. Görünüşe bakılırsa o herhangi bir ayrılık endi

şesi taşımıyordu.

Gregor sağ tarafa girdi. Eğer soyunma odaları devasa

ve iyi kokan yerlerse, burası bir soyunma odasına benziyordu. Duvarlara egzotik deniz yaratıkları oyulmuştu ve kandiller, odaya altın sarısı bir parlaklık veriyordu. *Tamam, ama buranın da bankları ve dolapları var,* diye düşündü, odanın bir tarafında sıralanmış bir sıra bank dizisine ve açık kabinlere bakarak.

Mareth peşinden gelmişti. Gregor'a gergin bir şekilde

hitap etti. "Burası soyunma odası. Rahatlama ve temizlenme odaları şurada. Sana herhangi bir şey getirmemi ister misin, Yerüstlü Gregor?"

"Hayır, teşekkürler, sanırım kendim halledebilirim,"

dedi Gregor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa biz koridordayız," dedi Mareth.

"Tamam, çok teşekkürler," dedi Gregor. Yeraltlı odadan çıkınca yüzündeki kasların gevşediğini hissetti. Yalnız olmak iyiydi.

Odaya çabucak göz attı. Rahatlama odasında, ortasında bir açıklık olan tek parça, taş bir sandalye vardı sadece.

İçine bakan Gregor, sandalyenin alündan sürekli su akmakta olduğunu gördü. *Ah, burası tuvalet olmalı,* diye dü

şündü.

Temizlenme odasında, suya inen basamakları olan, kü-

çük, üzerinden buhar çıkan bir havuz vardı. Havayı güzel

bir koku dolduruyordu. Hücrelerine kadar suya girmek

istiyordu.

Gregor çabucak soyunma odasına döndü ve ter kokan

kıyafetlerini çıkardı. Biraz utanarak çişini yaptı. Ardından, havuza seğirtti. Ayakbaşparmağıyla suyun sıcaklığım kontrol etti ve yavaşça, buhar çıkan suya girdi. Su beline geliyordu ama havuzun içinde bir sıra oturma yeri olduğunu fark etti. Oturduğunda, su kulak memelerine değiyordu.

Bir akıntı, omuzları ve sırtındaki kulunçları çözdü.

Gregor elini suya daldırıp çıkartarak suyun parmaklarının

arasından akışını izledi. Tuvaletteki su gibi, bu da banyonun bir tarafından girip diğer tarafından çıkıyordu.

"Bir çeşit yeraltı nehri olmalı," diye düşündü.

Fikir aklına geldiğinde doğruldu. Su bir yerden geliyordu! Bir yere gidiyordu!

Eğer su saraya girip çıkabiliyorsa... belki o da çıkabilirdi.

6

Gregor bir sünger ve havuzun yanındaki bir kâseden bulduğu yapışkan bir sıvıyla yıkandı. Saçını köpürttü, hatta üzerindeki bütün Yerüstlü kokuyu atma isteğiyle kulaklarının içini bile temizledi. Kaçmayı deneyecekse, ev sahiplerinden mümkün olduğunca ayırt

edilemez olması gerekiyordu.

Havuzun etrafındaki askılarda bir sıra beyaz havlu

asılıydı. Gregor kalın dokuma kumaşı tanımlayamadı.

"Pamuk olmadığı kesin," diye mırıldandı, ama havlu yumuşaktı ve suyu, evde kullandıkları ince, eskimiş olandan çok daha iyi emiyordu.

Soyunma odasına dönerek saçlarını kuruladı ve kıyafetlerinin yerinde olmadığını gördü. Yerlerinde düzgünce katlanmış bir şekilde üst üste duran, duman mavisi kıyafet-

ler vardı. Bir gömlek, pantolon ve iç çamaşırına benzeyen

bir şey. Havlulardan daha kaliteli malzemeden yapılmışlardı. Kumaş, parmaklarının arasından ipeksi bir şekilde kayıyordu. *Bu malzeme de ne acaba?* diye düşündü, gömleği giyerken.

Ayaklarına samandan örülmüş bir çift sandalet geçirdi

ve soyunma odasından çıktı. Mareth ve Perdita onu bekliyordu.

"Kıyafetlerime ne oldu?" diye sordu Gregor.

"Yakıldılar," dedi Mareth endişeli bir şekilde. Gregor, Mareth'in, onun öfkeleneceğinden korktuğunu sezmişti.

"Onları tutmak çok tehlikeliydi," dedi Perdita, açıklama yollu. "Küller koku taşımaz."

Gregor umursamadığını göstermek için omuzlarım

silkti. "Fark etmez," dedi. "Bunlar bana uyar."

Mareth ve Perdita, ona minnettar bir şekilde baktı.

"Yiyeceklerimizden birkaç gün yedikten sonra, siz de çok fazla kokmayacaksınız," dedi Perdita, cesaret verici bir şekilde.

"Bu iyi olur," dedi Gregor düz bir sesle. Yeraltlılar koku olayına fena halde takmışü.

Banyonun soldaki odasından kucağında pırıl pırıl temizlenmiş Bot'la birlikte Dulcet çıktı. Kardeşinin üzerinde, yumuşak, gül rengi bir gömlek ve altında Gregor'un banyo

havlusuyla aynı malzemeden yapılmış temiz bir bez vardı.

Kız, bir bacağını kaldırıp ayağındaki yeni sandaletleri gösterdi. "San-da," dedi Gregor'a.

Gregor kendisininkinileri göstermek için ayağım kaldırdı. "Benim de var," dedi. Bot'un kıyafetlerinin de yakıldığım varsayıyordu. Annesine kayıp kıyafetleri açıklama olasılığına karşı, kardeşinin giydiklerini hatırlamaya çalıştı. Hiç de kayıp sayılmayacak kirli bir bez. Ayaklarının dı

şarı taştığı, bir çift eskimiş pembe sandalet. Kirli bir tişört.

Büyük olasılıkla sorun çıkmazdı.

Gregor annesine Yeraltı hakkında tam olarak ne diyeceğini bilemiyordu. Gerçek, onu ölümüne korkuturdu. Çamaşırhaneye geri döndüklerine bir şeyler bulurdu, ama bu ne kadar çabuk olursa, hikâye de o derecede basit olurdu.

Bot kollarını uzattı ve Gregor onu kucağına alıp burnunu nemli buklelere bastırdı. Tertemiz ve birazcık da okyanus gibi kokuyordu.

"İyi beslenmiş," dedi Dulcet. "Kolların kopmuş olmalı." Kız tekrar soyunma odasına girdi ve bir çeşit sırt çantasıyla çıktı. Çantayı kayışlarla sırtına yerleştirdi. Bot çantamn içinde, Gregor'un omzunun üstünden bakarak

yolculuk edebilecekti. Gregor, insanların özel olarak tasarlanmış sırt çantalarında çocuklarını taşıdıklarım görmüştü ama ailesinin bu tür şeyleri alacak parası yoktu.

"Teşekkürler," dedi normal bir ses tonuyla, ama içten içe sevinmişti. Bot'u kolları yerine, bir sırt çantasında taşıyarak kaçması çok daha kolay olacaktı.

Dulcet onları, birkaç merdivenden ve labirent gibi koridorlardan geçirdi. Sonunda sarmal çizerek bir balkona açılan, uzun bir odaya girdiler.

"Biz buraya Büyük Salon diyoruz," dedi Dulcet.

"Sanırım çatıyı unutmuşsunuz," dedi Gregor. Duvarlar büyük bir özenle süslenmişken, başlarının üstünde kapkara mağaradan başka bir şey yoktu.

Dulcet güldü. "Yo, hayır, bu bilerek yapılmış bir şey.

Burada sık sık eğleniriz ve eğlenceye pek çok yarasa da

katılır." Gregor yüzlerce yarasanın kapıdan girmeye çalışmasını gözünde canlandırdı. Daha büyük bir iniş pistinin avantajını görebiliyordu.

Vikus balkonda, yanında yaşlı bir kadınla onları bekliyordu. Gregor. kadının, büyükannesinin yaşında olabileceğini tahmin etti ama büyükannesi kamburdu ve eklem iltihabı yüzünden acı çekerek yürürdü. Bu kadın oldukça

dik duruyor ve güçlü görünüyordu.

"Yerüstlü Gregor ve Bot, karım Solovet," dedi Vikus.

"Merhaba," dedi Gregor, "tanışığımıza sevindim."

Kadın ileri çıkıp Gregor'a elini uzattı. Bu hareket

Gregor'u şaşırttı. Buraya düştüğünden beri kimse ona dokunmaya çalışmamıştı.

"Hoş geldin, Gregor. Hoş geldin, Bot," dedi kadın, al

çak, içten bir sesle. "Sizi aramızda görmek bir onurdur."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Gregor, kadının, tutsa

ğına davramş şekline şaşırarak. Kadın, onu gerçekten de

önemli biriymiş gibi hissettirmişti.

"Merhaba!" dedi Bot ve Solovet kızın yanağım okşamak için elini uzattı.

66

GREGOR VE GRİ KEHANET

"Vikus bana, eve dönme konusunda çok aceleci oldu

ğunu söyledi. Size hemen yardımcı olamamamız bana acı

veriyor, ama yeryüzüne bu gece yola çıkmak imkânsız,"

dedi kadın. "Yeraltı sizin geliş haberinizle çalkalanıyor."

Sanırım herkes bizi görmek istiyor; bir çeşit ucubeymişiz gibi. Eh, çabuk baksalar iyi olur, diye düşündü Gregor. Ama,

"Öyleyse burayı biraz görmem gerekiyor," dedi.

Vikus eliyle balkonu çevreleyen alçak duvarı işaret etti.

"Gel, gel, görülecek çok şey var," dedi.

Gregor Vikus'a katıldı ve midesinin bulandığını hissetti. İstemeden, birkaç adım geriledi. Balkon sarayın yanından sarkıyor gibi görünüyordu. Onu baş döndürücü düşmeden alıkoyan tek şey, zemindi.

"Korkma, sağlam yapılmıştır," dedi Vikus.

Gregor başım salladı ama olduğu yerde kaldı. Balkon

çökmeye başlarsa Büyük Salon'a geri dönebilecek durumda olmak istiyordu. "Buradan gayet iyi görüyorum," dedi.

Görebiliyordu da.

Regalia yukarıdan daha da etkileyiciydi. Aşağıda, çe

şitli tonlardaki taşlarla döşenmiş sokakları göremese de,

şehri dev bir mozaik gibi gösteren, karmaşık geometrik bir

şablonun uzandığını görebiliyordu. Ayrıca şehrin gerçekte

ne kadar büyük olduğunu şimdi anlıyordu; her yöne birkaç kilometre boyunca uzanıyordu. "Kaç insan yaşıyor burada?" diye sordu Gregor.

" Ü ç bin civarındayız," dedi Vikus. "Hasat iyi geçerse, daha da fazla."

Üç bin. Gregor bunun ne kadar insan edeceğini hayalinde canlandırmaya çalıştı. Okulunda altı yüz çocuk oldu

ğuna göre, demek onun beş katıydı.

"Peki bu kadar insan, burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Gregor.

Vikus güldü. "Sormanın bu kadar uzun sürmesine şa

şırdık. Eh, bu harika bir hikâye," dedi Vikus, başlamak için derin bir nefes alarak. "Çok uzun yıllar önce..."

"Vikus," diye araya girdi Solovet. "Belki hikâye, yemekle daha iyi gider."

Gregor sessizce kadına teşekkür etti. Açlıktan ölüyordu ve Vikus'un, herhangi bir ayrıntıyı atlayacak bir adama benzemediğine dair bir his vardı içinde.

Yemek salonu Büyük Salon'un dışmdaydı. Sekiz ki

şilik bir masa hazırlanmıştı. Gregor, Dulcet'in de onlara

katılacağım umuyordu ama Bot'u yüksek bir sandalyeye

yerleştirdikten sonra, kız masadan birkaç metre uzaklaşıp

beklemeye başladı. Kız orada dikilirken yemek yemek konusunda rahat değildi ama bir şey derse, kızın başım belaya sokabileceğini düşündü.

Ne Vikus ne de Solovet oturdu; bu yüzden Gregor da

beklemeye karar verdi. Çok geçmeden, salona stadyumda

giydiğinden çok daha güzel bir elbiseyle Luxa girdi. Saçları açıktı ve beline kadar parlak, gümüş bir kâğıt gibi iniyordu. Yanında Gregor'un yaklaşık on altı yaşında olduğunu tahmin ettiği bir çocuk vardı. Çocuk, kızın az önce söylediği bir şeye gülüyordu. Gregor çocuğu stadyumdan tanı-

yordu. Başının etrafında dolanırlarken yarasasının üzerine, kendini beğenmiş bir şekilde uzanan biniciydi.

"Gösteriş meraklısı biri daha," diye düşündü Gregor.

Ama çocuk ona o kadar sıcak bir bakış attı ki, Gregor hemen bir sonuca varmaması gerektiğine karar verdi. Luxa'nm sinirliliğine karşın, Yeraltlıların çoğu sakin görünüyordu.

"Kuzenim Henry," dedi Luxa kısaca ve Gregor gülmemek için kendini zor tuttu. Bu kadar garip ismin arasında çocuğun adı Henry'ydi.

Henry hafifçe başım eğerek Gregor'a selam verdi ve

sırıtmaya başladı. "Hoşgeldin, Yerüstlü," dedi. Ardından Gregor'un koluna yapıştı ve kulağına heyecanlı bir sesle fısıldadı. "Balığa dikkat et, zira Luxa seni zehirlemeyi planlıyor!"

Vikus ve Solovet güldü, hatta Dulcet bile gülümsedi.

Bu bir şakaydı. Bu insanlar gerçekten bir mizah anlayışına

sahipti.

"Balığa asıl *sen* dikkat et, Henry," dedi Luxa. "Yeme

ğe senin de katılacağım unutarak hergeleleri zehirlemeleri

emrini verdim."

Henry, Gregor'a göz kırptı. "Yarasalarla tabakları de

ğişiriz," diye fısıldadı ve o anda, iki yarasa süzülerek Büyük Salon'dan içeri girdi. "Ah, işte onlar da geldi!"

Gregor, Luxa'nm daha önce bindiği altın rengi yarasayı tanıdı. İri, gri bir yarasa, Vikus'un yanındaki sandalyeye indi ve herkes oturdu.

"Yerüstlü Gregor, Aurora ve Euripedes'le tanış. Luxa'ya ve bana bağlılar," dedi Vikus, eliyle sağ tarafındaki gri yarasayı göstererek. Euripedes kanadıyla ele sürtündü. Luxa ve altın sarısı yarasası Aurora da aynı hareketi sergiledi.

Gregor yarasaların atlar gibi olduğunu düşünmüştü

ama artık, insanlarla eşit olduklarım görebiliyordu. Konu

şuyorlar mıydı?

"Selamlar, Yerüstlü," dedi Euripedes yumuşak, mırıl-tılı bir sesle.

Evet, konuşuyorlardı. Gregor onu dilimlerken, taba-

ğmdaki balığın da sohbet etmek isteyip istemeyeceğini

merak etti.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Gregor kibar bir şekilde. "Bu ne anlama geliyor, birbirinize bağlı olmanız?"

"Biz insanlar, Yeraltı'na gelir gelmez yarasalarla özel bir ittifak kurduk," dedi Solovet. "Her iki taraf da birleşmenin bariz avantajlarını gördü. Ama ittifakımızın ötesinde, yarasalar ve insanlar bireysel olarak kendi birliklerini kurabilir. Buna bağlanma deniyor."

"Peki bir yarasaya bağlanırsanız ne yapmanız gerekiyor?" diye sordu Gregor. "Yani, birlikte top oynamanın dışında."

Masada karşılıklı bakışmalarla geçen bir duraklama

oldu. Yine yanlış bir şey söylemişti.

"Birbirinizi hayatta tutarsınız," dedi Luxa, soğuk bir şekilde.

Bu, Gregor'un ciddi bir konuda sanki dalga geçiyor

gibi gözükmesine yol açmıştı. "Yaa, bilmiyordum," dedi Gregor.

"Elbette bilmiyordun," dedi Solovet sertçe, Luxa'ya bakarak. "Sizin yaşadığınız yerde buna benzer bir şey yoktur."

"Sürünenlerle de birbirinize bağlanıyor musunuz?"

diye sordu Gregor.

Henry homurdanarak güldü. "Gidip bir taşa bağlanırım daha iyi. En azından onun savaşta kaçmayacağına güvenilebilir."

Luxa sırıtmaya başladı. "Hem belki taşı fırlatabilirsin de. Bir sürüneni de fırlatabilirsin gerçi..."

"Ama o zaman ona dokunmak zorunda kalırdım!"

dedi Henry ve ikisi de katıla katıla gülmeye başladı.

"Sürünenler savaşma yetenekleriyle bilinmez," dedi Vikus, Gregor'a açıklama yollu. Ne o, ne de Solovet gülüyordu. Yaşlı adam, Luxa ile Henry'ye döndü. "Yine de hayatta kalmayı başarıyorlar. Belki uzun yaşamalarımn sebebini kavradığınızda, onlara daha fazla saygı duyarsınız."

Henry ve Luxa ciddi görünmeye çalışmalarına rağmen, gözlerinin içi hâlâ gülmeye devam ediyordu.

"Onlara saygı gösterip göstermemem sonucu pek etkilemiyor," dedi Henry umursamazca.

"Belki etkilemez, ama Luxa'mn saygı göstermesi, sonucu büyük ölçüde etkiler. En azından yaklaşık beş yıl

içinde, hükmetme yaşına geldiğinde etkileyecek/' dedi Vi-

kus. "O zamana kadar, sürünenlerle ilgili aptalca şakalar, var oluşumuz ve yok oluşumuz arasındaki farkı yaratabilir. Yeraltı'ndaki güç dengesini değiştirmek için, savaşçı olmaları gerekmiyor."

Bu, Luxa'yı gerçekliğe döndürmeye yetmişti ama muhabbeti de öldürmüştü. Garip bir duraklama, utanç verici bir sessizliğe doğru uzadı. Gregor, Vikus'un ne demek istediğini anladığım düşünüyordu. Sürünenlerin arkadaş

olmaları, düşman olmalarından daha iyiydi ve insanlar

onlara hakaret ederek etrafta dolaşmamalıydı.

Yemeğin gelmesi, Gregor'un rahatlamasına yol açtı ve

bir Yeraltlı hizmetkâr önüne yarım daire oluşturacak şekilde küçük kâseler koydu. En azından üçünde, çeşitli türlerde mantara benzeyen yiyecekler vardı. Bir tanesi pirince benzer bir tahıl ve en küçüğü de bir avuç dolusu taze yeşillik içeriyordu. Porsiyonların azlığından, yapraksı yiyece

ğin büyük bir ikram olduğunu söyleyebilirdi.

Önüne, içinde ızgara balık olan bir tabak konuldu.

Balık, gözleri olmaması haricinde, Gregor'un alışık oldu

ğu balıklara benziyordu. Babasıyla birlikte bir keresinde

televizyonda, bir mağaranın derinliklerinde yaşayan ve

gözleri olmayan balıklar hakkında bir program izlemişti.

Garip olan şey, bilim adamları birkaç tanesini incelemek

için laboratuvara götürdüğünde, balıkların ışığı hissetmiş

ve gözlerinin gelişmiş olmasıydı. Hemen değilse de, birkaç

kuşak içinde.

• 72 -

GREGOR VE GRİ KEHANET

Babası programı çok beğenmiş ve gözsüz balıkları incelemeleri için, Gregor'u Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'ne götürmüştü. İkisi müzeyi pek çok kez baştan aşağı gezmişti. Babası bilime âşıktı ve beynindeki her şeyi, Gregor'un beynine akıtmak istiyormuş gibi görünürdü. Bu biraz tehlikeliydi, zira basit bir soruyu bile açıklaması yarım saat sürebiliyordu. Büyükannesi her zaman, "Babana saatin kaç olduğunu sor, sana saatin nasıl yapıldığını anlatsın," derdi.

Ama babası açıklama yaparken çok mutlu olur, Gregor ise

onunla birlikte olmaktan mutlu olurdu. Ayrıca Gregor yağmur ormanları sergisine ve dinozor şekilli kızarmış ürünler satan kafeteryaya bayılırdı. Balıkların gözlerini nasıl geliştirdiklerini hiçbir zaman tam olarak anlayamamışlardı.

Babasının bazı kuramları vardı elbette, ama balıkların nasıl bu kadar hızlı değişim geçirebildiğini açıklayamıyordu.

Gregor insanların eflatun gözlere sahip olmasının ne

kadar sürdüğünü merak ediyordu. Vikus'a döndü. "Eee,

bana buraya nasıl geldiğinizi anlatıyordun?"

Gregor lezzetli bulduğu yemeğini aç kurt gibi yememeye çalışırken, Vikus ona Regalia'mn hikâyesini anlattı.

Hikâyenin tamamı anlaşılabilir değildi; ama 1600'ler-

de İngiltere'den gelen insanlarla ilgili gibi görünüyordu.

"Evet, insanları buraya bir taş ustası olan Sandviç'li Bartholomew getirmiş," dedi Vikus ve Gregor, yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. "Onda geleceği görme gücü vardı.

Yeraltı'nı bir rüyada görmüş ve burayı bulmak için yola

çıkmış."

Sandviç ve bir grup takipçisi, yerel kabilesiyle olduk

ça iyi geçindikleri New York'a doğru yelken açmışlardı.

Yeraltı, yüzlerce yıldır törensel amaçlarla belirli zamanlarda yerkabuğunun altına inen Kızılderililer tarafından biliniyordu. Orada yaşamaya pek ilgi göstermemiş ve

Sandviç'in burada yaşamak isteyecek kadar deli olup olmadığım umursamamışlardı.

"Elbette oldukça aklı başındaydı," dedi Vikus. "Bir gün yerin altı hariç, bütün dünyadaki yaşamın sona erece

ğini biliyordu."

Gregor, Vikus'a, şu anda yukarıda milyarlarca insamn

yaşadığını söylemenin kaba olabileceğini düşündü. Onun

yerine, "Yani herkes eşyalarını toplayıp buraya taşındı, öyle mi?" diye sordu.

"Tanrı aşkına, hayır! Sekiz yüz kişi buraya inip

Yerüstü'ne açılan kapılar mühürlenene kadar elli yıl geçmişti. Kendimizi besleyebilmeyi ve bizi güvende tutacak duvarları yapmayı öğrenmek zorunda kaldık. *Roma bir*

günde inşa edilmedi." Vikus güldü. "Yerüstlü Fred Clark böyle söylerdi."

"Ona ne oldu?" diye sordu Gregor, mantarlardan birini alarak. Masa sessizleşti.

"Öldü," dedi Solovet hafifçe. "Güneşiniz olmadığından öldü."

Gregor mantarı tabağına bıraktı. Baştan aşağı lapamsı

bir bebek yahnisiyle kaplı Bot'a göz attı. Uykulu bir şekil-

de, yemeğin sosuyla taş masaya parmaklarıyla bir şeyler

çiziyordu.

"Güneşimiz," diye düşündü Gregor. Batmış mıydı?

Yatma zamam mıydı? Polis gitmiş miydi, yoksa hâlâ annesini sorguluyorlar mıydı? Gitmişlerse, annesinin nerede olduğunu biliyordu. Mutfak masasında oturuyordu. Karanlıkta tek başına. Ağlayarak.

Aniden, Yeraltı'yla ilgili daha fazla şey duymaya dayanamayacağını fark etti. Buradan bir an önce kurtulması gerekiyordu.

BÖLÜM

7

Karanlık, Gregor'un gözlerine fiziksel bir ağırlık

gibi baskı uyguluyordu. Daha önce hiç zifiri karanlıkta kalmamıştı. Evde, odasının küçük penceresinde sokak ışıkları, araba farları ve ara sıra da itfaiye arabalarının ışıldakları parlardı. Ama burada, kandili söndürür söndürmez, görme duyusunu tamamen kaybetmiş

gibi hissediyordu.

Kandili tekrar yakma dürtüsü hissediyordu. Mareth,

ona odasımn dışındaki bütün meşalelerin gece boyunca

yanacağım söylediği için, kandili orada tekrar yakabilirdi. Ama kandilin yağını harcamak istemiyordu. Onsuz, Regalia'dan çıktıktan sonra ne tarafa gideceğini bilmez bir halde olurdu.

Bot burnunu çekip, sırtım iyice Gregor'un yamna göm-

dü. Gregor'un kolu kardeşini iyice sarmaladı. Hizmetkârlar onlar için ayrı yataklar hazırlamıştı ama Bot, Gregor'un yanına yatmıştı.

Yeraltlılardan yatmak için izin istemek zor olmamıştı.

Herkes Bot'un gözlerini güçlükle açık tutabildiğinin farkındaydı ve kendisinin de yorulmuş gibi yapması yetmişti.

Ama öyle değildi. Tüm bedeninde o kadar hızla adrenalin salgılanıyordu ki, yatak odasım koridordan ayıran kalın perdelerin ardından bile kalp atışlarını duyulabileceğinden korkuyordu. Yapabileceği son şey, uyumaktı.

Yatmadan önce tekrar banyo yapmaları istenmişti.

Bu, Bot için gerekli bir şeydi çünkü bukleleri, yahniye ek olarak bir çeşit pudinge bulanmış durumdaydı. Gregor da itiraz etmemişti. Banyo, kaçış plamnı düşünmek için sakin bir yerdi.

Ayrıca, şüphe çekmeden, Dulcet'e saraydaki su sistemiyle ilgili sorular sorabilirdi. "Nasıl oluyor da sıcak ve soğuk suyunuz oluyor?" diye sormuştu.

Kız, ona suyun bir dizi sıcak ve soğuk pınardan geldi ğini söylemişti.

"Sonrasında da bir pınara geri mi boşalıyor?" diye sormuştu masumca.

"Yo, hayır, o zaman su temiz olmazdı," demişti Dulcet.

"Kirli sular, sarayın altındaki nehre dökülüyor ve ardından Su Yolu'na akıyor. ."

İhtiyacı olan bilgi de tam olarak buydu. Sarayın altın-

daki nehir, çıkış yolları olacaktı. Daha da güzeli, nehir Su Yolu'na açılıyordu. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini

bilmiyordu ama Vikus oradan Yerüstü'ne açılan iki geçitten bahsetmişti.

Bot uykusunda kıpırdandı ve Gregor onu sakinleştirmek için hafifçe yanağını okşadı. Yatma zamanına kadar evi özlememiş gibiydi. Ama Gregor ona uyku zamanının

geldiğini söylediğinde endişeli görünmüştü.

"Anne?" diye sormuştu. "Liz-ee?"

Lizzie kamp otobüsüne daha bu sabah binmemiş miydi? Bin yıl önceymiş gibi geliyordu.

"Ev? Anne?" diye üstelemişti. Yorgun olmasına rağmen, Gregor onu uyutmakta güçlük çekmişti. Şu an ne kadar huzursuz olduğuna bakarak, canlı rüyalar gördüğünü söyleyebilirdi.

Muhtemelen dev hamamböcekleri ve yarasalarla doludur,

diye düşündü Gregor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilebilmesinin hiçbir yolu

yoktu. Bir saat mi? İki mi? Ama perdenin arkasından duyduğu ufak sesler kesilmişti. Eğer bunu yapacaksa, hemen başlaması gerekiyordu.

Gregor, kendini yavaşça Bot'tan kurtarıp ayağa kalktı. Karanlıkta el yordamıyla ilerleyip Dulcet'in ona verdiği çantayı buldu. Kısa bir süre sonra, Bot'u içine yerleştirmenin ustalık istediği ortaya çıkmıştı. Sonunda, gözlerini sımsıkı kapadı ve diğer duyularının çalışmasına izin verdi. Bu

daha kolaydı. Kardeşini içeri sokmayı başardı ve çantayı

sırtına astı.

Bot, "Anne," diye mırıldandı ve başı omzuna düştü.

"Onun üzerinde çalışıyorum, bebeğim," diye fısıldayarak karşılık verdi Gregor ve kandil için masayı aradı. Yanına aldığı tek şey oydu. Bot, çanta ve kandil. Diğer şeyler için ellerine ihtiyacı vardı.

Gregor el yordamıyla ilerlediği perdenin köşesini hafifçe araladı. Koridorun boş olduğunu anlaması için uzak koridordan gelen yeterli meşale ışığı vardı. Yeraltlılar, artık onu daha iyi tanıdıkları için kapısına muhafız koymakla

uğraşmamışlardı. Kendisini bir konuk olarak hissettirme

çabası içindeydiler ve zaten, nereye gidebilirdi ki?

Nehrin aşağısına, diye düşündü. *Artık nehir nereye gidiyorsa.*

Çıplak ayaklarıyla dikkatle basarak koridorda sessizce

ilerledi. Neyse ki, Bot uyumaya devam ediyordu. Saraydan çıkmadan önce uyanırsa planı mahvolurdu.

Yatak odaları, banyoya oldukça yakındı ve Gregor su

sesini takip ediyordu. Plam basitti. Nehir sarayın altından akıyordu. Suyun sesini kaybetmeden zemin kata kadar inmeyi başarabilirse, nehre döküldüğü yeri bulabilirdi.

Plan basit olsa bile, uygulaması değildi. Sarayın içinde döne döne aşağı inmek, Gregor'un birkaç saatini almıştı. Banyolar her zaman merdivenlere yakın değildi ve akan suyun sesini kaybetmemek için geri dönmek zorunda ka-

lıyordu. İki kere, Yeraltlılara rastlamış ve önüne gelen ilk odaya dalıp saklanmak zorunda kalmıştı. Etrafta çok fazla Yeraltlı yoktu, ama birkaç muhafız koridorlarda devriye geziyordu.

Sonunda, suyun sesi daha güçlü gelmeye başladı ve f binanın en alt katına ulaştı. Gürültünün en yüksek olduğu yere doğru sesi takip etti ve gizlice bir kapıdan geçti.

Gregor, bir an için, planından neredeyse vazgeçecekti.

Dulcet 'nehir' derken, nehri New York'ta akanlar gibi hayal etmişti. Ama bu Yeraltı nehri, sanki bir aksiyon macera filminden çıkmış gibiydi. Korkunç derecede geniş değildi ama öyle bir hızla akıyordu ki, yüzeyi beyaz köpüklerle kaynıyordu. Derinliğini tahmin edemiyordu ama iri kayaları, sanki boş kola kutularıymış gibi taşıyacak kadar güçlüydü. Yeraltlılarm rıhtıma muhafız koymamaları boşuna değildi. Nehir, toplayabilecekleri herhangi bir ordudan

daha tehlikeliydi.

Ama üzerinde yolculuk edebiliyor olmalılar... kayıkları var, diye düşündü Gregor, hızlı akıntının üzerinde bağlı, yarım

düzine kayığı fark ederek. Kayıklar bir gövdenin üzerine

bir çeşit deri gerilerek oluşturulmuştu. Bunlar ona kamptaki kanoları anımsatmıştı.

Kamp! Neden normal bir çocuk gibi kampta değildi

ki?

Suda batıp çıkan kayaları düşünmemeye çalışarak,

rıhtımın yamndaki bir meşaleyle kandili yaktı. Biraz dü

şündükten sonra, meşaleyi de aldı. Gittiği yerde ışık, hava

kadar önemliydi. Yağı sonraya saklamak için kandili söndürdü.

Dikkatlice kayıkların birine tırmanıp kontrol etti. Me

şaleyi, bariz bir şekilde onun için tasarlanmış bir tutacağa geçirdi.

"Bu şeyi suya nasıl indiriyorsunuz?" diye düşündü.

İki tane ip, kayığı yukarıda tutuyordu. İpler rıhtıma tutturulmuş metal bir tekerleğe bağlıydı. "Eh, haydi bakalım,"

dedi Gregor ve tekerleğe kuvvetlice asıldı. Tekerlek yüksek bir gıcırtı koyuverdi ve kayık, Gregor'u sırtüstü devirerek nehre indi.

Akıntı, kayığı kuru bir yaprak gibi sürüklüyordu. Gregor sıkıca kayığın yanlarına tutunmuştu ve karanlıkta hızla yol alıyorlardı. Birtakım sesler duyarak, bir anlığına da olsa arkasında kalan rıhtıma bakmayı başarabildi. İki Yeraltlı bağırarak ona bir şeyler söylüyordu. Nehir kıvrılınca, Yeraltlılar görüş alanından çıktı.

Peşinden gelirler miydi? Elbette gelirlerdi. Ama avantaj ondaydı. Su Yolu ne kadar uzaktaydı? Su Yolu *neydi* ve oraya vardıktan sonra nereye gidecekti?

Gregor hayatta kalmakla bu kadar uğraşmıyor olsaydı,

bu tür soruları daha fazla düşünebilirdi. İri kaya parçalarının yanı sıra, sudan çıkan sivri uçlu siyah kayalardan da kaçınmak zorunda kalıyordu. Kayığın tabanında bulduğu

küreği, kanoyu kayalardan uzak tutmak için kullandı.

Yeraltı, özellikle evlerinin otuz iki derece sıcaklığından

sonra, konforlu sayılacak kadar serin gelmişti. Ama suyun

üzerinden esen soğuk rüzgâr, tüylerini diken diken ediyordu.

"Gregor!" Birisinin adını seslendiğini duyduğunu sandı.

Bu hayal gücü müydü... hayır! Bir kez daha duymuştu. Yeraltlılar ona yaklaşıyor olmalıydı.

Nehir aninden dönünce biraz daha iyi görmeye başladı. Etrafında, meşale ışığıyla parıldayan kristallerle kaplı uzun bir mağara vardı.

Gregor ileride, nehre kıyısı olan, parlayan bir kumsal

gördü. Kumsaldan, karanlığın içine doğru bir tünel uzanıyordu. Gregor içgüdüsel olarak bir kayayı itip kanoyu kumsala doğru yönlendirdi. Çılgınca kıyıya doğru kürek

çekmeye başladı. Nehirde kalmak faydasızdı. Yeraltlıların

nefesini ensesinde hissediyordu. Belki kanoyu kumsala çekip tünelin içine gizlenebilirdi. Onlar geçtikten sonra birkaç saat bekleyebilir ve nehri bir kez daha deneyebilirdi.

Kano gürültüyle kumsala oturdu. Gregor yüzünü kanonun dibine vurmamak için son anda tutundu. Bot irkilerek uyamp hafifçe mızmızlandı ama Gregor, tek eliyle kanoyu kumların üzerinde çekmeye çalışıp diğeriyle de

meşaleyi taşırken, kardeşini sakinleştirerek tekrar uykuya

dalmasını sağladı. "Her şey yolunda, Bot. Şşş. Uyumaya devam et."

"Merhaba, yarasa," diye mırıldandı kız ve başı tekrar Gregor'un omzuna düştü.

Gregor uzaktan adının söylendiğini duydu ve hızlandı. Sıcak ve tüylü bir şeye çarptığı zaman, tünel ağzına yeni varmıştı. İrkilip birkaç adım gerilerken, meşaleyi dü

şürdü. Loş ışığa doğru bir şey çıktı. Gregor'un dizlerinin

bağı çözüldü ve yavaşça kuma gömüldü.

Kocaman bir sıçanın yüzüne gülümseme yayıldı.

84

BOLUM

8

ii

h, sonunda gelebildin," dedi sıçan tembelce.

"Kokuna göre, seni çok daha önce bekliyorduk. Bak Fangor, enciği de getirmiş."

İlk sıçanın omzunun üstünden uzun bir burun çıktı.

Bir arkadaşı vardı.

"Ne de lezzetli bir lokmaymış," dedi Fangor pürüzsüz, gür bir sesle. "Enciği bana verirsen, çocuğun hepsini yemene izin veririm, Shed."

"Baştan çıkarıcı bir teklif ama çocuk etten çok kemik; kızsa çok cazip bir lokma," dedi Shed. "Teklifin karşısında kendimi çok rencide olmuş hissettim. Şöyle dur da, neyin

var neyin yok bir bakalım, çocuk."

Hamamböcekleri garipti, yarasalar korkutucuydu ama

bu sıçanlar; katıksız dehşetti. Kalçalarının üzerinde, rahat bir seksen boyundaydılar ve bacaklarıyla kolları, artık onlara her ne derseniz, gri kürklerinin altında boğum boğum, kastan şiş şiş duruyordu. Ama en kötüsü, bıyıklı ağızlarından çıkan, on beş santimlik ön dişleriydi.

Hayır, en kötüsü, görünüşe göre Gregor ve Bot'u yemeyi planlıyor olmalarıydı. Bazı insanlar, sıçanların insan yemediğini düşünürdü ama Gregor bunun doğru olmadı

ğım biliyordu. Yaşadıkları yerdeki normal boyutlu sıçanlar bile, çaresiz kaldığında insanlara saldırırlardı. Sıçanlar bebeklere, yaşlılara, zayıflara ve savunmasızlara saldırırdı.

Hikâyeler vardı... ara sokaktaki evsiz adam... iki parma

ğını kaybeden küçük bir çocuk... Düşünmesi bile korkunçtu.

Gregor meşaleyi alarak yavaşça ayağa kalktı ama onu

yanında, yere doğru tuttu. Bot'u arkasındaki mağara duvarına bastırdı.

Fangor'un burnu titreşti. "Çocuk akşam yemeğinde

balık yemiş. Mantar, tahıl ve bir parça da yaprak. İtiraf etmelisin, Shed, lezzetli bir parça."

"Ama encik tıka basa inek yahni ve krema yemiş," diye karşılık verdi Shed. "Bahsetmeye bile gerek yok, kız açıkça sütle beslenmiş."

Gregor banyo yapma konusunda kopartılan bütün

yaygarayı şimdi anlıyordu. Sıçanlar, saatler önce yediği bir avuç yeşilliği anlayabiliyorsa, inanılmaz bir koku alma duyuları olmalıydı.

Ondan yıkanmasını istediklerinde, Yeraltlılar ona kaba

davranmamıştı aslında. Sadece, onu hayatta tutmaya çalı

şıyorlardı!

Onlardan kaçma girişiminden, onu bulmalarını çaresiz bir şekilde istemeye doğru kaymıştı. Sıçanları oyalaması gerekiyordu. Bu ona zaman kazandırırdı. Söylenenler onu korkutmuştu. Vikus onu öldürmelerinin, hamamböcekle-rine zaman vermeyeceğini söylemişti. Yeraltlılar 'zaman' derken daha fazla yaşamayı mı kastediyordu?

Üstünü başını silkeledi ve sıçanların sıradan sohbetine uyum sağlamaya çalıştı. "Bu konuda bir şey söyleyebilir miyim?" dedi.

Fangor ve Shed'in gülmesi onu şaşırttı. "Konuşuyor!" dedi Shed. "Bu ne sürpriz! Genelde çığlıklar ve inlemelerden başka bir şey duymayız! Söyle bize Yerüstlü, seni bu kadar cesur yapan ne?"

"Ah, ben cesur değilim," dedi Gregor. "İddiaya girerim, kokusunu alabilirsiniz."

Sıçanlar tekrar güldü. "Doğru, terin çok fazla korku ta şıyor ama yine de bizimle konuşmayı başarabiliyorsun."

"Şey, yiyeceğinizi daha iyi tammak isteyebileceğinizi düşündüm," dedi Gregor.

"Ondan hoşlandım, Shed!" diye uludu Fangor.

"Ben de!" dedi Shed boğuk bir sesle. "İnsanlar genelde çok sıkıcıdır. Belki onu bağışlayabiliriz, Fangor."

"Ah Shed, bu nasıl olacak? Çok fazla açıklama gerekti-

recektir ve ayrıca bütün bu kahkahalar beni daha da acıktırdı," dedi Fangor.

"Beni de," dedi Shed. "Ama kabul etmelisin, bu kadar eğlendirici bir avı yemek üzücü olacak."

"Hem de çok, Shed," dedi Fangor. "Ama çaresi yok.

Başlayalım mı?"

İki sıçan da dişlerini gösterip ona doğru ilerlemeye

başladı. Gregor havaya kıvılcımlar saçarak meşaleyi onlara doğru savurdu. Bir kılıç gibi iki eliyle önünde tuttuğu meşale, yüzünü aydınlatıyordu.

Sıçanlar durdu. Gregor ilk başta ateşten korktuklarını

düşündü ama başka bir şey daha vardı. Sersemlemiş görünüyorlardı.

"Baksana, Shed, onun kopyası," dedi Fangor kısık bir sesle.

"Bakıyorum, Fangor," dedi Shed sessizce. "Ve bu daha sadece bir çocuk. Sence bu çocuk...?"

"Öldürürsek öyle olmaz!" diye homurdandı Fangor ve Gregor'un boğazına atıldı.

İlk yarasa o kadar sessizce gelmişti ki, onu ne Gregor,

ne de kafası karışmış sıçanlar görmüştü. Yarasa, sıçrayan

Fangor'u havada yakalayarak sıçanı savurdu.

Fangor, Shed'e çarptı ve sıçanlar bir yığın şeklinde yere indi. Amnda ayağa kalkıp saldırganlarına döndüler.

Gregor, sıçanların kafasının üstünde zikzak çizen Henry, Mareth ve Perdita'yı gördü. Dar alanda, birbirlerinden

kaçınmanın yam sıra, sıçanların iğrenç pençelerinden de sıyrılmak zorunda kalıyorlardı. Fangor ve Shed rahatlıkla üç metre sıçrayabiliyordu ve mağaramn parıldayan tavanı, bundan çok da yüksek değildi.

İnsanlar kılıçlarını kullanarak sıçanlara dalmaya başladı. Fangor ve Shed pençeleri ve dişleriyle çılgınca karşılık veriyordu. Kumsal kanla lekelenmeye başlamıştı ama Gregor, bunun kimin kanı olduğunu anlayamıyordu.

" K a ç ! " diye bağırdı Henry, Gregor'a, yanından geçerken. "Kaç, Yerüstlü!"

Bir parçası fena halde kaçmak istiyordu ama yapamadı. Her şeyden önce, nereye gideceğine dair bir fikri yoktu. Kanosu kumsalın ilerisindeydi ve tünel... eh, sıçanlarla uğraşmak zorunda kalacaksa şansını tünel yerine açıklıkta denemeyi tercih ederdi.

Daha da önemlisi, Yeraltlıların sadece onun yüzünden

burada olduğunu biliyordu. Öylece kaçıp onları sıçanlarla baş başa bırakamazdı.

Ama ne yapabilirdi ki?

O an Shed, dişleriyle Mareth'in yarasasının kanadını yakalayıp asıldı. Yarasa kendini kurtarmak için çabaladı ama Shed, sıkı sıkı tutuyordu. Perdita, Shed'in arkasından yaklaşarak bir kılıç darbesiyle kulağını kopardı. Shed bir acı uluması koyuvererek Mareth'in yarasasını bıraktı.

Ama Perdita uzaklaşırken Fangor, yarasaya doğru sıçradı ve gırtlağından bir parça kürk kopartarak hayvanı

yere fırlattı. Perdita başını mağara tavanına çarpıp bayıldı. Fangor, Perdita'nın üzerinde bitti ve dişlerini boğazına ge çirmek için hamle yaptı.

Gregor yaptığı hamleyi düşündüğünü hatırlamıyordu; öylece oluvermişti. Bir an için duvara yaslanmış dururken, bir an sonra ileri atılmış ve meşaleyi Fangor'un suratına gömmüştü. Sıçan çığlık atıp geriye, tam Henry'nin kılıcına doğru sendeledi. Fangor'un cansız bedeni, kılıçla birlikte

yere yığıldı.

Fangor'un çığlığı, sonunda Bot'u uyandırmıştı ve kardeşi Gregor'un omzunun üstünden bakarak var gücüyle ağlamaya başlamıştı. Çığlıkları, Shed'i bir çılgınlığa sürükleyip, yarasaların yönünü şaşırmasına yol açarak duvarlarda yankılandı.

"Ne durumdasımz, Mareth?" diye bağırdı Henry.

"Dayanabiliriz!" diye bağırdı Mareth yarasası, yaralı kanadından kan kaybetmesine karşın.

Durum iyi gözükmüyordu. Mareth'in yarasası kontrolünü kaybediyordu; Henry silahsız, Perdita baygındı, yarasası yerde nefes nefeseydi, Bot çığlık çığlığaydı ve Shed, acı ve korkudan deliye dönmüştü. Ama sıçan, kötü şekilde

kan kaybetmesine rağmen, hızından ya da gücünden bir

şey kaybetmemişti.

Mareth çaresizce, sıçanı Perdita'dan uzak tutmaya çalışıyordu ama tek başınaydı. Henry yarasasıyla araya giriyordu ama kılıcı olmadığı için çok yaklaşamıyordu. Gregor meşaleyi tutarak Perdita'nın üstüne kapandı. Deliye dön-

müş Shed'e karşı kırılgan bir savunma gibi görünüyordu

ama bir şeyler yapması gerekiyordu.

Derken Shed sıçrayarak, Mareth'in yarasasını ayaklarından yakaladı. Yarasa Mareth'le birlikte duvara çarptı.

Sıçan, Gregor'a döndü.

"Şimdi öldün sen!" diye bağırdı Shed. Shed üstlerine atlarken Bot korkuyla çığlık attı. Gregor sağlam bir şekilde yere bastı ama Shed, sıçrayışını tamamlayamadı. Sıçan nefesini koyuverdi ve pençesiyle gırtlağından çıkan kılıcı

tuttu.

Gregor göz ucuyla, Luxa'nin yarasası Aurora'nın havalandığını gördü. Luxa'nin ne zaman geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Kılıcım Shed'e sapladığında Luxa, tamamen baş aşağı uçuyor olmalıydı. Luxa iyice yarasanın sırtına

yapışmasına karşın, Aurora tavana sürtmeden manevrayı

bitirmeyi güçbelâ başardı.

Shed mağara duvarına yaslanmıştı ama dövüşecek

gücü kalmamıştı. Bakışları Gregor'unkilerle buluştu. "Ye-rüstlü," diye hırıldadı, "son sıçana kadar, seni avlayaca

ğız." Bunu dedikten hemen sonra da öldü.

Henry yanına inmeden önce Gregor'un ancak nefes

alabilecek kadar zamanı olmuştu. Çocuk Gregor'u kıyıya

doğru iterek Perdita'yı kolundan tutup kaldırdı ve uzakla

şırken, "Alanı yakın!" diye bağırdı.

Alnındaki bir yarıktan yüzüne kan akan Mareth, Shed

ve Fangor'dan kılıçları çıkarmaya başlamıştı bile. Sıçanları sürükleyerek nehre attı ve nehir, cesetleri çabucak alıp gö-

türdü. Yarasası kanatlarını titrek bir şekilde de olsa kullanabiliyordu ve adam, hayvanın sırtına çıktı. Mareth, Bot'un içinde olduğu sırt çantasını tuttu ve Gregor'u kaldırarak

yüzüstü önüne yatırdı.

Gregor, Aurora'mn pençeleriyle Perdita'mn yaralı yarasasının omuzlarındaki kürke yapıştığını gördü. Luxa bir ara kanodan kandili almıştı. Havaya yükselirlerken, kandili yere fırlattı.

"Meşaleyi de at!" diye bağırdı Mareth ve Gregor parmaklarını gevşetmeyi başararak meşaleyi bıraktı.

Onlar mağarayı hızla terk ederken gördüğü son şey,

kumsalın alevlere boğulduğuydu.

BOLUM

9

Gregor sıkı sıkı yarasaya tutunurken, altlarındaki

suyu izliyordu. Bir an için, sıçanlardan kurtulmuş olduğuna sevindi. Ama yaralı bir yarasanın sırtında son sürat uçmamn verdiği korku, aklını çabucak

başına getirdi.

Bot kollarım boynuna o kadar sıkı dolamıştı ki, bırakın

konuşmayı, güçlükle nefes alıyordu. Zaten Mareth'e ne diyecekti ki? "Vay canına, kumsaldaki her şey için gerçekten üzgünüm?"

Sıçanlardan haberi yoktu elbette. Ama Yeraltlılar onu

uyarmaya çalışmamış mıydı? Hayır, tehlikeden bahsetmişlerdi ama hamamböcekleri hariç, kimse özellikle sıçanlardan bahsetmemişti. "Sıçan kötü," demişti böceklerden bir

tanesi. Ve sonra, Luxa'yla sıçanların ne kadar ödeyecekleri konusunda pazarlığa girişmişlerdi. O ve Bot sıçanlara satılabilirdi; peki sonrasında? Midesinin bulandığını hissedip çalkantılı suyu görmemek için gözlerini kapadı. Zihnini

kumsaldaki kıyımın görüntüsü doldurduğu için, suyun

görüntüsünün daha iyi olduğuna karar verdi. Kumsaldaki alevlerin ışığı azaldıkça, su siyahlaşıyordu. Dalgalarda tekrar ışıklar titreşmeye başlayınca, Regalia'ya yaklaştıklarım anladı.

Bir grup Yeraltlı rıhtımda bekliyordu. Baygın Perdita

ile kan kaybeden yarasasını götürdüler. Mareth'i bir sedyeye koymaya çalıştılar ama adam itiraz edip yarasasını taşımaları konusunda ısrar etti.

Gregor ortadan kaybolmayı isteyerek, indiklerinde

Mareth'in rıhtımda gösterdiği yere oturdu. Bot artık susmuştu ama Gregor, kardeşinin kaslarının korkudan

kaskatı kesildiğini hissediyordu. On beş, yirmi dakika geçmişti belki. Ne kadar olduğunu bilemiyordu.

"Kalk!" diye bir hırlama duydu ve kafasını kaldırdı

ğında, Mareth'in ona bakmakta olduğunu gördü. Alnındaki yarık sarılmıştı; yüzünün sağ tarafı çürümüş ve şişmişti.

"Ayağa kalk, Yerüstlü!" diye gürledi Mareth. Daha birkaç saat önce, bu adamın utangaç olduğunu mu düşünmüştü

gerçekten?

Gregor tutuk bacaklarını hafifçe gerdirip ayağa kalktı.

Mareth, ellerini arkasında sıkıca bağladı. Bu kez hiç kuşku yoktu: Kesinlikle bir tutsaktı. Mareth'e bir muhafız daha

katıldı ve Gregor'u önlerine katıp yürümeye başladılar.

Bacakları uyuşukça hareket ediyordu. Ona şimdi ne yapacaklardı?

Nereye gittiklerini umursamıyordu. Onu nereye iterlerse, oraya yürüyordu. Elmas şekilli büyük bir odaya girene kadar, belli belirsiz bir sürü merdiven tırmandıklarını anımsıyordu. Odanın ortasında bir masa vardı. Mareth onu kükreyen bir şöminenin yanındaki bir tabureye itti. İki muhafız bir iki adım gerileyerek onu birer şahin gibi izlemeye başladılar.

Bu kadar tehlikeyim, diye düşündü, kafası karışmış bir şekilde.

Bot sırtında kıpırdanmaya başladı. Kulağım çekiştirip

duruyordu. "Ev?" dedi kardeşi, yalvarır gibi. "Eve gidelim mi, Ge-go?" Gregor'un verecek yanıtı yoktu.

Kapının önünden, heyecanlı seslerle konuşarak insanlar hızla geçiyordu. Bazıları geçerken ona göz atıyordu ama kimse içeri girmedi.

Ateşin sıcaklığını hissedince, iliklerine kadar üşümüş

olduğunu fark etti. Nehrin suyuyla beline kadar ıslanmıştı; rüzgâr ve tanık olduğu olaylar yüzünden titriyordu. Rol

oynadığı kısımlar yüzünden.

Bot daha iyi durumdaydı. Sırt çantası su geçirmez gibi

görünüyordu ve kardeşi ona yaslanmıştı. Buna karşın, koluna değen ayakları buz gibiydi.

Gregor'un tüm vücudunu yorgunluk sardı ve uzana-

bilmeyi, sadece uzamp uykuya dalmayı ve duvarlarında

araba farlarının yansımasını görebileceği yatağında uyana-

bilmeyi diledi. Ama bunun bir rüya olduğunu düşünmekten vazgeçmişti.

Yeraltlılara ne olmuştu? Perdita'ya? Yaralı yarasasına?

Ve Mareth'e? Eğer ölürlerse, bu onun hatası olacaktı. Bunu

tartışmaya çalışmazdı bile. Tam o anda, Luxa göründü. Öfkeden bembeyaz kesilmiş bir halde ilerledi ve Gregor'un

suratına vurdu. Gregor'un başı yana yattı ve Bot çığlık

atü.

"Vurmak yok!" diye cırladı. "Vurmak yok, yok, yok!" Ufak işaret parmağını Luxa'ya sallıyordu. Vurmak, Gregor'ların evinde kesinlikle yasaktı ve bunu anlaması,

Bot'un kısa bir süresini almıştı.

Görünüşe göre bu, Yeraltlılar arasında da kabul edilebilir değildi, çünkü Gregor, Vikus'un kapı girişinden sertçe seslendiğini duydu. "Luxa!"

Ona tekrar vurmaktan büyük keyif alacakmış gibi durmasına karşın, Luxa şömineye doğru yürüyüp ateşi izlemeye başladı.

"Ne kadar ayıp, Luxa," dedi Vikus, yamna gelerek.

Kız zehir saçarak ona döndü. "Yerüstlü kaçmak zorunda olduğu için, iki uçucu yaralandı ve Perdita bir türlü kendine gelemiyor! Ona vurmak mı? Onu Ölü Topraklar'a

atalım ve şansım denemesine izin verelim derim!" diye ba

ğırdı Luxa.

"Olan olduğuna göre, Luxa, bu yakışık almaz," dedi Vikus ama Gregor, haberin adamı rahatsız ettiğini görebiliyordu. "İki sıçan da öldü mü?" diye sordu.

"Öldü ve nehre atıldı," dedi Luxa. "Alam yaktık."

"Bu *'biz'* olayım da seninle daha sonra konuşacağız,"

dedi Vikus ciddiyetle. "Konsey bu durumdan hoşnut de-

İ L "

"Konseyi neyin memnun edeceği beni ilgilendirmiyor," diye mırıldandı Luxa ama Vikus'a bakmaktan kaçındı.

Demek ki, orada olmaması gerekiyormuş, diye düşündü Gregor. *Onun da başı belada.* Amn tadını çıkarmayı dilerdi ama üzüntü, suçluluk ve yorgunluktan o kadar bitmiş durumdaydı ki umursamadı. Ayrıca Luxa, Shed'i öldürerek hayatım kurtarmıştı. Kıza borçlu olduğunu tahmin ediyordu ama tokattan dolayı hâlâ canı yanıyordu, bu yüzden konuyu açmamayı tercih etti.

"Vurmak yok," dedi Bot tekrar ve Vikus onlara döndü.

Luxa gibi, Gregor da adama bakamıyordu. "Yerüstlü

ne yaptı, Luxa? Dövüştü mü, kaçtı mı?" diye sordu Vikus.

"Henry dövüştüğünü söylüyor," dedi Luxa istemeyerek. "Ama dövüş becerisi ya da herhangi bir silah kullanma bilgisi olmadan."

Gregor, "Hey, elimdeki tek şey aptal bir meşaleydi!"

demek isterdi. Ama ne gerek vardı ki?

"Öyleyse çok cesur olmalı," dedi Vikus.

"Dikkat olmadan cesaret, erken ölüm getirir. Bana her

gün bunu söyleyen sen değil misin?" dedi Luxa.

"Söylüyorum da, dinliyor musun?" dedi Vikus, kaşlarım kaldırarak. "Onun dinlemediği gibi, sen de dinlemiyorsun. İkiniz de sağır olamayacak kadar gençsiniz. Ellerini çözün ve bizi yalnız bırakın," dedi muhafızlara.

Gregor bir bıçağın bileklerindeki ipleri kestiğini hissetti. Kan dolaşımını artırmak için bileklerindeki izleri ovdu.

Yanağı zonkluyordu ama oraya dokunarak Luxa'yi mutlu

etmek istemiyordu.

Bot omzundan uzanarak bileklerindeki izlere dokundu. "Ayy!" diye inledi. "Ayy."

"Ben iyiyim, Bot," dedi Gregor ama kardeşi sadece kafasını iki yana salladı.

"Oturun bakalım," dedi Vikus, masaya oturarak. Ne Gregor, ne de Luxa kımıldadı. "Oturun, konuşmamız gereken şeyler var!" dedi Vikus, elini taş yüzeye vurarak. Bu kez, ikisi de birbirilerine en uzak sandalyelere oturdu.

Gregor, Bot'u sırt çantasından çıkarttı. Kardeşi kucağına yerleşti, Gregor'un kollarım sıkıca vücuduna doladı ve büyük, ciddi gözlerle Vikus ile Luxa'ya bakmaya başladı.

Sanırım bu geceden sonra Bot bütün dünyanın arkadaşı olduğunu düşünmeyecek, diye düşündü Gregor. Zaten bir ara öğrenmesi gerekecekti ama bu, yine de Gregor'u üzüyordu.

Vikus konuşmaya başladı. "Yerüstlü Gregor, anlamadığın çok şey var. Konuşmuyorsun ama yüzün senin yerine konuşuyor. Endişelisin. Öfkelisin. Seni iradenin dışında alıkoyanların elinden kaçma hakkının olduğuna inanıyorsun ama seni kurtarmak için katlandığımız sıkıntılar yüzünden de acı hissediyorsun. Sana sıçanlardan bahsetmemiş olmamıza karşın, Luxa kayıplarımız için seni suçluyor.

Sana düşmamn gibi görünüyoruz ama yine de sana zaman

verdik."

Gregor yamt vermedi. Bu, Luxa'nin ona vurduğu ger

çeği hariç her şeyi fazlasıyla özetliyordu.

Vikus aklım okumuştu. "Luxa sana vurmamalıydı ama

senin kaçışın, sevdiklerinin korkunç bir şekilde ölmesine

davetiye çıkarmışı. Ebeveynleri sıçanlar tarafından öldürüldüğü için böyle hissediyor."

Luxa nefesini tuttu. "Bu onu ilgilendirmez!"

Kız o kadar üzgün görünüyordu ki, neredeyse Gregor

da itiraz edecekti. Gregor'a ne yapmış olursa olsun, bu

Gregor'u ilgilendirmezdi.

"Ama ben ilgilendirdiğini düşünüyorum, Luxa, çünkü

Gregor'un da babasımn olmadığına inanmam için sebeplerim var," diye devam etti Vikus.

Artık şaşkın görünme sırası Gregor'daydı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kesin olarak bilmiyordum, sadece tahmin ettim. Söylesene Yerüstlü Gregor, bu sana tamdık geliyor mu?" Vikus cebinden bir şey çıkardı.

Bu metal bir halkaydı. Halkadan birkaç tane anahtar

sallanıyordu. Ama Gregor'un kalbini hoplatan şey, halkanın etrafına kabaca örülmüş kırmızı, siyah ve mavi deri ilmekti. Bunu, Lizzie'nin şu anda bulunduğu yaz kampındaki elişi dersinde kendisi örmüştü. Derste üç şey yapabiliyordunuz: bilezik, kitap ayracı ya da anahtarlık. Gregor anahtarlık yapmayı seçmişti.

Babası, onsuz hiçbir yere gitmezdi.

. K İ S İ M

Görev

BÖLÜM

10

Gregor'un kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, göğsünü delip çıkacağını sandı. Elleri bilinçsizce uzanarak parmakları anahtarlığı kavradı. "Bunu

nereden buldun?"

"Sana, buraya başka Yerüstlülerin de düştüğünü söylemiştim. Birkaç yıl önce buraya yüzü ve davramşları sana çok benzeyen biri düştü. Tam tarihi hatırlayamıyorum,"

dedi Vikus, anahtarlığı Gregor'un eline bırakarak.

İki yıl, yedi ay, on üç gün önce, diye düşündü Gregor.

Yüksek sesle, "Babama ait," dedi.

Parmaklarım yıpranmış deri örgüde ve onu kemer ilmiğine geçirmenizi sağlayan metal parçada dolaştırırken, vücudunu bir mutluluk dalgası sardı. Aklında anılar canlandı. Babasımn, kapıyı açam bulmak için anahtarlarım

yayması. Anahtarları Lizzie'nin bebek arabasının önünde

şmgırdatması. Central Park'ta bir piknik battaniyesinin

üzerinde oturan babasının, patates salatası konservesini

açmak için anahtarlardan birini kullanması.

"Babana mı?" Luxa'nin gözleri büyüdü ve yüzünden

garip bir ifade geçti. "Vikus, onun..."

"Bilmiyorum, Luxa. Ama belirtiler güçlü," dedi Vikus.

"Buraya geldiğinden beri aklımda başka çok az şey var."

Luxa menekşe rengi gözlerinde alaycı bakışlarla

Gregor'a döndü.

Ne? Bu kızın sorunu neydi şimdi?

"Baban da senin gibi umutsuzca eve dönmek istiyordu. Bizimle birkaç hafta kalması için onu zar zor ikna etmemize rağmen, karakteri ağır bastı ve senin gibi, bir gece kaçtı," dedi Vikus. "Sıçanlar ona bizden önce ulaştı."

Gregor gerçekliğe döndü ve bütün neşesi kaçtı. Elbette

Regalia'da yaşayan başka Yerüstlü yoktu. Vikus bunu ona

stadyumda söylemişti. Babası eve dönmeye çalışmış ve

Gregor'unkiyle aym kaderi paylaşmıştı. Tabii, Yeraltlıların onu kurtaramamış olması dışında. Boğazındaki yumru yüzünden güçlükle yutkundu. "Öldü öyleyse."

"Biz de öyle sanmıştık. Ama kulağımıza, sıçanların

onu esir tuttuğu dedikoduları geldi" dedi Vikus. "Casuslarımız bunu düzenli aralıklarla onaylıyor."

"Yaşıyor mu?" diye sordu Gregor, ümidinin tekrar geri geldiğini hissederek. "Ama neden? Neden onu öldürmediler?"

"Kesin olarak nedenini bilmiyoruz ama bazı şüphelerim var. Baban bilim adamıydı, değil mi?" diye sordu Vikus.

"Evet, fen öğretmeni," dedi Gregor. Vikus'un söylediği şeyi mantığı almıyordu. Sıçanlar, babasından onlara kimya

öğretmesini mi istemişti?

"Sohbetlerimizden, babanın doğanın işleyişini anladı

ğı belliydi," dedi Vikus. "Işığı hapsetmeyi, ateşi, patlayan tozların işleyişini."

Gregor adamın ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. "Bak, eğer babamın sıçanlar için silah ya da bomba yapacağım düşünüyorsanız, bunu unutabilirsiniz. Bunu

asla yapmaz."

"Sıçanların mağaralarında herhangi birimizin ne yapacağım hayal etmek zordur," dedi Vikus nazikçe. "Akıl sağlığını ve onurunu korumak, başlı başına bir mücadele

gerektirir. Babanı yargılamıyorum, sadece neden bu kadar

uzun süre hayatta kaldığını açıklamaya çalışıyorum."

"Sıçanlar yakın dövüşte çok iyidir. Ama onlara uzaktan saldırdığımızda, kaçmaktan başka çareleri kalmaz. Her şeyden çok, bizi uzaktan öldürmenin bir yolunu bulmak

istiyorlar," dedi Luxa. O da babasını suçluyor gibi görünmüyordu. Ve artık ona da kızgın görünmüyordu. Gregor, kızın ona dik dik bakmayı kesmesini dilemişti.

"Karım Solovet'in daha farklı bir kuramı var," dedi Vikus, bir parça neşelenerek. "Sıçanların babandan, kendilerine başparmak yapmasını istediklerine inanıyor!"

"Başparmak mı?" dedi Gregor. Bot göstermek için

başparmağım kaldırdı. "Evet, küçük kız, başparmağın ne olduğunu biliyorum," dedi Gregor kardeşine gülümseyerek.

"Sıçanların başparmağı yok, bu yüzden de bizim yapabildiğimiz pek çok şeyi yapamıyorlar. Alet ya da silah yapamıyorlar. Yıkımda ustalar ama yaratma, onlardan sakınıyor," dedi Vikus.

"Babanın yararlı olabileceğine inanmaları iyi bir şey, Yerüstlü. Ona zaman verecek tek şey bu olur," dedi Luxa, üzgün bir şekilde.

"Babamla sen de tanıştın mı?" diye sordu Gregor.

"Hayır," diye yamtladı kız. "Bu tür tanışmalar için çok küçüktüm."

"O zamanlar Luxa hâlâ bebekleriyle oynuyordu," dedi Vikus. Gregor, Luxa'yi oyuncak bir bebekle hayal etmeye

çalıştı ama yapamadı.

"Ebeveynlerim onunla tamşmıştı ve ondan övgüyle

bahsederlerdi," dedi Luxa.

Ebeveynleri. Babası buraya geldiğinde, ebeveynleri

hayattaydı demek ki. Gregor sıçanların onları nasıl öldürdüklerini merak ediyor ama asla soramayacağım biliyordu.

"Luxa doğru söylüyor. Şu an, sıçanlar bizim en büyük düşmammız. Regalia duvarlarının dışında bir sıçanla karşılaşırsan iki seçeneğin vardır: Dövüşmek ya da öldü-

rülmek. Bir insanı onların pençelerinde sadece büyük bir

avantaj umudu kurtarabilir. Özellikle, bir Yerüstlüyü,"

dedi Vikus.

"Bizden neden bu kadar nefret ettiklerini anlamıyorum," dedi Gregor. Shed'in öfkeli gözlerini ve son sözlerini düşündü: "Yerüstlü, son sıçana kadar, seni avlayacağız."

Belki, yerüstünde insanların sıçanları nasıl tuzak ve zehirle öldürmeye çalıştıklarını biliyorlardı. Tabii, laboratuvar-larda denek olarak kullanılanlar hariç.

Vikus ve Luxa birbirlerine baktılar. "Ona söylemeliyiz, Luxa. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmeli," dedi Vikus.

"Bu çocuğun gerçekten o olduğuna inanıyor musun?"

diye sordu kız.

"Kim? O kim?" diye sordu Gregor. Bu konuşmanın gideceği yere dair, içinde kötü bir his vardı.

Vikus masadan kalktı. "Gel," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

Kaskatı kollarının Bot'u taşımasını ümit ederek, Gregor da kalktı. O ve Luxa kapıya aym anda vardı ve durdular. "Önden buyur," dedi Gregor.

Kız, ona yan yan bakıp Vikus'u takip etti.

Koridorların iki yanına dizilmiş Yeraltlılar, geçişlerini

sessizce izliyor ve ardından fısıldaşmaya başlıyorlardı. Vikus cilalı, ahşap bir kapımn önünde durduğunda, gidecekleri fazla bir mesafe kalmamıştı. Gregor, bunun Yeraltı'nda gördüğü ilk ahşap şey olduğunu fark etti. Vikus 'ağaçlar

kadar nadir' diye bir şeyle ilgili ne demişti? Ağaçlar için çok fazla ışığa ihtiyaç vardı; peki burada nasıl yetişiyorlardı?

Vikus bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Koridordaki bir

tutacaktan meşale alıp içeri girdi.

Gregor içeri girince kendini taştan yapılma, küp şeklindeki boş bir odada buldu. Odanın bütün yüzeylerinde, sadece duvarlarda değil, zeminde ve tavanda da oymalar

vardı. Bunlar, Regalia'mn dört bir yamnda gördüğü gülüp

oynayan hayvanlar değil, sözcüklerdi. Keskiyle oyması

çok uzun zaman isteyen, ufacık sözcükler.

"A-B-C," dedi Bot, harfleri görünce her zaman yaptığı gibi. "A-B-C-D," diye ekledi, vurgulamak için.

"Bunlar, Sandviçli Bartholomew'in kehanetleri," dedi Vikus. "Geçitleri mühürledikten sonra, hayatının geri kalanını bunları yazmaya harcadı."

Eminim öyledir, diye düşündü Gregor. Bu sadece yaşlı kaçık Sandviç'in yapacağı bir şeydi. Bir grup inşam yeraltına sürükle ve ardından, kendini bir odaya kilitleyip duvarlara çılgınca şeyler kazı.

"Kehanetler demekle neyi kastediyorsun?" diye sordu Gregor, kehanetin ne demek olduğunu bilmesine rağmen.

Bunlar, gelecekte olacaklara dair yapılan tahminlerdi. Çoğu dinde bunlardan vardı ve büyükannesinde, Nostra-bir şey

adındaki bir adamın kehanetlerinden oluşan bir kitap vardı. Ona göre, gelecek oldukça iç karartıcıydı.

"Sandviç, önsezili bir insandı," dedi Vikus. "İnsanlarımızın başına gelen pek çok şeyi önceden haber vermiştir."

"Birçoğu da gerçekleşmedi, öyle mi?" diye sordu Gregor, masum görünmeye çalışarak. Kehanetleri tamamen

yadsımıyordu ama Sandviç'in ortaya attığı her fikre kuşkuyla yaklaşıyordu. Ayrıca birisi size gelecekte olacak bir şeyler söylese bile, onun hakkında ne yapabilirdiniz ki?

"Bazılarının anlamını henüz çözemedik," dedi Vikus.

"Ebeveynlerimin sonunu haber vermişti," dedi Luxa üzüntülü bir şekilde, parmaklarını duvardaki bir parçada

gezdirerek. "Onda bir gizem yoktu."

Vikus kolunu kızın omzuna atıp duvara baktı. "Evet,"

dedi hafifçe. "Su kadar berraktı."

Gregor bu gece kendini onuncu kez korkunç hissediyordu. Ne düşünürse düşünsün, şu andan itibaren kehanetler hakkında saygılı konuşmaya çalışacaktı.

"Ama uzun süredir aklımızı kurcalayan bir tanesi var.

İyi mi, kötü mü olduğunu bilmediğimiz için ona 'Gri Kehanet' deniliyor," dedi Vikus. "Bunun, Sandviç'in imgelemlerinin en kutsalı ve en delirticisi olduğunu biliyoruz.

Bu kehaneti sık sık görmesine karşın, sonucunu asla göremediği için."

Vikus bir duvar panelini aydınlatan, ufak bir kandili

gösterdi. Bu, meşale dışında odadaki tek aydınlatmaydı.

Belki de o kandili sürekli yamk tutuyorlardı.

"Okusana," dedi Vikus ve Gregor panele yaklaştı. Ke-

hanet dört kıtalık bir şiir gibi yazılmıştı. Bazı harfler bozuktu ama ne olduklarım anlayabiliyordu.

"A-B-C," dedi Bot harflere dokunarak. Gregor okumaya başladı.

Dikkat edin Yeraltlılar, zaman pamuk ipliğine bağlı olacak.

Avcılar av olacak, beyaz sular kırmızı akacak.

Kemirenler kalanları yok etmek için saldıracak.

Umutsuzun umudu bir görevde yatacak.

Yerüstlü bir savaşçı, güneşin oğlu,

Belki bize ışığı getirecek, belki bir hiç getirecek bize.

Ama topla komşularını, takip et çağrısını

Yoksa sıçanlar, hiç şüphesiz, hepimizi silip süpürecek.

İki üstten, iki alttan, soylu kandan,

İki uçucu, iki sürünen, iki eğirici ile.

Bir kemiren ayrıca ve bir kaybolmuş ileride.

Ve ölüler sayıldığında sekizi kalacak geriye.

Son ölecek kişi nerede duracağına karar vermeli.

Sekizin kaderi onun ellerinde.

O yüzden dediklerine kulak verin, sıçradığı yere dikkat edin,
Yaşam, ölüm olabileceği gibi, yine ölümdür yaşamın getirdiği.

GREGOR VE GRİ KEHANET

Gregor şiiri bitirdi ama tam olarak ne söyleyeceğim bilemedi. "Ne anlama geliyor?" diye sordu.

Vikus kafasını iki yana salladı. "Kimse tam olarak bilmiyor. İnsanlarımızın geleceğinin kararlaştırılmadığı, karanlık bir zamandan bahsediyor. Sadece insanları değil, pek çok yaratığı, kurtuluşa ya da yıkıma götürebilecek bir

yolculuğa çağırıyor. Yolculuk, bir Yerüstlü tarafından başlatılacak."

"Evet, şey, o kısmı anladım. Şu savaşçı adam," dedi Gregor.

"Sıçanların neden Yerüstlülerden bu kadar nefret etti

ğini sormuştun. İçlerinden birinin, kehanetteki savaşçı olacağım bildikleri için," dedi Vikus.

"Yaa, anlıyorum," dedi Gregor. "Peki ne zaman geliyor?"

Vikus bakışlarını Gregor'a kilitledi. "Onun zaten aramızda olduğuna inanıyorum."

111

BOLUM

11

Gregor rahatsız bir uykudan uyandı. Bütün gece

boyunca, kan kırmızı nehirlerin, sıçanlarla çevrili

babasının ve Bot'un dipsiz mağaralara düşüşünün görüntüleriyle dokunmuş rüyalara girip çıkmıştı.

Ah, evet. Bir de, şu savaşçı meselesi vardı.

Onlara söylemeye çalışmıştı. Vikus 'Gri Kehanet'teki

savaşçımn o olduğunu ima ettiğinde, Gregor gerçekten

gülmüştü. Ama adam ciddiydi.

"Aradığınız kişi ben değilim," demişti Gregor. "Ger

çekten, yemin ederim, ben savaşçı değilim."

Neden rol yapıp umutlarını canlı tutmuyordu? Samuray savaşçıları, Apaçi savaşçıları, Afrikalı savaşçılar, Orta Çağ savaşçıları. Filmleri izlemişti. Kitapları okumuştu.

Hiçbir şekilde, herhangi bir savaşçıya benzeyen bir yönü

yoktu. Her şeyden önce onlar yetişkindi ve genellikle bir

sürü özel silahları oluyordu. Gregor on bir yaşındaydı ve

iki yaşındaki kardeşini özel silah olarak saymazsanız, elleri boş gelmişti.

Ayrıca Gregor, kavgaya meraklı değildi. Okulda birisi ona sataşacak olursa karşılık verirdi, ama bu da pek sık olmazdı. O kadar iri değildi ama hızlı hareket ederdi ve insanlar onunla uğraşmak istemezdi. Bazen, bir grup çocuk ufak bir çocuğu sıkıştırıyorsa aralarına girerdi; böyle şeyleri görmekten nefret ederdi. Ama asla kendi kavga başlatmamıştı ve savaşçıların başlıca yaptığı şey de, dövüşmek değil miydi?

Vikus ve Luxa itirazlarım dinlemişti. Zaten onun hakkında pek iyi düşünmediği için Luxa'yi ikna edebileceğini düşünüyordu, ama Vikus çok ısrarcı çıkmıştı.

"Kaç tane Yerüstlü, Yeraltı'na düşüp de hayatta kalıyor sanıyorsun? Ben, onda bir diye tahmin ediyorum. Ve kaç tanesi, ondan sonra sıçanlarla karşılaşmasından sağ

kurtuluyor? Belki onda biri daha. Demek ki bin tane Ye-

rüstlüden, on kişi diyebiliriz. Bu nasıl garip bir yolculuktur ki, bundan sadece baban değil, sen ve kız kardeşin de sağ

olarak çıkıyor?" dedi Vikus.

"Biraz garip olduğunu kabul ediyorum," dedi Gregor.

"Ama bunun, neden beni bir savaşçı yaptığını anlamıyorum."

"Kehaneti daha iyi anladığında, anlayacaksın," dedi

GREGOR VE GRİ KEHANET

Vikus. "Her insan kendi kaderini taşır. Bu duvarlar bize kaderimizi gösteriyor. Ve senin kaderin, Gregor, onun içinde rol almanı gerektiriyor."

"Şu kader olayım bilmiyorum," dedi Gregor. "Yani, babam, Bot ve ben... üçümüz de aym çamaşırhanedeydik ve size oldukça yakın bir yere indik, bu yüzden bunun daha

çok bir rastlantı olduğunu düşünüyorum. Yardım etmek

isterdim ama muhtemelen savaşçımz için biraz daha beklemek zorunda kalacaksınız."

Vikus gülümsedi ve bunu sabah konseye sunacağını

söyledi. Bu sabah. Şimdi.

Bütün endişelerine karşın, ki bir sürü endişesi vardı,

Gregor belirli aralıklarla içini gıdıklayan, sersemletici sevince engel olamıyordu. Babası yaşıyordu! Neredeyse aynı anda, üzerinden bir endişe dalgası geçti. "Evet, yaşıyor, ama sıçanların elinde tutsak!" Yine de, büyükannesi sürekli, "Hayatin olduğu yerde umut vardır," derdi.

Vay camna, bir kehanette ondan bahsedildiğini duysaydı büyükannesi buna bayılmaz mıydı? Ama elbette, kehanette bahsi geçen kişi o değildi. Umuyordu ki, şu savaşçı adam çok geçmeden kendini gösterir ve babasını kurtarmasına yardım ederdi.

Artık ana amacı buydu. Babasım nasıl kurtarabilirdi?

Perde çekilerek açıldı ve Gregor ışık yüzünden gözlerini kıstı. Kapının girişinde Mareth duruyordu. Yüzündeki şişlik inmişti

ama çürükler, bir süre daha yerlerinde kalacaktı.

• 115 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

Gregor muhafızın ona hâlâ kızgın olup olmadığını

merak etti ama Mareth sakinleşmiş görünüyordu. "Yerüst-lü Gregor, konsey seni huzuruna çağırıyor," dedi. "Acele edersen, öncesinde yıkamp yemek yiyebilirsin."

"Tamam," dedi Gregor. Kalkmaya başladı ve Bot'un

başımn, kolunun üstünde olduğunu fark etti. Onu uyandırmadan kalktı. "Bot ne olacak?"

"Uyumaya devam edebilir," dedi Mareth. "Dulcet ona göz kulak olur."

Gregor çabucak yıkanıp temiz kıyafetler giydi. Mareth

onu, bir masanın hazırlanmış olduğu küçük bir odaya götürdü, ardından kapıda dikilmeye başladı. "Hey Mareth,"

dedi Gregor, muhafızın dikkatini çekmek için. "Diğerleri nasıl? Yani Perdita ve yarasaları kastediyorum? İyiler mi?"

"Perdita sonunda kendine geldi. Yarasalar da iyileşiyor," dedi Mareth, düz bir sesle.

"Yaa, harika!" dedi Gregor rahatlayarak. Babasının durumundan soma en çok düşündüğü şey, Yeraltlıların durumu olmuştu.

Ekmek, tereyağı ve mantarlı omlete aç bir kurt gibi

saldırdı. Çeşitli bitkilerden yapılmış, sıcak bir çay içti ve vücuduna enerji dolduğunu hissetti.

"Konseyin huzuruna çıkmaya hazır mısın?" diye sordu Mareth, tabağımn boşaldığım görünce.

"Hazır ve nazırım!" dedi Gregor, hızla kalkarak.

• 116

GREGOR VE GRİ KEHANET

Yeraltı'na geldiğinden beri kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Babasının haberi, Yeraltlıların iyileşmesi, uyku ve yemek, onu kendine getirmişti.

Konsey, Büyük Salon'un diğer ucundaki yuvarlak bir

masamn etrafına toplanmış bir düzine yaşlı Yeraltlıdan

oluşuyordu. Gregor, ona cesaret verici bir şekilde gülümseyen Vikus ile Solovet'i gördü.

Yorgun ve isyankâr görünen Luxa da oradaydı. Gregor

kızın, geçen geceki kurtarma grubuna katılmasıyla ilgili

olarak azar işitmiş olduğu konusunda bahse girerdi. Kızın

bir parça bile pişmanlık hissetmediğine emindi.

Vikus masadaki insanları takdim etti. Hepsinin de,

Gregor'un anında unuttuğu garip telaffuzlu isimleri vardı.

Konsey ona sorular sormaya başladı. Ne zaman doğduğu,

yüzme bilip bilmediği ve Yerüstü'nde ne iş yaptığı gibi,

türlü türlü şeyler. Bunca şeyin, neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordu. En sevdiği rengin yeşil olması gerçekten önemli miydi? Ama iki tane Yeraltlı altın değerindeymiş gibi, söylediği her sözcüğü not ediyordu.

Bir süre sonra, konsey onun orada olduğunu unutmuş gibi kendi aralarında tarüşmaya başlamıştı. 'Güneşin oğlu' ve 'Beyaz su, kırmızı akacak' gibi parçalar yakaladı ve kehanetten konuştuklarını anladı.

"Affedersiniz," diye araya girdi sonunda. "Sanırım Vikus size söylememiş ama ben beklediğiniz savaşçı değilim. Bakın, lütfen, tek ihtiyacım olan şey babamı kurtarmam konusunda bana yardımcı olmanız."

Masadaki herkes bir süre dik dik ona baktı ve ardından, daha büyük bir heyecanla konuşmaya başladılar. Artık sürekli, 'onun çağrısını izleyin' ifadesinin kullanıldığını duyuyordu.

Sonunda Vikus düzeni sağlamak için masaya vurdu.

"Konsey üyeleri, bir karara varmalıyız. Karşımızda Yerüst-lü Gregor oturmakta. Kim onun 'Gri Kehanet'teki savaşçı olduğuna inanıyor?"

On iki kişiden onu, elini kaldırdı. Luxa ellerini masadan ayırmadı. Ya onun bekledikleri savaşçı olduğuna inanmıyordu ya da oy verme yetkisi yoktu. Muhtemelen ikisi de.

"Senin beklediğimiz savaşçı olduğuna inanıyoruz,"

dedi Vikus. "Eğer babanı kurtarmak için sana yardım etmemiz çağrısında bulunursan, çağrına yanıt veririz."

Ona yardım edeceklerdi! Sebebi kimin umurundaydı?

"Harika!" dedi Gregor. "Ne gerekirse! Yani, istediğinize inamn. Sorun değil."

"Bir an önce yola çıkmalıyız," dedi Vikus.

"Ben hazırım!" dedi Gregor hevesle. "Bot'u alayım, hemen gidelim."

"Ah, evet, bebek," dedi Solovet. Ve bir tartışma daha başladı.

"Durun!" diye bağırdı Vikus. "Bu şekilde çok zaman kaybediyoruz. Gregor, kehanetin kız kardeşini kapsayıp

kapsamadığım bilmiyoruz."

"Ne?" dedi Gregor. Kehaneti çok iyi hatırlamıyordu.

Vikus'a, odaya gidip tekrar okuyup okuyamayacağım sorması gerekiyordu.

"Kehanet on iki canlıdan bahsediyor. Sadece iki tanesi, Yerüstlü olarak tarif edilmiş. Sen ve baban o sayıyı doldu-ruyorsunuz," dedi Solovet.

"Kehanet ayrıca, kayıp bir kişiden de bahsediyor. O

kişi de baban olabilir, ki bu durumda Bot, ikinci Yerüstlü

oluyor. Ama aynı zamanda, bir sıçandan da bahsediyor,"

dedi Vikus. "Yolculuk zor olacak. Kehanet on iki kişiden dördünün öleceğini söylüyor. Bot'u burada bırakmak akı-

lıca olabilir."

Masadan genel bir onay mırıltısı yükseldi.

Gregor'un başı dönmeye başladı.

Bot'u burada bırakmak mı? Onu Regalia'da, Yeraltlı-

larla bırakmak mı? Bunu yapamazdı! Bu, kardeşine kötü

davranacakları için değildi. Ama çok yalmz kalacaktı ve ya

o ve babası geri dönmezse ne olacaktı? Asla eve gidemezdi.

Buna karşın, sıçanların ne kadar vahşi olduğunu biliyordu.

Ve onu avlıyor olacaklardı. Son sıçana kadar.

Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ciddi ifadeli

yüzlere bakü ve Yeraltlıların onları ayırmaya çoktan karar

vermiş olduklarım düşündü.

"Birbirinizden ayrılmayın!" Annesinin ona sürekli olarak söylediği bu değil miydi? "Birbirinizden ayrılmayın!"

Derken Luxa'nm bakışlarını kaçırdığını fark etti. Taş

masanın üzerindeki parmaklarım birbirine dolamıştı ve

gergin bir şekilde onlara bakıyordu. "O senin kız kardeşin olsaydı, sen ne yapardın, Luxa?" diye sordu. Ortam sessizleşti. Konseyin, kızın fikrini duymak istemediğini anlaya-

biliyordu.

"Kardeşim yok, Yerüstlü," dedi Luxa.

Gregor hayal kırıklığı hissetti. Bazı konsey üyelerinden onay mırılüları duydu. Luxa'nm bakışları, hızla masadaki yüzleri dolaştı ve kaşlarını çattı. "Ama olsaydı ve senin yerinde olsaydım," dedi kız hırsla, "gözlerimi bir an bile üzerinden ayırmazdım!"

Gregor, "Teşekkür ederim," dedi, ama konseyden yükselen itiraz seslerinin arasında duyulduğunu sanmıyordu.

Sesini yükseltti. "Bot gitmiyorsa, ben de gitmiyorum!"

Bir yarasa döne döne içeri girip masaya çarptığında,

ortamdaki gürültü aniden kesildi. Yarasanın üstünden,

akan kanı durdurmak için ellerini göğsünde tutan, hayalet

gibi bir kadın indi. Yarasamn kanatlarından biri normal şekilde katlanmışken, kırıldığı her halinden belli olan diğeri, garip bir açıyla uzanıyordu.

"Anchel öldü. Daphne öldü. Sıçanlar, Shed ve Fangor'u

bulmuş. Kral Gorger ordularım harekete geçirmiş. Bizim

için geliyorlar," dedi kadın nefes nefese.

Vikus yere yığılan kadını yakaladı. "Sayıları ne, Kee-

da?" diye sordu.

"Çok," diye fısıldadı kadın. "Pek çok." Ve bayıldı.

120 '

BÖLÜM

12

^ ^

A

***M* 1**

A *L* larm verin!" diye bağırdı Vikus ve saray, çılgınca bir hareketlilikle doldu. Borular öttü-

krülmeye başlandı; insanlar içeri dışarı girip

çıkıyorlardı; yarasalar emir almak için uçuşuyor ve yere

konarak zaman kaybetmeden, tekrar havalanarak gözden

kayboluyordu.

Kırmızı alarm durumuna geçilirken herkes Gregor'u

görmezden geliyordu. Vikus'a ne olduğunu sormak istiyordu ama yaşlı adam emirler vererek Büyük Salon'da, bir yarasa kanadı bulanıklığının ortasında duruyordu.

Gregor balkona çıktı ve Regalia'mn bir arı kovanı gibi

kaynadığım gördü. Pek çok sıçan geliyordu. Yeraltlılar savunma konumuna geçiyordu. Aniden, savaşta olduklarını anladı.

Bu dehşet verici düşünce -ve balkonun yüksekliği-

Gregor'un başını döndürdü. Sendeleyerek içeri girerken,

güçlü bir el kolunu yakaladı. "Yerüstlü Gregor, hazırlan, kısa bir süre içinde yola çıkıyoruz," dedi Vikus.

"Nereye? Nereye gidiyoruz?" diye sordu Gregor.

"Babanı kurtarmaya," dedi Vikus.

"Şimdi mi? Sıçanlar bize saldırırken mi?" diye sordu Gregor. "Yani, savaş çıktı, değil mi?"

"Herhangi bir savaş değil. Biz bunun, 'Gri Kehanet'te

öngörülen savaş olduğuna inamyoruz. İnsanlarımıza yok

oluşu getirebilecek olan savaş," dedi Vikus. "Babanı kurtarma görevinin peşine düşmek, hayatta kalmak için en iyi umudumuz," dedi Vikus.

"Bot'u da alabilirim, değil mi?" diye sordu Gregor.

"Yani, onu da getiriyorum," diye düzeltti.

"Evet, gelecek," dedi Vikus.

"Ne yapmam gerekiyor? Bana hazırlanmamı söyledin," dedi Gregor.

Vikus bir saniye düşündükten sonra, Mareth'i çağırdı.

"Onu müzeye götür. Yolculukta ona neyin yardımcı olabileceğini düşünüyorsa alsın. Ah, işte Truva heyeti de geldi!"

dedi Vikus. Bir kanat fırtınasının daha ortasında kaldı.

Gregor kapıya doğru koşmaya başlayan Mareth'in pe

şinden gitti. Üç merdiven ve birkaç koridor soma dolu raflarla döşeli, büyük bir odaya girdiler.

"Burada Yerüstü'nden düşen eşyalar var. Seçtikle-

rini taşımak zorunda olduğunu unutma," dedi Mareth,

Gregor'un eline, ağzı büzgülü, deri bir çanta tutuşturarak.

Raflarda, beyzbol toplarından araba lastiklerine kadar

her şey vardı. Gregor rafların arasında daha dikkatli bir

inceleme yapabilecek zamanı olmasını isterdi; eşyaların

bazıları yüzlerce yıllık olmalıydı. Ama zaman, sahip olmadığı bir lükstü. Odaklanmaya çalıştı.

Bu yolculukta yanma, ona yardımcı olacak ne alabilirdi? Yeraltı'nda en çok ihtiyaç duyacağı şey neydi? Işık!

Çalışan durumda bir el feneri buldu ve bulabildiği bütün elektrikli aletlerden pil topladı.

Gözüne başka bir şey ilişti. İnşaat işçilerinin giydiği

baretlerden bulmuştu. Baretin önündeki gömme fener sayesinde, New York'un altındaki zifiri karanlık tünellerde görebiliyorlardı. Bareti kapıp kafasına yerleştirdi.

"Gitmemiz gerekiyor!" dedi Mareth. "Kardeşini alıp yola çıkmamız gerekiyor!"

Gregor, Mareth'i takip etmek için döndü ve ardından,

onu gördü. Kök birası! Açılmamış, sadece hafifçe göçükleri

olan, bir kutu kök birası. Oldukça yeni gözüküyordu. Sadece hayati şeyleri alması gerektiği için, bunun yakışıksız kaçacağım biliyordu ama onu almak zorundaydı. Bu onun

en sevdiği içecekti, üstelik, kendini evinde gibi hissettiriyordu. Kutuyu çantasına attı.

Çocuk odası çok uzakta değildi. Gregor içeri daldı ve

çay partisi veren üç Yeraltlı çocuğun arasında, mutlu bir

şekilde oturan Bot'u gördü. Bir saniye için neredeyse fikrini değiştirip onu orada bırakıyordu. Sarayda daha güvende olmaz mıydı? Ama sonra, sarayın çok geçmeden sıçanlar tarafından kuşatma altına alınacağım hatırladı. Gregor kardeşinin bununla yalmz yüzleşmesine izin veremeyece

ğini biliyordu. Ne olursa olsun, bir arada kalmalıydılar.

Dulcet, Bot'u sırt çantasına yerleştirmesi için Gregor'a

çabucak yardım etti. Çantanın dibine küçük bir çıkın iliştirmişti. "Tuvalet bezleri," dedi kız. "Birkaç oyuncak ve atıştırmalık bir şeyler."

"Teşekkürler," dedi Gregor, birisinin Bot'la yolculuk etmenin pratik tarafını düşünebilmiş olmasına minnettar

bir şekilde.

"İyi yolculuklar, tatlı Bot," dedi Dulcet ve kızı öptü.

"Güle güle, Dul-cee," dedi Bot. "Görüşürüz!"

Gregorların evinde, ayrılırken böyle söylenirdi. *Endişelenme. Birazdan dönerim. Görüşürüz.*

"Evet, görüşürüz," dedi Dulcet, ama gözleri yaşlarla doldu.

"Kendine iyi bak, Dulcet," dedi Gregor, kızın elini beceriksizce sıkarak.

"Yüksekten uç, Yerüstlü Gregor," dedi kız.

Büyük Salon'da, görev grubu ayrılmaya hazırdı. Birkaç yarasa yere inmişti ve erzak yüklemesi yapılıyordu.

Gregor, Henry'nin acınacak derecede zayıf bir kıza sarılarak vedalaştığını gördü. Çocuğun onu teselli etme giri-

simlerine karşın kız, kontrol edilemez şekilde ağlıyordu.

"Rüyalar, ağabey," dedi kız hıçkırarak, "kötüleşti. Korkunç bir kötülük seni bekliyor."

"Kendini üzme, Nerissa, ölmek gibi bir niyetim yok,"

dedi Henry yatışürıcı bir şekilde.

"Ölümün ötesinde de kötülükler var," dedi kız karde

şi. "Yüksekten uç, Henry. Yüksekten uç." Kucaklaştılar ve Henry kadife yumuşaklığındaki siyah yarasasımn sırtına

atladı.

Kız onun olduğu tarafa gelirken, Gregor gergin bir şekilde onu izliyordu. İnsanlar ağladığı zaman doğru sözleri asla söyleyemezdi. Ama kız yamna gelene kadar kendini

toparladı. Ona ufak, rulo yapılmış bir kâğıt uzattı. "Senin için, Yerüstlü," dedi kız. "Yüksekten uç." Ve Gregor yamt veremeden, duvara yaslanarak uzaklaştı.

Gregor kâğıdı açınca bunun kâğıt değil de, bir çe

şit kurutulmuş hayvan derisi olduğunu fark etti ve 'Gri

Kehanet'in özenli bir şekilde yazılmış olduğunu gördü.

"Çok garip," diye düşündü. Daha fazlasını anlayabilece

ğini düşünerek kehaneti bir kere daha okumak istemişti.

Bunu Vikus'a söylemeye niyetlenmişti ama telaşın içinde

unutmuştu. "Bunu istediğimi nereden bildi?" diye mırıldandı Bot'a.

"Nerissa pek çok şeyi bilir. Yeteneği var," dedi bir çocuk, yanındaki altın sarısı bir yarasaya binerken. Daha dikkatli bakınca, Gregor bunun Luxa olduğunu fark etti ama kızın saçları kısacık kesilmişti.

"Saçlarına ne oldu?" diye sordu Gregor, kehaneti cebine koyarken.

"Uzun lüleler savaşta tehlikelidir," dedi Luxa umursamazca.

"Çok kötü, yani... kısa da yakışmış," dedi Gregor çabucak.

Luxa gülmeye başladı. "Yerüstlü Gregor, böyle bir zamanda, güzelliğimin önemli olduğunu mu sanıyorsun?"

Gregor'un yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. "Kastetti

ğim bu değildi."

Luxa, sırıtan Henry'ye bakıp kafasını iki yana salladı.

"Yerüstlü doğru söylüyor, kuzin, kırpılmış koyuna benziyorsun."

"Çok daha iyi," dedi Luxa. "Kim bir koyuna saldırır ki?"

"Mee," dedi Bot. "Meeee." Henry öyle bir kahkaha attı ki, neredeyse yarasasından düşüyordu. "Koyunlar *mee* der," dedi Bot. savunmacı bir şekilde ve bu, çocuğun katıla katıla gülmesine neden oldu.

Gregor da hafifçe gülüyordu. Kendini bir an için, arkadaşlar arasmdaymış gibi hissetmişti. Ama onları arkadaş

olarak düşünebilmesi için bu insanların kat edecek uzun

bir yolu vardı. Düşüncelerini gizlemek için deri çantasını, ellerini serbest bırakacak şekilde taşıyacak rahat bir yol

bulmaya yoğunlaştı. Çantayı, sırt çantasımn yan kayışlarından birine bağladı.

Kafasını kaldırdığında Luxa'nin merakla ona baktığını

gördü. "Kafandaki ne, Yerüstlü?" diye sordu kız.

"Baret. Işığı var," dedi Gregor. Kıza göstermek için ışı

ğı açıp kapadı. Kızın denemek için can attığını ama sormak istemediğini görebiliyordu. Gregor zihninde çabucak seçeneklerini tarttı. Doğru, arkadaş değildiler... Ama eğer yapabilirse, kızla iyi geçinmesi daha iyi olurdu. Babasına

ulaşmak için ona ihtiyacı vardı. Gregor bareti uzattı. "Al, dene."

Luxa ilgisiz görünmeye çalışmasına karşın, parmakları hevesle ışığın düğmesiyle oynuyordu. "Hava olmadan ışığı içeride nasıl tutuyorsun? Kafan sıcak olmuyor mu?"

diye sordu kız.

"Pille çalışıyor. Elektrikle. Ve ışıkla kafan arasında, plastik bir tabaka var. İstiyorsan deneyebilirsin," dedi Gregor.

Luxa bareti kafasına taktı. "Vikus bana elektrikten bahsetmişti," dedi kız. Bareti gönülsüzce Gregor'a vermeden önce, ışık huzmesini odada dolaştırdı. "Al, yakıtını saklamaksın."

"Yeni bir moda başlatacaksın," dedi Henry neşeyle.

Duvardaki küçük, taş meşalelerden birini alıp başının üzerine koydu. Alevler sanki alnından çıkıyormuş gibi görünüyordu. "Ne düşünüyorsun Luxa?" diye sordu, abartılı bir kendini beğenmişlikle kafasını yan çevirerek.

"Saçın tutuştu!" dedi kız aniden. Henry meşaleyi bı-

rakip saçma vurmaya başlayınca, Luxa gülme krizine tutuldu.

Bunun bir şaka olduğunu anlayan Henry kızı boyunduruğa alıp parmak boğumlarıyla saçlarını karıştırırken Luxa, çaresizce gülüyordu. Bir an için, Yerüstü'ndeki iki

çocuk gibi göründüler. Tıpkı bir ağabey ve kardeş gibi, tıpkı Gregor ve Lizzie'nin güreşmesi gibi.

Vikus uzun adımlarla yanlarına geldi. "Savaşta oldu

ğumuzu düşünürsek, siz ikiniz oldukça neşelisiniz," dedi kaşlarım çatarak yarasasına binerken.

"Sadece biraz enerji patlaması, Vikus," dedi Henry, Luxa'yi bırakarak.

"Enerjinizi saklayın. Gittiğimiz yerde ihtiyacınız olacak. Benimle geliyorsun, Gregor," dedi Vikus elini uzatarak. Gregor iri, gri yarasasımn sırtında oturan adamın arkasına atladı.

Bot, sevinçle Gregor'un kucağında dövündü. "Ben de.

Ben de!" diye cırladı.

"Herkes binsin!" diye seslendi Vikus ve Henry ile Luxa yarasalarımn sırtlarına atladılar. Gregor, Solovet ve

Mareth'in de yolculuğa hazırlandığım gördü. Mareth,

onun daha önce hiç görmediği bir yarasaya biniyordu.

Muhtemelen kendi yarasası hâlâ tam olarak iyileşmemişti.

"Havalanın!" diye emretti Solovet ve beş yarasa V şeklinde havalandı.

Havalanırlarken, Gregor kendini heyecan ve mutlu-

luktan patlayacak gibi hissediyordu. Babasını almaya gidiyorlardı! Onu kurtaracak eve götüreceklerdi; annesi yeniden gülümseyecek, gerçekten gülümseyecekti ve bunu kutlamak için önlerinde uzun bir tatil olacaktı ve müzik

ve... ileri gitmeye başlamıştı. Kuralı sağından solundan

ihlal ediyordu ama bir dakika içinde duracaktı ama şu an,

ileri gidecek ve istediği kadar hayal kuracaktı.

Regalia'nın üstünde yol alırlarken Gregor aşağıdaki

çıldırmış hareketliliği görünce, çıktıkları görevin ciddiyetini hatırladı. Stadyumun kapıları devasa taş bloklarla güçlendirilmişti. Yiyecek arabaları yolları kaplıyordu. İnsanlar, çocuklarım ve bohçalarını hızla saraya doğru taşıyorlardı.

Her yerde ekstra meşaleler yakıldığı için, şehir neredeyse

güneş ışığıyla yıkamyormuş gibi görünüyordu.

"Bir saldırı olacaksa etrafın daha karanlık olmasım istemez misiniz?" diye sordu Gregor.

"Hayır, ama sıçanlar isterdi. Dövüşmek için gözlerimize ihtiyacımız var ama onların yok," dedi Vikus. "Sürünenler, yarasalar, balıklar ve Yeraltı'ndaki yaratıkların çoğu, ışığa gereksinim duymaz. Biz insanlar onsuz yaşayamazdık."

Gregor bu bilgi parçasım aklına not etti. El fenerini yanına almakla iyi etmişti.

Şehir, hızla tarlalara dönüştü ve Gregor ilk kez, Yeralt-

lıların yiyeceklerini nasıl sağladığım gördü. Sıra sıra asılı beyaz fenerlerin ışığı altında, devasa tahıl tarlaları vardı.

"Fenerler neyle yanıyor?" diye sordu Gregor.

"Yerkabuğundan çıkan gazı yakıyorlar. Baban tarlalarımızdan çok etkilenmişti. Şehrimizi de aydınlatmak için bir öneri sunmuştu ama şu an, bütün ışığın yiyeceğe gitmesi gerekiyor," dedi Vikus.

"Bunu nasıl yapacağınızı size bir Yerüstlü mü gösterdi?" diye sordu Gregor.

"Gregor, buraya geldiğimiz zaman, Yerüstü'nde öğrendiklerimizi unutmadık. Bizler de, tıpkı sizin gibi buluşlar yapıyoruz ve ışık, bunların arasında bizim için en değerli

olam. Biz zavallı Yeraltlıların, doğadaki enerji kaynaklarından yararlanamayacağını mı sanıyorsun?" dedi Vikus.

Gregor utandığını hissetti. Yeraltlıları geri kalmış insanlar olarak düşünmüştü. Hâlâ kılıç kullanıyor ve garip giysiler giyiyorlardı. Ama aptal değillerdi. Babası mağara

adamlarının bile dâhileri olduğunu söylemişti. Biri tekerleği bulmuştu.

Solovet onlara paralel uçuyordu, ama gruba katılmış

iki yarasayla koyu bir sohbete dalmıştı. Kadın, yarasasının sırtında büyük bir harita açıp incelemeye başladı.

"Babamın nerede olduğunu mu bulmaya çalışıyor?"

diye sordu Gregor, Vikus'a.

"Bir saldırı plam şekillendiriyor," dedi Vikus. "Karım, savaşçılarımızı yönetir. Bizimle, görevi yönetmek için gelmeyecek. Sadece müttefiklerimizden bekleyebileceğimiz desteğin seviyesini ölçecek."

"Gerçekten mi? Hükümdarın sen olduğunu sanıyor-

dum. Şey, sen ve Luxa," dedi, çünkü burada işlerin nasıl yürüdüğünü gerçekten anlayamıyordu. Luxa etrafındaki

insanlara emir verebilir gibi görünüyor, ama bazı şeyler

için de hâlâ başı derde girebiliyordu.

"Luxa tahta on altı yaşına girdiğinde geçecek. O zamana kadar Regalia, konsey tarafından yönetilecek. Ben sadece, soylu bir gence sağduyuyu öğretmek için vaktini harcayan, basit bir diplomatım. Ne kadar başarılı olduğumu görüyorsun," dedi Vikus, buruk bir biçimde. Birbirlerini yarasalarından düşürmek için havada geniş daireler çizen

Henry ve Luxa'ya göz attı. "Solovet'in kibar görünüşü seni aldatmasın. İş savaş planı yapmaya gelince, bir sıçandan

daha kurnaz ve düzenbazdır."

"Vay canına," dedi Gregor. Kibar görüntüsü onu *aldatmıştı.*

Gregor kıpırdandı ve bacağım bir şey dürttü. Cebinden, Nerissa'mn ona verdiği kehaneti çıkarıp açtı. Belki de, şu an Vikus'a birkaç soru sormak için iyi bir zamandı.

"Demek, 'Gri'nin Kehaneti'ni bana açıklayabileceğini dü

şünüyorsun?"

'"Gri Kehanet'," diye düzeltti Vikus. "Hangi kısmını anlamadın?"

Tamamını, diye düşündü Gregor ama, "Belki satır satır üstünden geçebiliriz," dedi. Şiiri incelemeye başladı.

Dikkat edin Yeraltlılar, zaman pamuk ipliğine bağlı olacak.

Eh, burası oldukça açıktı. Bu bir uyarıydı.

Avcılar av olacak, beyaz sular kırmızı akacak.

Vikus'tan ikinci dizeyi açıklamasını istedi. "Sıçanlar, Yeraltı'nın doğal avcılarıdır. Onlara kalsa, hepimizi seve

seve öldürürler. Geçen gece seni kurtarmak için onları avladık. Böylece, avcılar av oldu. Cesetlerini nehre atınca, beyaz sular kırmızı aktı."

"Yaa," dedi Gregor. Bir şey onu rahatsız ediyordu, ama ne olduğunu tam olarak bilemiyordu.

Kemirenler kalanları yok etmek için saldıracak.

"'Kemirenler' sıçanlar mı?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Vikus.

Umutsuzun umudu bir görevde yatacak.

Arayışları, babasına ulaşabilmek içindi. Gregor saraydan kaçmış, Yeraltlılar da onu kurtarmıştı. Şimdi de savaştaydılar ve göreve doğru yola çıkmışlardı. Gregor birden, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu buldu. "Demek...

olanların hepsi benim suçum!" dedi. "Kaçmaya çalışmasaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı!" Yaklaşan sıçan ordusunu düşündü. Ne yapmıştı?

"Hayır, Gregor, bu düşünceyi aklından çıkar," dedi Vikus sertçe. "Sen, bu çok uzun ve çetin hikâyedeki bir oyuncudan başka bir şey değilsin. 'Gri Kehanet' uzun zaman önce bizi kıstırdığı gibi, seni de kıstırdı."

Gregor sessizleşti. Açıkçası kendini daha iyi hissetmiyordu.

"Okumaya devam et," dedi Vikus ve Gregor'un başı

sayfaya eğildi. Regalia'nın ışıkları yavaş yavaş kayboluyor ve zayıf meşale ışığında okuyabilmek için gözlerini kısmak

zorunda kalıyordu.

Yerüstlü bir savaşçı, güneşin oğlu,

Belki bize ışığı getirecek, belki bize bir hiç getirecek.

Ama topla komşularını, takip et çağrısını

Yoksa sıçanlar, hiç şüphesiz, hepimizi silip süpürecek.

"Bu kısmın benim hakkımda olduğunu söylüyorsun,

öyle mi?" dedi Gregor üzgünce.

"Evet, bariz sebepler yüzünden 'Yerüstlü savaşçı' sensin," dedi Vikus, Gregor sebeplerin o kadar da bariz olmadığım düşünmesine karşın. "Bir Yerüstlü olarak 'güneşin oğlu'sun ama aynı zamanda, babasını arayan bir oğulsun.

Bu, Sandviç'in hoşlandığı bir çeşit kelime oyunu."

"Evet, komik bir adam," dedi Gregor, yüzünü asarak.

Ha ha.

"Şimdi okuyacağın dizeler, en belirsiz olanları," dedi Vikus. "Sandviç senin, gerçekte ışığı mı yoksa yıkımımı getireceğini asla tam olarak göremedi. Ama bu riski göze

almamız konusunda bayağı ısrar etti, yoksa sıçanların pen

çelerinde ölecektik."

"Eh, bu pek cesaret verici değil," dedi Gregor. Ama ilk kez için Sandviç onda bir duygu uyandırmıştı. Gregor'un

başarısız olma olasılığı, kehaneti akla daha yatkın yapıyordu.

"Geri getirmem gereken ışık, ne çeşit bir ışık?" diye sordu Gregor. "Kutsal bir meşale falan mı var?"

"Bu bir mecaz. Sandviç 'ışık' derken 'yaşamı' kastediyor. Sıçanlar ışığımızı tamamen söndürürse, yaşamımızı da söndürmüş olur," dedi Vikus.

Mecaz mı? Gregor, gerçek bir meşalenin geri getirilmesinin daha kolay olacağını düşündü. Gerçekten anlamadı

ğı, mecazi bir şeyi nasıl geri getirebilirdi ki? "Bu zor olabilir," dedi. Okumaya devam etti.

İki üstten, iki alttan, soylu kandan,

İki uçucu, iki sürünen, iki eğirici ile.

"Bütün bu ikiler, ne hakkında?" diye sordu Gregor.

"Orada arayışımıza katılmaya ikna etmemiz gereken

kişileri söylüyor. 'İki üstten'in sen ve kardeşin olduğunu

farz ediyoruz. Soylu kandan 'iki alttan' ise Luxa ve Henry. Anladığını tahmin ettiğim üzere, Henry'nin kız kardeşi Nerissa olası bir seçim değildi. Uçucular, yarasalar. Sürünenler, hamamböcekleri. Eğiriciler, örümcekler. Şu anda kehanetin bize söylediği gibi, komşularımızı toplamaya

gidiyoruz. İlk önce yarasalara."

Uçarlarken yarasaların sayısı artıyordu. Henry, grubu

geniş bir mağaraya yönlendirdi. Gregor tavanın yüzlerce

baş aşağı duran yarasayla yamru yumru olduğunu fark

edince, irkildi.

"Ama, zaten yarasalarımız yok mu?" diye sordu Gregor.

"Onları göreve götürmek için, özel izin almamız gerekiyor," dedi Vikus. "Ayrıca konuşacak savaş meseleleri var."

Mağaramn merkezinde, korkutucu büyüklükte, taş bir

silindir bulunuyordu. Silindirin yanları, saraymkiler gibi

pürüzsüzdü. Dairesel, düz zirvede bir grup yarasa bekliyordu.

Vikus, Gregor'a döndü ve, "Biz insanlar senin savaşçı

olduğunu biliyoruz, ama diğer yaratıkların kuşkuları olabilir," diye fısıldadı. "Kim olduğunu ya da olmadığım dü

şünürsen düşün, komşularımızın, senin o olduğuna inanması son derece hayati önem taşıyor."

Devasa taş sütundaki yarasaların yamna indiklerinde

Gregor, Vikus'un söylediği şeyi çözmeye çalışıyordu. İnsanların hepsi hayvanlardan indi. İki tarafta da içten selamlaşmalar yapıldı.

Yarasalardan özellikle bir tanesi, etkileyici, gümüşi

beyaz olam, hükümdarları gibi görünüyordu. "Kraliçe Athena," dedi Vikus ve onu tanıştırdı. "Yerüstlü Gregor'la tanışın."

"Savaşçı olan mı? Çağrıyı yapan mı?" diye sordu yarasa, hafif bir mırlamayla.

"Şey, aslında ben..." Gregor, Vikus'un kaşlarını çattı

ğını görüp kısa kesti. Az kalsın, neden bir savaşçı olmadı

ğı konuşmasına kapürıyordu kendini, ama sonrasında ne

olacaktı? Vikus diğerlerinin, Gregor'un o savaşçı olduğuna inandıkları hakkında bir şey fısıldamıştı. Çıkan bir savaş

i

vardı. Yarasalar değerli uçucularını, olmayacak bir işin peşinden göndermek istemiyordu. Savaşçı olduğunu inkâr ederse, görev iptal olacak ve babası ölmüş sayılacaktı. Bu, yolculuğun sonu olacaktı.

Gregor, sırtım dikleştirip sesindeki titremeyi kontrol etmeye çalıştı. "Savaşçı benim. Çağrıyı yapan benim."

Yarasa bir an kımıldamadan durdu, ardından başım salladı. "Bu o." Öyle bir kesinlikle konuşmuştu ki Gregor bir saniye için kendini bir savaşçı olarak düşünmeyi başarmıştı. Yeraltlıların, hakkında yüzyıllarca hikâyeler anlatacağı cesur, gözü pek, güçlü bir savaşçı. Kendini savaşta, yarasalardan oluşan bir takıma liderlik ederken, sıçanları şaşırtıp Yeraltı'nı kurtarırken görebili...

"Ge-go, çiş yaptım!" dedi Bot.

Gregor, hâlâ dolu olup olmadıklarım test bile etmediği

pillerle birlikte, tepesinde ışıklı komik bir şapka takan bir çocuk olarak orada öylece durdu.

Kudretli savaşçı izin isteyip kardeşinin altım değiştirdi.

136 -

BOLUM

13

Vikus ve Solovet, yarasalarla bir çeşit özel savaş toplantısı ayarlamıştı.

"Benim de gelmeme gerek var mı?" diye sordu Gre-

gor. Toplantıya katkıda bulunabileceğini pek düşünmese

de, Vikus etraftayken kendini daha güvende hissediyordu.

Yüzlerce yarasayla çevrili bir şekilde, yüksek bir sütunun

tepesinde kısılıp kalmak, onu biraz rahatsız ediyordu.

Ve herhangi bir şey olursa, kimin sözü dinlenecekti?

Luxa'mn mı? Bu iyi değildi.

"Hayır, teşekkür ederim, Gregor. Birliklerimiz için savaş konumlarını tartışacağız, arayışla ilgili şeyleri değil.

Çok uzun sürmez," dedi Vikus.

137

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

"Sorun değil," dedi Gregor ama içten içe, bundan o kadar da emin değildi.

Ayrılmalarından önce, Vikus'un büyük gri yarasası, Luxa'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız gülümsedi, Gregor'a baktı ve başını salladı.

Muhtemelen beklenen savaşçı olduğumu söylediğim için

bana gülüyorlar, diye düşündü Gregor. Ama ona gülmüyorlardı.

"Euripedes, böğrünü çürüttüğünü söylüyor," dedi

Luxa. "Benden, sana yarasaya nasıl binileceğim öğretmemi istedi."

Bu, Gregor'u rahatsız etmişti. İlk kez binen biri için oldukça iyi iş çıkardığını düşünmüştü. "Böğrünü çürütüyorum derken, ne demek istiyor?"

"Bacaklarını gereğinden fazla sıkıyormuşsun. Yarasalara güvenmelisin. Düşmene izin vermezler," dedi Luxa.

"Bebekken öğrendiğimiz ilk şey budur."

"Öyle mi?" dedi Gregor. Luxa çaba göstermese bile, onu küçük düşürmenin bir yolunu buluyordu.

"Bebekler için daha kolay oluyor tabii," dedi Mareth çabucak. "Kardeşin yaşındakiler, henüz korku nedir pek bilmez. Burada bir deyişimiz vardır. 'Cesaret sadece, sen

sayabildiğinde sayılır.' Sen sayabiliyor musun, Bot?" Mareth, parmaklarını Gregor'un sandaletlerini çekiştirmekle meşgul olan Bot'un yüzüne doğru kaldırdı. "Bir... iki...

üç!"

GREGOR VE GRİ KEHANET

Bot sırıttı ve hareketi taklit ederek tombul parmaklarını kaldırdı. "Hayır, bak! Bir... iki... üç... dört, yedi, on!"

dedi ve iki elini de havaya kaldırdı.

Henry, Bot'u havaya kaldırdı ve ıslak bir köpek yavrusu tutar gibi, kol mesafesinde tuttu. "Bot hiçbir şeyden korkmuyor, saymada ustalaştığında da korkmayacak. Uçmayı seviyorsun, değil mi, Bot? Yarasaya binmek ister misin?" dedi hınzırca.

"İsterim!" dedi Bot ve Henry'nin rahatsız tutuşundan kurtulmak için kıpırdanmaya başladı.

"Öyleyse bin bakalım!" dedi Henry ve kızı, sütunun yanından aşağı bıraktı.

Gregor, Bot'un sanki ağır çekimdeymişçesine

Henry'nin ellerinden kurtulup karanlığa karıştığım görünce, nefesi kesildi.

"Henry!" dedi Mareth şaşkınlıkla. Ama Luxa gülmekten katılmıştı.

Gregor sendeleyerek sütunun yamna gitti ve gözlerini

kısarak karanlığa baktı. Yarasalar tarafından sağlanan zayıf meşale ışıkları, sadece birkaç metre ilerisini aydınlatabiliyordu. Henry, Bot'u, gerçekten ölüme mi göndermişti?

Buna inanamazdı. Buna...

Başının üstünden neşeli bir çığlık geldi. "Bir daha!"

Bot! Ama yukarıda ne işi vardı? Gregor baretin ışığıyla

yukarıyı kolaçan etti. Işık güçlüydü ve karanlıkta, geniş bir yeri aydınlatıyordu.

Yirmi yarasa, Bot'u yakalamak üzerine kurulu bir çeşit

oyun oynayarak mağarada dönüyordu. Bir tanesi yükselip ters dönerek kızı düşmeye bırakıyordu. Ama kız, birkaç metre düştükten sonra başka bir yarasa onu nazikçe yakalayarak tekrar havalamyor, ters dönerek kızı bir kez daha bırakıyordu. Bot kendinden geçmiş bir şekilde kıkırdıyordu. "Bir daha! Bir daha!" diyordu yarasaların sırtına her indiğinde. Ve hayvanların onu her bırakışında, Gregor'un

yüreği ağzına geliyordu.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Gregor, Yeraltlılara. Henry ve Luxa şaşkın görünüyordu. Ya kimse bu soylu şımarıklara daha önce hiç bağırmamıştı ya da Gregor'un ilk defa sinirlendiğini görüyorlardı. Gregor, Henry'nin yakasına

yapıştı. "Onu hemen buraya indir!" Henry büyük olasılıkla onu harcardı ama umurunda değildi.

Henry yapmacık bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Sakin ol, Yerüstlü. Kardeşin tehlikede değil," dedi sırıtarak.

"Aslında, Gregor, yarasaların ellerinde, insanların ellerinde olduğundan daha güvende," dedi Luxa. "Hem korkmuyor da."

"Daha iki yaşında!" diye bağırdı Gregor, hızla kıza dönerek. "Artık ne zaman bir yerden atlasa, birisinin onu yakalayacağım düşünecek!"

"Düşünsün, ne var bunda!" dedi Luxa, bunda hiçbir sorun görmeyerek.

"Evde onu yakalayacak kimse olmayacak, Luxa!

Yerüstü'nde onu yakalayacak kimse olmayacak!" dedi

Gregor. "Ve bu tüyler ürpertici yerde sonsuza kadar kalmayı planlamıyorum!"

'Tüyler ürpertici' derken ne demek istediğini tam olarak anlamamış olabilirlerdi ama bunun bir hakaret olduğu açıktı.

Luxa elini kaldırdı ve bir yarasa süzülerek Bot'u hafif

çe, Gregor'un kolları arasına bıraktı. Gregor kardeşini yakalayıp sıkıca sarıldı. Yeraltlılar artık gülmüyordu.

"Şu 'tüyler ürpertici' de ne demek oluyor?" diye sordu Luxa, soğuk bir şekilde.

"Boş ver," dedi Gregor. "Henüz bir bebek olan kardeşlerimiz, yarasalar tarafından etrafta atılıp tutulduğu zaman biz Yerüstlülerin söylediği bir şey sadece. Bu, bizim için tüyler ürperticidir."

"Eğlenceyle ilgili bir şey olmalı," dedi Henry.

"Yaa, ne demezsin. Bir lunapark açmalısınız. Buradan

yeryüzüne kadar uzanan bir kuyruğunuz olur," dedi Gregor.

Artık Gregor'un ne dediğine dair hiçbir fikirleri yoktu,

ama ses tonu o kadar iğneleyiciydi ki bunu anlamamaları

imkânsızdı.

Bot kollarından sıyrılarak sütunun kenarına doğru

koştu. "Yine Ge-go!" diye cırladı.

"Hayır, Bot! Hayır, hayır! Atlamak yok!" dedi Gregor, kardeşini tam zamanında yakalayarak. "Gördün mü, bahsettiğim şey tam olarak buydu!" dedi Luxa'ya.

Bot'u sırt çantasına tıkıp sırtına astı.

Yeraltlılar söylediklerini anlamasalar bile, Gregor'un

öfkesi karşısında şaşkına dönmüş ve ses tonundan incinmişlerdi.

"Eh, ders almaya ihtiyacı olan Bot değildi zaten," dedi Luxa. "Sendin."

"Ah, bırak Luxa," dedi Henry küçümsemeyle. "Yerüst-lü, kendini asla yarasalara bırakmaz. Eve döndüklerinde,

bizim 'tüyler ürpertici' topraklarımızda olmadığını unutup çatılarından atlayabilir!"

Luxa ve Henry soğuk bir kahkaha attılar. Mareth sadece mahcup görünüyordu. Gregor bunun bir meydan okuma

olduğunu biliyor ve bir tarafı, kabul etmek için yamp tutuşuyordu. Sadece koşup karanlığa atlayacak ve gerisini

yarasalara bırakacaktı. Diğer tarafıysa, bu küçük oyunu

oynamak istemiyordu. Luxa ve Henry atlamasını istiyorlardı, çünkü havada oradan oraya sekerken gülebilecek-lerdi. Gerçi ikisinin de umursanmamaktan nefret ettiğini

tahmin ediyordu. Bu yüzden de, onlara küçümseyici bir

bakış atıp uzaklaştı.

Luxa'nm burnundan soluduğunu hissedebiliyordu.

"Seni kenardan atabilirim, Yerüstlü ve hesap verece

ğim kimse yok!" dedi Luxa.

"Yap öyleyse!" dedi Gregor, kollarım iki yana açarak.

Bunun yalan olduğunu biliyordu. Vikus'a hesap vermesi

gerekiyordu.

Luxa sinirden dudağım ısırdı.

"Ah, 'Savaşçı'yı kendi haline bırak Luxa," dedi Henry.

"Bize ölüsü lazım değil... henüz... zaten büyük olasılıkla yarasalar bile beceriksizliğini telafi edemez. Haydi, zift havuzuna kadar yarışalım." Kız bir an duraksadı, ardından kenara koştu. O ve Henry bir çift zarif kusmuş gibi havaya

sıçrayıp tahminen yarasalarının sırtlarına doğru gözden kayboldular.

Gregor elleri kalçalarında ve onlardan nefret ederek, orada öylece kalakaldı. Mareth'in arkasında olduğunu unutmuştu.

"Söylediklerini ciddiye almamalısın," dedi Mareth, yumuşak bir tonla. Gregor döndüğünde Mareth'in yüzünde hüzün gördü. "Çocukken daha naziklerdi, ama sıçanlar ebeveynlerini öldürdükten sonra değiştiler."

"Sıçanlar Henry'nin ebeveynlerini de mi öldürdü?" diye sordu Gregor.

"Luxa'ninkilerden birkaç yıl önce. Henry'nin babası, kralın kardeşiydi. Yerüstlülerden sonra, sıçanlar kraliyet ailesinin ölmesi gerektiğine karar verdi," dedi Mareth. "Öldürüldüklerinde Nerissa, cam kadar kırılgan, Henry ise taş kadar sert oldu."

Gregor başını salladı. İnsanlardan uzun süre nefret edemiyordu, çünkü her zaman onlar hakkında hesaba katması gereken, üzücü bir şeyler öğreniyordu. Şu, okulda küçük çocukları sürekli tartakladığı için herkesin nefret

ettiği çocuk gibi. Bir gün babası onu öyle bir dövmüştü ki, çocuğu hastaneye kaldırmışlardı. Bu gibi şeyler yüzünden,

Gregor kendini kötü hissediyordu.

Vikus birkaç dakika sonra geldiğinde, Gregor tek kelime etmeden adamın yarasasına bindi. Havalanırlarken, bacaklarının, yarasanın böğrünü ne kadar sıktığını fark etti ve bacaklarım gevşetmeye çalışü. Vikus bacakları serbestçe

sallanarak yolculuk ediyordu. Gregor bacaklarım gevşetti

ve bu şekilde yolculuk etmenin, gerçekten de çok daha kolay olduğunu fark etti.

"Şimdi, sürünenleri ziyaret etmemiz gerekiyor," dedi Vikus. "Kehaneti parça parça çözmeye devam etmek ister misin?"

"Belki sonra," diye karşılık verdi Gregor. Vikus üstelemedi. Büyük olasılıkla, aklında savaşla ilgili bir sürü şey vardı.

Öfkesi geçen Gregor'un içini artık başka bir şey ke-

miriyordu. Sütundan atlamayı sadece Luxa ve Henry'yi

delirtmek için reddetmediğini biliyordu. Sadece ona gülecekleri için de değildi. Lunaparktan bahsetmesi de boşuna değildi. Eğlence trenleri, *bungee jumpingler",* paraşütle atlamalar... Bunlardan nefret ediyordu. Binmezse, herkes

onun bir tavuk olduğunu düşüneceği için, bu tip şeylere

nadiren binerdi ama eğlenceli değillerdi. Dünyanın ayak-

Esnek bir halata bağlı olarak yüksekten kendini salarak yapılan macera sporu, (yay. n.)

lannızın altından kaydığını hissetmenin nesi eğlenceliydi?

Ayrıca onlarda en azından emniyet kemerleri vardı.

Gregor atlayamamıştı, çünkü içten içe korkuyordu ve

herkes bunu biliyordu.

14

Saatlerce karanlık tünellerde uçtular. Gregor, Bot'un ufak kafasının omzuna düştüğünü hissetti ama onu

uyandırmadı. Gün boyunca çok fazla uyumasına izin

veremiyordunuz, aksi taktirde gecenin bir yarısı uyanıp

oyun oynamak istiyordu, ama etraf karanlıkken ve hareket

edemediğinde, onu nasıl uyamk tutabilirdi ki? Bununla

daha sonra ilgilenecekti.

Karanlık, Gregor'un bütün kötü düşüncelerini geri getirmişti: Babasının sıçanların elinde tutsak olması, annesinin ağlaması, bu bilinmeyen yolculuğa Bot'u getirmenin tehlikesi ve sütundaki korkusu.

Yarasanın inmek için alçaldığını hissedince, Luxa ve

Henry'yle tekrar karşılaşma fikrinden hoşlanmamasına

karşın, ilgisinin dağılmasına sevindi. Daha önce oldukla-

rından çok daha kendini beğenmiş ve tepeden bakar davranacaklarına emindi.

Yarasaların kanatlarının hem tavana hem de yere değdiği çok küçük bir mağaraya girdiler. İndikleri zaman, Gregor yarasamn sırından indi ama doğrulmaya çalıştığında, baretini sertçe tavana vurdu. Yuvarlak, geniş ve düz olan

mekân, ona gözlemeyi andırmışü. Hamamböceklerinin neden burayı seçtiğini anlayabiliyordu. Yarasalar iyi uçamaz ve insanlarla sıçanlar, onları emeklemek zorunda bırakah

tavanlar yüzünden doğru düzgün dövüşemezlerdi.

Bot'u uyandırdı ve kardeşinin, yeni ortamından keyif alıyormuş gibi göründüğünü fark etti. Kız, tavana dokunmak için ayak parmaklarının ucuna kalkarak etrafta dolaşmaya başladı. Onun dışındaki herkes yere oturmuş,

bekliyordu. Yarasalar bir araya toplanmış, Gregor'un duyamadığı seslerden irkiliyorlardı.

Hamamböceklerinden bir temsil heyeti geldi ve yerlere kadar eğilerek selam verdi. İnsanlar ayağa kalkıp başlarıyla selam verdiler, bu yüzden Gregor da aynısını yaptı.

Resmi davranmayan tek bir kişi vardı. Bot kollarını açmış,

böceklere doğru koşuyordu. "Böcekler! Bü'ük böcekler!"

diye bağırdı koşarken.

Hamamböceği grubundan mutlu bir mırıltı yükseldi.

"Prenses mi bu, prenses? Bu o mu, Temp, bu o?"

Bot, özellikle bir hamamböceğine gitti ve hafifçe antenlerinin arasına vurdu. "Merhaba sana! Gezelim mi? *Atta* gidelim mi?"

GREGOR VE GRİ KEHANET

"Prenses beni tanıyor, prenses?" dedi böcek huşuyla ve diğer böcekler, hafifçe nefeslerini tuttular. İnsanlar ve yarasalar arasında bile, şaşkın bakışmalar oldu.

"Atta gidelim mi? Yine gezelim mi?" dedi Bot. "Bü'ük Böcek, Bot'u atta götürecek!" dedi kız, hayvanın kafasına daha hararetli bir şekilde vurarak.

"Nazik davran, Bot," dedi Gregor, elini yakalamak için seğirterek. Kardeşinin elini nazikçe böceğin başına koydu.

"Nazik davran, yavru köpekler gibi."

"Haa, na-zik, na-zik," dedi Bot, elini hafifçe böceğin kafasında zıplatarak. Böcek neşeyle titredi.

"Prenses beni tanıyor, prenses?" diye fısıldadı böcek.

"Gezdiğimizi hatırlıyor, gezdiğimizi?"

Gregor dikkatle böceğe baktı. "Aaa, sen onu stadyuma

taşıyan böceksin, değil mi?" diye sordu.

Böcek başıyla onayladı. "Temp'im ben, Temp," dedi böcek.

Gregor artık, bütün bu yaygaranın ne için olduğunu

biliyordu. Ona göre, Temp tıpatıp etrafta oturan diğer yirmi böceğe benziyordu. Bot onu bu kalabalığın arasında nasıl tanımıştı? Vikus sanki bir açıklama bekliyormuş gibi

kaşlarını kaldırıp ona baktı ama, Gregor, karşılığında sadece omuzlarım silkti. Bu oldukça garipti.

"Yine gezelim mi?" diye ısrar etti Bot. Temp, saygılı bir şekilde başını yere eğdi ve küçük kız hayvanın sırtına

çıktı.

Bir dakika boyunca, herkes sadece onların etrafta dolaşmasını izledi. Derken Vikus boğazını temizledi. "Sürünenler, sizinle önemli meseleleri konuşmaya geldik. Bizi kralınıza götürün, kralınıza?"

Böcekler, gözlerini Bot'u izlemekten güçlükle ayırıp

Vikus ve Solovet'e yol gösterdiler.

Ah, harika, diye düşündü Gregor. *İşte yine başlıyoruz.*

Kendini, Vikus'un onu ilk yalmz bıraktığındakinden daha

da fazla rahatsız hissediyordu. Kim bilir Henry ve Luxa,

şimdi ne yapacaktı? Bir de şu dev böcekler meselesi vardı.

Böceklerin topraklarında kendini güvende hissetmiyordu.

Daha dün, onu ve Bot'u sıçanlarla takas etmeyi düşünüyorlardı. Eh, en azından oldukça saygılı davranan Mareth vardı. Yarasalar da çok kötü sayılmazdı.

Temp ile Tick adındaki başka bir böcek, diğer böceklerle gitmemişlerdi. Kardeşini sırayla gezdirirken, grubun geri kalanının ne yaptığına aldırış etmemişlerdi.

Uçmaktan yorulmuş beş yarasa, birbirlerine sokulmuş,

uyuyorlardı.

Mareth küçük bir ateş oluşturmak için meşaleleri bir

araya getirdi ve ısıtmak için ateşin üzerine yiyecek koydu.

Henry ve Luxa ayrı oturmuş, aralarında kısık sesle konu

şuyorlardı ki bu Gregor için iyi bir şeydi. Konuşmak istedi

ği bir tek Mareth vardı zaten.

"Sen sürünenleri ayırabiliyor musun, Mareth?" diye sordu Gregor. Konuşurlarken, bitik olanları ayırmak için

bütün pilleri yere boşalttı.

"Hayır, kardeşinin ayırıyor olması da çok sıra dışı.

Aramızda bu ayrımı yapabilen çok az kişi vardır. En iyisi Vikus'tur. Ama pek çoğunun arasından birini ayırt etmek...

çok garip," dedi Mareth. "Yerüstlülere özgü bir yetenek olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır, bana hepsi aynı geliyor," dedi Gregor. Bot, dört resimden oluşan ve resimler arasında çok ufak bir farkın

olduğu türdeki oyunlarda gerçekten iyiydi. Dört parti şapkasından bir tanesinin, altı yerine yedi şeritli olması gibi.

Ya da kâğıt bardaklardan bir şeyler içtiklerinde, masanın

üzerinde karıştırılmalarına karşın kardeşi her zaman hangisinin kime ait olduğunu anlardı. Belki de her hamamböceği, ona bariz bir şekilde farklı geliyordu.

Gregor el fenerini açtı. Fener, iki tane D boy pille çalışıyordu. Hangisinin hâlâ dolu olduğunu anlamak için, diğer pilleri de takıp çıkararak denemeye başladı. Düğmeyi açıp

kapatırken, fenerin Luxa ve Henry'ye doğru durduğunu

fark etti. Ani ışık parlamasına alışık olmadığı için, ikisi de yerinden sıçradı. Çocukça olduğunu bilmesine karşın,

kasten bunu birkaç kere daha yaptı; irkildiklerini görmek

hoşuna gidiyordu. *New York'ta beş saniye içinde ölürler,* diye düşündü. Bu düşünce, kendini biraz daha iyi hissetmesini

sağlamıştı.

On pilden ikisi hariç, hepsi hâlâ doluydu. Gregor ba-

retindeki bölmeyi açtı ve ışığının, özel, dikdörtgen bir pille çalıştığını gördü. Yedeği olmadığı için onu dikkatli kullanmalıydı. "Belki de bunu en sona saklamalıyım. Diğer piller 151

kaybolur ya da biterse, elimde hâlâ bu olur," diye düşündü. Baretin ışığını söndürdü.

Gregor dolu pilleri cebine koyup diğer ikisini kenara

ayırdı. "Bunlar bitmiş," dedi Mareth'e. "Çalışmıyorlar."

"Yakayım mı?" diye sordu Mareth, pillere uzanarak.

Gregor, adam pilleri ateşe atamadan bileğini yakaladı.

"Hayır, patlayabilirler!" Bir pili ateşe attığında ne olacağım gerçekten bilmiyordu ama babasının, bunun tehlikeli olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Göz ucuyla Luxa ve Henry'nin tedirgin bir şekilde birbirine baktığım

gördü. "Kör olabilirsin," diye ekledi, etkiyi arttırmak için.

Eh, piller patlarsa, bu *olabilirdi.*

Mareth başım sallayıp pilleri yavaşça Gregor'un yanına koydu. Gregor, Luxa ve Henry'nin gerilmelerine yol açarak pilleri sandaletinin ucuyla yerde yuvarladı. Ama

Mareth'in de gergin göründüğünü fark edince boş pilleri

cebine koydu.

Vikus ve Solovet tam yemek hazır olduğunda döndü.

Endişeli görünüyorlardı.

Mareth, balığı, ekmeği ve Gregor'a tatlı patatesi anımsatan bir şeyi dağıtırken herkes ateşin etrafına toplandı.

"Bot! Yemek zamanı!" dedi Gregor ve kız koşarak geldi.

Kız böceklerin onu takip etmediğini fark edince, başını

çevirip hızla böceklere el salladı. "Temp! Ticka! Epek!"

Garip bir sosyal an. Böcekleri davet etmek, karde-

sinden başka kimsenin aklına gelmemişti. Mareth yeterli

yiyecek hazırlamamıştı. Açıkça böceklerle birlikte yemek

yemek, alışılmış bir hareket değildi. Neyse ki, böcekler kafalarını iki yana salladı. "Hayır, Prenses, şimdi yemeyece

ğiz." Seğirterek uzaklaşmaya başladılar.

"Oo'da kalın!" dedi Bot, Temp ve Tick'i göstererek.

"Oo'da kaim, bü'ük böcekler." Ve böcekler itaatkâr bir şekilde oturdu.

"Bot!" dedi Gregor utanarak. "Kalmak zorunda de

ğilsiniz... O herkese emir verir," dedi böceklere. "Sadece sizinle oynamaya devam etmek istiyor ama, önce yemek

yemesi gerek."

"Oturacağız," dedi bir tanesi sertçe ve Gregor, böceğin kendi işine bakmasını istediğini hissetti.

Aklı başka yerde görünen Vikus hariç, herkes açlıkla

yiyordu.

"Ne zaman ayrılıyoruz?" diye sordu Henry, ağız dolusu balığın arasından.

"Ayrılmıyoruz," dedi Solovet. "Sürünenler gelmeyi reddetti."

Luxa'nm başı, kızgınlıkla hızla döndü. "Reddetmek

mi? Neye dayanarak?"

"Görevimize katılarak Kral Gorger'm öfkesini üstlerine çekmek istemiyorlar," dedi Vikus. "Şu an hem insanlar, hem de sıçanlarla barış halindeler. Bunu bozmak istemiyorlar."

Şimdi ne olacak? diye düşündü Gregor. İki hamamböce

ğine ihtiyaçları vardı. 'Gri Kehanet'te öyle diyordu. Böcekler gelmese de, hâlâ babasım kurtarabilirler miydi?

"Onlara teklifi tekrar düşünmelerini söyledik," dedi Solovet. "Sıçanların saldırıya geçtiğini biliyorlar. Bu, bizim tarafımıza geçmelerini sağlayabilir."

"Ya da sıçanların tarafına," diye mırıldandı Luxa ve Gregor, içten içe katıldı. Hamamböcekleri, sıçanların onları yiyeceğini bilmelerine rağmen, Yerüstlüleri sıçanlarla takas etmeyi tartışmışlardı. Ve bu, dün, savaş yokken olmuştu. Bot bu kadar sempatik olmasaydı, hiç şüphesiz, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurlardı. Böcekler savaşçı

değildi. Gregor kendi türleri için en iyi olanı yapacaklarını düşünüyordu ve sıçanlar muhtemelen onlar için daha güçlü müttefiklerdi. Tabii onlara güvenebilirseniz.

"Böceklere, sıçanlara güvenebileceklerini düşündüren

şey ne?" diye sordu Gregor.

"Sürünenler bizim düşündüğümüz tarzda düşünmez," dedi Vikus.

"Nasıl düşünürler?" diye sordu Gregor.

"Sebep ya da sonuç olmadan," diye araya girdi Henry öfkeli bir şekilde. "Yeraltı'ndaki yaratıkların en aptalları onlardır! Zaten güç bela konuşabiliyorlar!"

"Sessiz ol, Henry!" dedi Vikus sertçe.

Gregor, Temp ile Tick'e göz attı ama böcekler, söylenenleri duyduklarına dair bir belirti göstermiyordu. Elbet-154 -

te duymuşlardı. Hamamböcekleri çok zeki olmayabilirdi,

ama bunu onların önünde söylemek kabalıktı. Ayrıca bu

onlarla beraber gelmeleri için böcekleri teşvik etmezdi.

"Unutma, Sandviç Yeraltı'na geldiğinde, sürünenler

nesillerdir burada yaşıyordu. Varlıklarım, biz sıcakkanlılardan daha fazla sürdüreceklerine hiç kuşku yok," dedi Vikus.

"Bu sadece bir söylentiden ibaret," dedi Henry kibirle.

"Hayır, değil. Hamamböcekleri üç yüz elli milyon yıldır yaşamlarını devam ettiriyor, ama insanlar altı milyon yıldır bile yeryüzünde değil," dedi Gregor. Babası, dünyada evrimleşen farklı hayvanlara ait bir zaman çizelgesi göstermişti ona. Hamamböceklerinin ne kadar eski oldu

ğunu öğrendiğinde etkilendiğini hatırlıyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Luxa aniden, ama Gregor, konunun gerçekten ilgisini çektiğini görebiliyordu.

"Buna bilim denir. Arkeologlar, fosiller ve eşyalar kazıp çıkartıyor ve nesnelerin ne kadar eski olduğunu söyleyebiliyor. Hamamböcekleri -yani sürünenler- gerçekten eski ve çok fazla değişmediler," dedi Gregor. Son söyledi

ğinden pek emin değildi ama, doğru olduğunu düşünüyordu. "Oldukça inanılmaz yaratıklar." Temp ve Tick'in dinlediğini umuyordu.

Vikus ona gülümsedi. "Bu kadar uzun süre hayatta kalabilen bir yaratık, şüphesiz, gerektiği kadar zekidir."

"Ben sizin biliminize inanmıyorum," dedi Henry. "Sürünenler zayıftır, savaşamazlar, hayatta kalmayı başaramayacaklar. Doğamn tasarısı böyle."

Gregor yaşlı ve artık daha güçlü insanların yardımına bağlı olan büyükannesini düşündü. Küçük ve henüz kapıları bile açamayan Bot'u düşündü. Bir de, geçen sene

astımı azıp nefes alamamaya başlayınca acile kaldırılan arkadaşı Larry vardı.

"Sen de mi böyle düşünüyorsun, Luxa?" diye sordu

Gregor. "Herhangi bir şeyin, güçlü değilse ölmeyi hak etti

ğini mi düşünüyorsun?"

"Gerçek buysa, benim ne düşündüğüm önemli değil,"

dedi Luxa kaçamak bir şekilde.

"Ama gerçek bu mu? Regalia'nın gelecekteki hükümdarının düşünmesi gereken harika bir soru bu," dedi Vikus.

Çabucak yemeklerini yediler ve Vikus, hepsinin uyumaya çalışmasını söyledi. Gregor gece olup olmadığını bilmiyordu, ama kendini yorgun hissediyordu ve itiraz

etmedi.

Gregor mağara duvarının kenarına ince, eski bir battaniyeyi sererken, Bot, Temp ile Tick'e el çırpma oyununu öğretmeye çalışıyordu. Böcekler neler olduğunu anlamayarak, şaşkınlık içinde ön ayaklarım sallıyordu.

"Pasta çörek, pasta çörek, fırıncı. Kek pişir bana hızlı hızlı. Yoğur, yoğur, B ile süsle. Fırına ver ben ve Bü'ük Bö-

cek için!" diye şarkı söylüyordu Bot, el şaklatıp böceklerin ayaklarına dokunarak.

Böcekler tamamen afallamıştı. "Hangi şarkıyı söylüyor prenses, hangi şarkıyı?" diye sordu Temp. Ya da belki de Tick.

"Bu Yerüstü'nde bebeklerin söylediği bir şarkıdır," dedi Gregor. "Sizi de şarkıya dahil etti. Bu, büyük bir onurdur; sadece gerçekten hoşlandığı kişileri şarkıya dahil eder."

"Bü'ük Böcek'i sevdim," dedi Bot neşeyle ve böceklerle şarkıyı tekrar söylemeye başladı.

"Üzgünüm çocuklar, ama artık uyuması gerekiyor,"

dedi Gregor. "Haydi, Bot. Uyku zamam. İyi geceler de."

Bot böceklere sarıldı. "İyi geceler, Bü'ük Böcek. İyi uykular." Gregor kardeşinin, 'tahtakurularının seni ısırmasına izin verme' kısmım atladığına sevinmişti."

Gregor kardeşiyle birlikte, taş zemindeki battaniyenin

altına girdi. Uzunca bir süre uyuduğu için, kızın pek uykusu yoktu. Gregor bir süre, kardeşinin açıp kapattığı el feneriyle oynamasına izin verdi ama pilleri bitireceğinden

korktu; ayrıca bu, Yeraltlıları huzursuz ediyordu. Sonunda

onu sakinleştirip uyutmayı başardı. Gregor uykuya dalarken, Temp'in ya da belki Tick'in fısıldadığını duyduğunu düşündü. "Bizi onurlandırdı prenses, bizi?"

Onu neyin uyandırdığım bilmiyordu. Boynundaki

sertliğe bakılırsa, sert zeminde saatlerdir yatıyor olmalıydı.

Uykulu bir şekilde, Bot'un sıcak vücudunu kendine doğru

çekmek için uzandı, ama soğuk taştan başka bir şey bulamadı. Gözleri anında açıldı ve doğruldu. Gözleri odaklanırken dudakları kardeşinin adını mırıldandı. Ses yoktu.

Bot, daire şeklinde büyük bir açıklığın ortasındaydı

ve her adımında sallanarak sakin bir şekilde dönüyordu.

Elindeki fener, açıklığı bölümler halinde aydınlatıyordu.

Kusursuz, eşmerkezli halkalar halinde dört bir yöne yayılmış şekiller gördü. Bazısı sola, bazısı sağa, yavaş, büyüleyici hareketlerle, hep birlikte sallanıyorlardı.

Mutlak sessizlik içinde, yüzlerce hamamböceği Bot'un

etrafında dans ediyordu.

BOLUM

15

man Tanrım, onu yiyecekleri diye düşündü Gregor.

Ayağa fırlarken başını tavana çarptı. "Off!" Uyurken baretini çıkartması büyük bir hataydı.

Onu sakinleştirmek için omzunu bir el kavradı ve

Vikus'un, parmağını dudaklarına bastırdığını gördü. "Şş!

Karışma!" diye fısıldadı çabucak.

"Ama ona zarar verecekler!" diye fısıldadı Gregor.

Eğilmiş, başını tutuyordu. Kafasında şimdiden büyük bir

şişin oluştuğunu hissedebiliyordu.

"Hayır, Gregor, onu onurlandırıyorlar. Bot'u en kutsal ve ender görülen bir tarzda onurlandırıyorlar," diye fısıldadı Solovet, Vikus'un yanından bir yerden.

Gregor böceklere bakıp hareketlerine bir anlam verme-

ye çalıştı. Bot tehlikedeymiş gibi görünmüyordu. Böceklerden hiçbiri ona gerçekten dokunmuyordu. Sadece yavaş, ritmik bir dans halinde sallanıyor, dönüyor ve başlarını

eğiyorlardı. Manzaranın ciddiyeti, mutlak sessizlik ve kendinden geçmeden başka bir şey daha vardı. Kafasında bir ışık yandı. Böcekler Bot'u, sadece onurlandırmıyordu. Ona

tapınıyorlardı]

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Gregor.

"Halka Dansı. Denilir ki, sürünenler bu son derece gizli töreni, sadece seçilmiş olduğuna inandıkları kişi için yaparlar," diye yamtladı Vikus. "Tarihimizde, sadece bir tek insan için bunu yapmışlardı, o da Sandviç'ti."

"Ne için seçilmiş?" diye sordu Gregor endişeyle fısıldayarak. Hamamböceklerinin, etrafında sadece biraz dans ettikleri için Bot'u kendilerine saklayabileceklerini sanmadıklarım umuyordu.

"Zaman vermek için seçilmiş," dedi Vikus, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Gregor bunu, aklında 'yaşam

vermek için' olarak tercüme etti."

Belki daha basit bir şeydi. Yeraltı'na indikleri andan

itibaren, böcekler Bot'a karşı özel bir ilgi göstermişti. Sadece Gregor'u bulmuş olsalardı, sıçanlara doğru tek yönlü bir bilet almış olacaktı; hikâyenin sonu. Ama Bot, onlarla

çok çabuk arkadaş olmuştu. Onları kışkışlamamış, onlara

üstünlük taslamamış ya da onlardan korkmamıştı. Gregor,

Bot'un bu böceklerden hoşlanmasınm, onlar üzerinde bü-

yük bir etki bıraktığını düşündü. İnsanların çoğu onları

hor görüyordu.

Ayrıca bir de şu, Temp'i ayırt etme meselesi vardı...

Bunu hâlâ açıklayamıyordu.

Hamamböcekleri bir dizi dönüş yapıp yüzleri Bot'a

dönük bir şekilde yere yatıyorlardı. Derken, daire daire,

karanlığa karıştılar. Bot hiçbir şey demeden, gidişlerini izledi. Açıklık boşalınca, ağzım ardına kadar açarak esnedi ve Gregor'un yamna sokuldu. "Uykum var," dedi kız. Ardından, ona yaslamp kıvrıldı ve amnda uykuya daldı.

Gregor el fenerini kardeşinin elinden aldı ve bütün Ye-

raltlılarm uyanmış, dik dik onlara baktığım gördü. "Uykusu var," dedi, sanki olağandışı hiçbir şey olmamış gibi.

Feneri kapadı.

Uyandıklarında, böcekler, Temp ve Tick'in göreve katılacağım bildirdi. Herkesin aklında, Bot için geldiklerinden başka bir düşünce yoktu, hiç kuşkusuz.

Gregor gurur duymak ve kahkahalarla gülmek arasında gidip geliyordu. Sonuçta Bot'un özel silahı olduğu anlaşılmıştı.

Grup, çabucak yola çıkmak için hazırlandı. Temp ve

Tick, Bot olmadan herhangi bir yarasaya binmeyi kesinlikle reddettiler. Bu, kısa bir tartışma yaşanmasına sebep oldu, çünkü Bot, Gregor'la yolculuk etmek zorundaydı ve

bu da bir yarasanın, hem Yerüstlüleri, hem de böcekleri taşımak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Yarasalar

yükle başa çıkabilirdi ama bu, bir yarasada deneyimsiz dört tane yolcu olacağı anlamına geliyordu.

Vikus bu işi, hem güçlü hem de çevik olduğu için Henry'nin büyük, siyah yarasası Ares'e verdi. Henry, Luxa'yla yolculuk edecekti. Böceklerden biri düşerse, yere çarpmadan yakalanabilmesi için Ares-e grubun üstünde uçması emredildi.

Bunların hiçbiri, yerden oldukça yüksekten uçma dü şüncesinin açıkça dehşete düşürdüğü Temp ve Tick'i, birazcık bile yatıştırmışa benzemiyordu. Gregor kendini onlara güvence verirken buldu ki, kendisi de uçmaktan pek hoşlanmadığı için bu ona biraz ironik gelmişti. Ayrıca, Ares dışındaki bir yarasayla uçmak isterdi. Henry'nin yarasası, muhtemelen ondan Henry kadar nefret ediyordu.

Kahvaltı etmek için zamanları yoktu ama Mareth yolculuk sırasında herkese birer dilim kek ve kurutulmuş et verdi. Vikus, Gregor'a, mola vermeden önce birkaç saat uçacaklarını söyledi, bu yüzden Gregor, Bot'un bezinin üstüne ikinci bir bez daha bağladı. Ayrıca kardeşini sırt

çantasına ters şekilde yerleştirdi, böylece omzunun üstünden ileriye bakmak yerine, Gregor'un arkasını görecek şekilde

konuşlanmış olacaktı. Bu şekilde, Temp ve Tick'le konuşabilir, belki de onlara korkularını unutturabilirdi.

Gregor dikkatli bir şekilde Ares'in sırtına tırmandı ve

bacaklarım yarasamn omuzlarından aşağı sarkıttı. Temp

ve Tick debelenerek yarasanın sırtına çıkıp canları pahasına, Ares'in kürklü sırtına yapıştılar. Gregor yarasanın biraz

irkildiğini düşündü, ama Ares bir şey demedi. Yarasalar

nadiren yüksek sesle konuşuyordu gerçi. Bu, onlar için çok

fazla çaba gerektiriyormuş gibi görünüyordu. Birbirleriyle

muhtemelen insan kulağının duyamayacağı bir frekansta

iletişim kuruyorlardı.

"Şimdi, eğiricilerin topraklarına yolculuk etmemiz gerekiyor," dedi Vikus. "Sıçanların bu bölgede sık sık devriye gezdiğini unutmayın."

"Yakın uçun. Birbirimizin korumasına ihtiyacımız olabilir," dedi Solovet. "Havalanın!"

Yarasalar havalandı. Bot yeni yolculuk arkadaşlarıyla

çok muyluydu. Bildiği bütün şarkıları söylüyordu ki bunlar *Parla Parla Küçük Yıldız, Kedi ve Keman, Minimini Örümcek, Alfabe Şarkısı* ve tabii ki, *Pasta Çörek, Pasta Çörek'ti.* Bitirdiğinde, repertuvarına baştan başladı. Ardından bir kez daha. Ve bir kez daha. On dokuzuncu tekrarda, Gregor ona

sırf biraz çeşit olsun diye, *Çek Çek Çek Kürekleri* öğretmeye karar verdi. Bot, şarkıyı hemen kaptı ve böceklere öğretmeye çalıştı. Gregor her kıtada, Ares'in boynundaki kasların biraz daha gerildiğini hissedebilmesine karşın, Bot, böceklerin kulak tırmalayan seslerine aldırmıyor gibi görünüyordu.

Gregor böceklerin topraklarının, Regalia'dan ya da yarasaların mağaralarından kat kat büyük bir alana yayıldı

ğını söyleyebilirdi. İnsanlarla yarasaların kolayca savunulabilecek, nüfusun yoğun olduğu, küçük toprakları vardı.

Oysa böcekler, Yeraltı'nda kilometrelerce karelik bir alanda yaşıyordu.

Savunulması gereken bu kadar alanla, kendilerini nasıl savunuyorlardı?

Yanıt, binlerce böceğin olduğu bir vadinin üstünden

uçarlarken geldi. Sürünenlerin sayısı çoktu. İnsanlarla kar

şılaştırıldığında, muazzam sayılardaydılar. Saldırıya uğradıklarında, daha fazla savaşçı kaybetmeyi göze alabilirlerdi. Ve bu kadar geniş bir alana sahip oldukları için,

sonsuza kadar geri çekilebilir ve sıçanların onları izlemesini sağlayabilirlerdi. Gregor mutfaklarındaki hamamböceklerini düşündü. Karşılık vermez, kaçarlardı. Annesi pek çoğunu

öldürmüştü ama yine de sürekli geri geliyorlardı.

Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra Gregor, Ares'in

alçalmaya başladığını fark etti. Sakin, sığ bir nehrin kıyısına indiler. Gregor hayvanın sırtından atladı ve yumuşak, süngerimsi bir şeyin üzerine indi. İncelemek için eğildiğinde, eline grimsi yeşil bir asma geldi. Bitki! Bitkiler burada Yeraltlıların kullandığı gaz lambalarımn yardımı olmadan

yetişiyordu.

"Işık olmadan bunu nasıl yetiştiriyorlar?" diye sordu Vikus'a, bir avuç dolusu yaprağı göstererek.

"Işık var," dedi Vikus, nehri göstererek. "Dünyadan gelen ateş var." Gregor suya bakınca, nehir yatağından çıkan ışık fıskiyelerini gördü. Balıklar çeşitli bitkilerin arasına girip çıkıyordu. Uzun asmalar kıyıya uzanıyordu.

"Tıpkı minyatür yanardağlar gibiler/' diye düşündü

Gregor.

"Bu nehir, Regalia'dan da geçiyor. Sığırlarımız bu bitkileri yiyor ama insanlara göre değiller," dedi Solovet.

Gregor ineklerin ne yediğini düşünmeden, bütün sabah sığır eti yemişti. Bunun nasıl işlediğini anlayabilmesi için Yeraltı'nda muhtemelen yıllarım harcaması gerekirdi,

ki bunu istemiyordu. Nehrin kenarında balık avlayan hamamböcekleri, Temp ve Tick'le hızlıca bakışıp ağızlarında birkaç tane balıkla nehirden çıktılar. Mareth balıkları temizleyip pişirmek için meşalelerin üzerine yerleştirdi.

Gregor bacaklarım açması için Bot'u yere indirip ha-

mamböceklerinden ona göz kulak olmalarım istedi. Kıyının aşağı ve yukarısından böcekler koşuşturarak onu sudan uzaklaştırdı ve sırtlarına binmesine izin verdiler.

Bot'un geldiği haberi, hızla yayılıyordu ve çok geçmeden,

düzinelerce böcek belirdi. Böcekler prensesi izlemek için

yerleşti.

Yemek piştiğinde, Vikus katılmaları için Temp ve

Tick'i davet etme konusunda ısrarcıydı. "Zamanı geldi,"

dedi, Henry'nin kaş çatmasına karşılık olarak. "Kehanetin, tek yolculuk, tek amaç, tek beyin olmasının zamanı geldi.

Burada herkes eşit." Temp ve Tick hâlâ Bot'un arkasında, onlardan uzakta oturuyordu ama hep birlikte yediler.

"Artık pek yolumuz kalmadı," dedi Vikus, küçük bir tüneli göstererek. "Yayan bile gidilir."

"Babama mı?" diye sordu Gregor.

"Hayır, eğiricilere. Görevimizde bize katılmaları için iki tanesini ikna etmeliyiz," dedi Vikus.

"Ya, evet. Eğiriciler," dedi Gregor. Göreve katılmaya böceklerden daha hevesli olduklarım umuyordu.

Beş yarasa da başlarını hızla kaldırdığında, yemeklerini henüz bitirmişlerdi. "Sıçanlar!" diye tısladı Ares ve herkes kaçışmaya başladı.

Temp ve Tick hariç, bütün böcekler nehir kıyısından

uzaklaşan alçak tünellerde gözden kaybolmuştu.

Vikus, Bot'u, Gregor'un sırt çantasına tıktı ve daha

önce göstermiş olduğu tüneli işaret etti. "Koş!" diye bağırdı. Gregor itiraz etmeye çalıştı, ama Vikus sözünü kesti.

"Koş, Gregor! Geri kalanlarımız feda edilebilir; sen değil!"

Yaşlı adam yarasasına atlayıp havadaki diğer Yer altlılar grubuna katıldığı anda, altı sıçandan oluşan bir takım, nehir kıyısına ayak bastı. Başlarındaki, suratında çaprazlama bir yara izi olan yamru yumru gri bir sıçan Gregor'u gösterip, "Öldürün!" diye tısladı.

Nehir kıyısında, silahı olmaksızın çakılıp kalmış bir

halde duran Gregor'un, tünelin girişine koşmaktan başka

seçeneği yoktu. Temp ve Tick peşinden seğirtti. Bir an için arkasına göz attı ve Vikus'un, kılıcının kabzasım suratına

gömerek öndeki sıçanı nehre fırlattığım gördü. Diğer Ye-

raltlılar, kılıçları parlayarak, kalan beş sıçana saldırdı.

"Koş, Gregor!" diye bağırdı Solovet, Gregor'un duy-166 •

maya alışık olduğu yumuşak sese hiç de benzemeyen,

kaba bir sesle.

"Acele et, sen, acele!" diye üsteledi Temp ve Tick.

Gregor fenerini kullanarak tünele girdi. Tünel, eğilmeden koşabileceği yükseklikteydi. Temp ve Tick'i bir yerde kaybettiğini fark etti ve dönünce bütün tünelin, tavandan

tabana kadar böcekle dolu olduğunu gördü. Sıçanlara saldırmıyorlardı. Vücutlarım, geçmesi neredeyse imkânsız bir barikat oluşturmak için kullanıyorlardı.

Yo, hayır, diye düşündü Gregor. *Kendilerini öylece öldür-tecekler!* Onlara yardım etmek için döndü ama en yakınındaki böcekler, "Koş! Prensesle koş!" diye üsteledi.

Haklıydılar. Gitmesi gerekiyordu. Bot'u buradan çıkarması gerekiyordu. Babasım kurtarması gerekiyordu. Belki de, Yeraltı'nı sıçanlardan kurtarması bile gerekiyordu.

Ama şu anda, on beş metrelik hamamböceği duvarından

geçip sıçanlarla dövüşemezdi, tıpkı sıçanların ona ulaşamayacağı gibi.

Yarım saat boyunca koruyabileceği bir hız tutturarak

tünelde ilerlemeye devam etti.

Yirmi dakika sonra, bir köşeyi döndü ve devasa bir

örümcek ağına tosladı.

BOLUM

16

Yüzünü yapışkan iplerden ayırdı ve sanki birisi

yüzüne koli bandı yapıştırıp çekmiş gibi hissetti.

"Off!" Feneri tuttuğu elini kurtardı, ama diğerini ağdan kurtaramadı. Bot sırtında olduğu için ağa yakalan-mamıştı.

"Merhaba!" diye seslendi. "Kimse var mı? Merhaba!"

El fenerini yakıp etrafa göz attı ama tek görebildiği, örümcek ağıydı.

"Ben, Yerüstlü Gregor. Barış içinde geldim," dedi. *Barış*

içinde geldim. Bunu da nereden bulmuştu? Büyük olasılıkla eski bir filmden. "Kimse var mı?"

Sandaletlerinde hafif bir çekilme hissedip aşağı bakü.

Dev bir örümcek, sağlam ipek bir iplikle ayaklarını birbirine sarıyordu.

"Hey!" diye bağırdı Gregor, ayaklarını kurtarmaya çalışarak. Ama örümcek saniyeler içinde, ipliği dizlerine

kadar sarmıştı. "Anlamıyorsun! Ben... ben o Savaşçıyım!

Kehanetteki! Çağrıyı yapan!"

Örümcek Gregor'un vücudunda yukarı doğru ilerlemekle meşguldü. *Hay aksi,* diye düşündü Gregor. *Bizi tamamen saracak!* Ağdaki kolunun, bedenine bastırıldığını hissetti.

"Ge-go!" diye cıyakladı Bot. Göğsünü çevreleyen ipek ipler sıkılaşırken, kardeşini sırtına bastırıyordu.

"Beni Vikus gönderdi!" diye bağırdı Gregor ve örümcek, ilk kez durakladı. Gregor çabucak devam etti. "Evet, beni Vikus gönderdi; kendi de buraya geliyor ve beni sardığınız için gerçekten deliye dönecek!"

Vurgu için fenerli serbest kolunu sallarken, örümce

ğin bütün yüzü aydınlandı. Hayvan birkaç metre geriye

sıçradı ve Gregor, eklembacaklının ilk defa adamakıllı bir

görüntüsünü yakaladı. Altı tane boncuk gibi göz, kıllı bacaklar ve kıvrık, sivri uçlu, kocaman kıskaçlar. Gregor ışığı hayvanın yüzünden hemen çekti. Onu öfkelendirmenin

bir anlamı yoktu.

"Vikus'u tanıyor musun?" diye sordu. "Kralınızla resmi bir toplantı düzenlemek için her an burada olabilir. Kraliçenizle. Sizlerin bir kralı ya da kraliçesi var mı? Ya da belki başka bir şeydir. Bizim bir başkanımız var ama bu başka

bir şey, çünkü onları seçmek için oy vermeniz gerekiyor."

Durakladı. "Eee, bizi çözebileceğini düşünüyor musun?"

Örümcek öne eğildi ve kıskaçlarıyla iplerden birini

kesti. Gregor ve Bot havada on beş metre düştüler ve büyük, plastik bir top gibi yukarı-aşağı yaylandılar. "Hey!"

diye bağırdı Gregor. "Hey!" Öğle yemeği midesinde çalkalanıyordu. Sonunda sıçrayış durdu.

Gregor el fenerini yakıp etrafa göz attı. Her tarafta

örümcekler görüyordu. Bazıları harıl harıl çalışırken, geri kalanları uyuyor gibi görünüyordu. Hepsi de onu görmezden geliyordu. Bu yeni bir şeydi. Böcekler ve yarasalar onları oldukça uygar bir şekilde selamlamış, bir stadyum

dolusu insan, o ortaya çıktığında sessizliğe gömülmüş ve

sıçanlar, onlarla karşılaştığı zaman öfkeden deliye dönmüşlerdi... ama örümcekler? İlgisizdiler.

Bir süre, bağırarak onlara bir şeyler söyledi. Güzel şeyler. Çılgınca şeyler. Sinir bozucu şeyler. Tepki vermediler.

Böceklerle özel bir bağı olduğu için Bot'a birkaç kere, *Minimini Örümcek'i,* söyletti. Karşılık yoktu. Sonunda vazge

çip, onları izlemeye başladı.

Talihsiz bir böcek, ağlarına takıldı. Bir örümcek üzerine atladı ve kötücül dişlerini böceğin gövdesine gömdü.

Böcek hareketsizleşti. *Zehir,* diye düşündü Gregor. Örümcek, böceği çabucak ipekle sardı ve içine bir çeşit sıvı zerk etti. Örümcek, böceğin sıvılaşmış içini emerken Gregor,

bakışlarını kaçırdı. *Öf, bu biz de olabilirdik. Hâlâ da olabiliriz!*

diye düşündü. Vikus ve diğerlerinin artık bir an önce gelmesini istiyordu.

Ama gelecekler miydi? Nehir kıyısında ne olmuştu

acaba? Sıçanları püskürtebilmişler miydi? Kimse yaralanmış ya da daha da kötüsü, ölmüş müydü?

Vikus'un ona koşmasını söylediğini haürladı. "Geri

kalanlarımız feda edilebilir; sen değilsin!" Kehanetten bahsediyor olmalıydı. Her zaman, daha fazla sürünen, uçucu ve eğirici bulunabilirdi. Luxa ya da Henry'nin başına bir

şey gelirse, belki işe Nerissa dâhil edilebilirdi. Ya da belki başka birini kral ya da kraliçe yaparlardı. Ama Gregor'un

ve Bot'un, babaları sıçanlar tarafından tutsak edilmiş iki

Yerüstlünün yeri doldurulamazdı.

Gregor, nehir kıyısında kendilerini feda eden insanları düşündü. Orada kalmalı ve hayatta kalma şansı fazla olmasa da, dövüşmeliydi. Onun, beklediklerı savaşçı olduğunu düşünerek hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Ama değildi. Öyle olmadığı kesinlik kazanmıştı.

Dakikalar ağır ağır geçti. Belki bütün grup ölmüştü ve

Bot ile o, kendi başlarınaydılar. Belki, örümcekler bunu biliyordu ve onları yemeye karar verecekleri ana kadar taze ve sulu kalmaları için yaşamalarına izin veriyorlardı.

"Ge-go?" dedi Bot.

"Efendim, Bot," dedi Gregor.

"Eve mi gidiyoruz?" diye sordu kız, üzgün bir şekilde.

"Annemi görmeye?"

"Şey, önce babamızı almalıyız," dedi Gregor, bir örümcek yuvasında sallanıyor olsa da, iyimser görünmeye çalı

şarak.

"Ba-ba?" dedi Bot merakla. Onu hiç görmüş olmasa

da, babalarını fotoğraflardan biliyordu. "Ba-bayı mı göreceğiz?"

"Ba-bayı alacağız. Ardından eve gideceğiz," dedi Gregor.

"Anneyi mi göreceğiz?" diye üsteledi Bot. Annelerini düşünmek, Gregor'un içini acıtıyordu. "Anneyi mi göreceğiz?"

Bir örümcek yanlarına gelerek, diğer örümceklerin

anladığı bir şekilde vızıldamaya başladı. Bu, sakinleştirici, yumuşak bir melodiydi. Gregor melodiyi aklına yerleştirmeye çalıştı; böylece saksafonda babasıyla beraber çalabilirlerdi. Babası da çalıyordu. Genellikle caz. Gregor'a ilk saksafonunu yedi yaşındayken, bir rehinciden almış ve

ona çalmayı öğretmeye başlamıştı. Babası ortadan kaybolduktan ve muhtemelen müzikten nefret eden

sıçanların tutsağı olduktan sonra, Gregor okulda saksafon derslerine

başlamıştı.

Sıçanlar babasına ne yapıyordu acaba?

Daha pozitif düşüncelerle kafasını dağıtmaya çalışü

ama içinde bulunduğu koşullar yüzünden, başaramadı.

Altındaki taş zeminde Henry belirince, Gregor hissettiği rahatlamayla bir çığlık atmak istedi. "Yaşıyor!" diye seslendi Henry, onu gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi.

Karanlıkta bir yerlerden Gregor, Vikus'un, "Yerüstlü-

yü serbest bırakın, Yerüstlüyü?" diye seslendiğini duydu.

Yere indirildiğini hissetti. Ayakları yere değer değmez, sarılı bacakları yüzünden ayakta kalamayarak yüzükoyun yere düştü.

Amnda başına toplanıp kılıçlarıyla ipek ipleri kestiler.

Luxa ve Henry bile yardım etti. Tick ve Temp, Bot'un, içinde bulunduğu sırt çantasımn etrafındaki ipleri kemiriyor-du. Gregor yarasaları saydı. Bir, iki, üç, dört, beş. Birkaç kişi yaralanmış, ama kimse ölmemişti.

"Seni kaybettiğimizi sandık," dedi uyluğu kanayan Mareth.

"Hayır, kaybolamazdım. Tünel doğruca buraya çıkıyordu," dedi Gregor, bacaklarını özgürce sallayarak.

"Yön anlamında kaybetmekten bahsetmiyor," dedi

Luxa. "Sonsuza kadar kaybetmekten bahsediyor." Gregor, kızın, ölümü kastettiğini fark etti.

"Sıçanlara ne oldu?" diye sordu.

"Hepsini öldürdük," dedi Vikus. "Seni gördükleri için korkmana gerek yok."

"Beni görmeleri kötü mü?" diye sordu Gregor. "Neden? Kokumdan bir Yerüstlü olduğumu kilometrelerce öteden anlayabilirler. Burada olduğumu biliyorlar."

"Ama sadece ölü olanlar, babana olan benzerliğini biliyor. 'Güneşin oğlu' olduğunu," dedi Vikus. Gregor meşale ışığında yüzünü gördüklerinde, Fangor ve Shed'in nasıl

tepki verdiğini hatırladı. *Baksana, Shed, onun kopyası ?* Onu, sadece bir Yerüstlü olduğu için öldürmek istememişlerdi.

Onlar da Gregor'un beklenen savaşçı olduğunu düşünüyordu! Vikus'a bunu söylemek istedi ama bir sürü örümcek aşağı inerek yakınlardaki ağlara tünüyordu.

Çizgili bacakları olan muhteşem bir yaratık doğruca

Vikus'un önüne indi. Vikus yerlere kadar eğildi. "Selamlar, Kraliçe Wevox."

Örümcek sanki harp çalıyormuş gibi, ön ayaklarını

göğsünün üstünde birbirine sürttü. Ağzı hiç oynamamasına karşın, örümcekten ürkütücü bir ses çıktı. "Selamlar, Lord

Vikus."

"Yerüstlü Gregor'la tanışın, Yerüstlü Gregor," dedi Vikus, Gregor'u göstererek.

"Çok gürültü yapıyor," dedi kraliçe tatsız bir şekilde, ön ayakları tekrar göğsünde hareket ederek. Gregor, örümceğin, vücudunda titreşimler yaratarak konuştuğunu fark etti. Örümcekten, bir ameliyat geçirmiş ve boynundaki bir

delikten konuşan, daire 4Q'daki Bay Johnson gibi ses çıkıyordu. Çok korkutucuydu.

"Yerüstlülerin tarzları gariptir," dedi Vikus, Gregor'a itiraz etmemesini anlatan bir bakış atarak.

"Neden geldiniz?" diye sordu Kraliçe Wevox.

Vikus yumuşak bir ses tonu kullanarak on cümlede

bütün hikâyeyi anlattı. Anlaşılan örümceklerle çabuk ve

sessiz konuşmak gerekiyordu. Onlara sürekli bağırmak iyi

bir şey değildi.

/

Kraliçe, hikâyeyi bir an düşündü. "Vikus olduğu için,

gelenleri içmeyeceğiz. Ağa sarın! "

Bir örümcek sürüsü etraflarını sardı. Gregor çevrelerinde, sanki büyüyle yapılıyormuş gibi, harika, hafif bir koninin şekillenmesini izledi. Bu, grubu izole etmişti ve

etrafı görmelerini engelliyordu. Koni dokuz metre yüksekliğe ulaştığında, örümcekler örme işini bırakü. İki tanesi, gözcülük yapmak üzere tepeye yerleşti. Her şey, bir dakikadan az bir sürede olmuştu.

Herkes, iç geçiren Vikus'a bakıyordu. "Bunun kolay

olmayacağını biliyordun," dedi Solovet nazikçe.

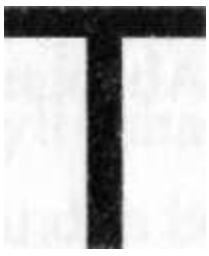
"Evet, ama, son takas anlaşmamız yüzünden ummuştum ki..." Vikus durdu. "Çok fazla umut etmişim."

"Hâlâ nefes alıyoruz," dedi Mareth, cesaret verici bir şekilde. "Eğiriciler söz konusu olduğunda bu hiç de kü

çümsenecek bir şey değildir."

"Neler oluyor?" diye sordu Gregor. "Bizimle gelmiyorlar mı?"

"Hayır, Gregor," dedi Solovet. "Bizi tutsak aldılar."

BOLUM

17

(4

utsak mı aldılar!" diye bağırdı Gregor.

"Örümceklerle de mi savaştasınız?"

"Yo, hayır," dedi Mareth. "Eğiricilerle barış

anlaşmalarımız var. Onlarla takas yapıyoruz, birbirimizin

sınırlarını ihlal etmiyoruz... Ama onlara arkadaşlarımız

demek abartılı olur."

"Bunu görebiliyorum," dedi Gregor. "Yani ben hariç herkes bizi tutsak alacaklarını biliyordu, öyle mi?" Sesindeki kızgınlığı bastırmak bir hayli güç olmuştu. Bir şeyleri gerçekleştikten sonra öğrenmekten sıkılmıştı.

"Üzgünüm, Gregor," dedi Vikus. "Bizimle eğiriciler arasında köprüler inşa etmek için uzun süre çalıştım. Daha

uzlaşmacı olacaklarını düşünmüştüm, ama onlar üstündeki nüfuzumu biraz gözümde büyütmüşüm."

Vikus yorgun ve yaşlı görünüyordu. Gregor onu, zaten

hissettiğinden daha kötü hissettirmek istememişti. "Hayır, sana gerçekten saygı duyuyorlar. Yani, senin adını söyleyene kadar, beni yiyeceklerini sanmıştım."

Vikus'un morali biraz yerine geldi. "Sahi mi? Eh, bu da bir şey sayılır. Hayatın olduğu yerde, umut da vardır."

"Bu çok garip. Büyükannem de hep bunu söyler!" dedi Gregor. Güldü ve bu bir şekilde gerginliği kırdı.

"Ge-go, yeni bez!" dedi Bot huysuzca. Gregor'un pantolonunu çekiştirdi.

"Evet, Bot, yeni bez," dedi Gregor. Çok uzun süredir altı değiştirilmemişti. Dulcet'in ona verdiği çantayı karıştırdı ve sadece iki tane bez kaldığım fark etti. "Ah, olamaz,"

dedi. "Tuvalet bezlerim neredeyse bitmiş."

"Eh, daha iyi bir yerde olamazdın. Bütün tuvalet bezlerimizi eğiriciler örüyor," dedi Solovet.

"Nasıl oluyor da yapış yapış olmuyorlar?" diye sordu Gregor, yüzüne dokunarak.

"Eğiriciler altı farklı türde ipek yapabiliyor; bazıları yapışkan, bazılarıysa Bot'un teni kadar yumuşak. Giysilerimizi de onlar yapıyor."

"Gerçekten mi?" dedi Gregor. "Bize tuvalet bezi vereceklerini düşünüyor musunuz? Tutsakları olsak bile?"

"Şüphesiz. Örümceklerin amacı bizi kızdırmak değil,"

dedi Solovet. "Sadece ne yapacaklarına karar verene kadar bizi alıkoymak." Muhafızlardan birine seslendi ve birkaç dakika içinde, bir ipin ucunda iki düzine bez sarkıtıldı.

Örümcek aynı zamanda içme suyuyla dolu üç örme sepet

de sarkıtmıştı.

Solovet gruptakileri tek tek dolaşmaya, yaraları temizleyip sarmaya başladı. Sanki kadın bir öğretmenmiş gibi, Luxa, Henry ve Mareth, dikkatle onu izliyorlardı. Gregor

savaş yaralarım iyileştirme becerisinin, burada hayatta

kalmak için son derece önemli olması gerektiğini fark etti.

Solovet, Mareth'in uyluğundaki derin kesiği temizledi

ve iğne-iplikle yarayı dikti. Gregor, Mareth'in adına irkil-di ama muhafızın yüzü solgun ve ifadesizdi. İki yarasanın kanatlarındaki yırtığın dikilmesi gerekiyordu. Solovet, iğneyi derilerine sokup çıkarırken hareketsiz kalmak için

bir hayli çaba gösterseler de, sürecin onlara acı verdiği her hallerinden belliydi.

Bütün kanamalar durdurulunca Solovet, Gregor'a

döndü. "Şimdi, şu yüzüne bir bakalım."

Gregor yanağına dokundu ve ağların yapıştığı yerlerde yaralar olduğunu fark etti. Solovet bir bezi suya batı-

rıp Gregor'un yüzüne yerleştirdi. Gregor bağırmamak için

dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

"Yandığım biliyorum," dedi Solovet. "Ama yapışkanı yüzünden temizlemezsen iltihap toplar."

"İltihap mı?" dedi Gregor. Bu korkunçtu.

"Yüzünü iyice yıkarsan, bu daha acı verici ama hızlı

bir süreç olur," dedi Solovet.

Gregor derin bir nefes alıp kafasını sepetlerin birindeki

suya soktu. "Aaaa!" diye bağırdı sessizce ve nefes nefese kafasım çıkardı. Beş ya da altı dalıştan sonra, acı yok oldu.

Solovet onaylarcasma başını salladı ve ona, yüzüne

sürmesi için minik, kilden bir kapta merhem verdi. Gregor büyük bir dikkatle merhemi sürerken, kadın bir dizi küçük yarayı temizleyip sardı ve yardıma isteksiz Vikus'u,

yaralı kolunu sarmasına yardım etme konusunda ikna etti.

Sonunda Temp ve Tick'e döndü. "Sürünenler, yardımıma

ihtiyacınız var mı?"

Bot, böceklerden birinin bükülmüş antenini gösterdi.

"Temp uf olmuş," dedi kız.

"Hayır, Prenses, biz kendi kendimizi iyileştiririz," dedi Temp. Gregor, Temp'in yaralanmasından dolayı üzgündü,

ama iyi tarafından bakarsanız, artık böcekleri birbirinden

ayırabiliyordu.

"Sa'gı!" diye ısrar etti Bot ve eğik anteni tutmak için uzandı.

"Hayır, Bot!" dedi Gregor, kardeşinin elini tutarak.

"Temp'e sargı yapmak yok."

"Sa'gı!" Bot kaşlarını çatarak Gregor'a bakıp elini itti.

Ah, harika, diye düşündü Gregor. *İşte haşlıyoruz.* Bot iki yaşında bir çocuğa göre genelde çok iyi huyluydu. Ama

yine de iki yaşındaydı ve ara sıra, bütün aileyi bitkin düşü-

ren bir huysuzluk nöbeti geçirirdi. Bu genelde yorgun ve

aç olduğu zaman olurdu.

Gregor elini çantaya daldırdı. Dulcet atıştırmalık bir

şeylerden bahsetmemiş miydi? Bir kurabiye çıkardı. "Kurabiye ister misin Bot?" Kız kurabiyeyi gönülsüzce aldı ve kemirmek için oturdu. Gregor belki de en kötüsünü engellemişti.

"Nefret ediyor bizden prenses, nefret?" dedi Tick, endişeyle.

"Yo, hayır," dedi Gregor. "Bazen bu şekilde davranır.

Annem buna, *korkunç ikili yaşlar* der. Bazen hiç sebep yokken kriz geçirir."

Bot etrafındaki herkese kaşlarını çatarak bakıyor ve

ayaklarını yere vurup duruyordu.

"Nefret ediyor bizden prenses, nefret?" diye mırıldandı Temp üzgün bir şekilde.

Herhalde bebek böcekler huysuzluk nöbeti geçinmiyordu.

"Hayır, gerçekten, hâlâ sizin harika olduğunuzu dü

şünüyor," dedi Gregor. "Sadece ona biraz zaman verin."

Böceklerin Bot'un eve gitmek istemesiyle ilgili çok fazla

gücenmemiş olduklarım umdu. Şu an kimse bir yere gidemiyordu gerçi.

Vikus, Gregor'u başıyla, diğerlerinin toplandığı yere

çağırdı. Yaşlı adam fısıldayarak konuştu. "Gregor, karım

örümceklerin sıçanlara nerede olduğumuzu söyleyeceğinden korkuyor. Tüm hızımızla kaçmamızı öneriyor."

"Bana uyar!" dedi Gregor. "Ama nasıl?" Bot arkasından geldi ve hiç sebep yokken koluna çimdik attı. "Hayır, Bot!" dedi Gregor. "Çimdik yok!"

"Kurabiye!" dedi kız onu çekiştirerek.

"Hayır, çimdik atanlara yok. Kurabiyeler çimdik atanlar için değildir," dedi Gregor sertçe. Kardeşinin alt dudağı titremeye başladı. Gregor'dan uzaklaştı, kendini yere bıraktı ve çantayı tekmelemeye başladı.

"Tamam, özür dilerim? Plan ne?" dedi Gregor, gruba dönerek. "Ağları kesip kendimize yol açarak kaçabilir miyiz?"

"Hayır. Bu koninin dışında, açılacak bir deliği tamir

etmeye ve zehirli dişleriyle saldırmaya hazır bir sürü eği-

rici var. Yukarı doğru kaçarsak, anında tepemize binerler,"

diye fısıldadı Solovet.

"Nasıl kaçacağız?" diye sordu Gregor.

"Tek bir çaresi var. Ağı o kadar hızlı deleceğiz ki, tamir edemedikleri gibi ağırlıklarım da kaldırmayacak," dedi Solovet. Durakladı. "İçimizden birinin, Sarmal'ı yapması gerekiyor."

Herkes Luxa'ya baktı, bu yüzden Gregor da ona baktı.

Arkasında duran sarı yarasası, başını eğerek kızın ensesine dokundu. "Yapabiliriz," dedi Luxa yavaşça.

"Israr etmiyoruz, Luxa. Tehlike, özellikle de tepede,

çok fazla olacak. Ama aslım istersen, sen bizim en iyi umu-

dumuzsun," dedi Vikus keyifsizce.

Henry kolunu kızın omzuna attı. "Yapabilirler. Onları

eğitimde görmüştüm. Hem incelik sahibi hem de hızlılar."

Luxa kararlı bir biçimde başım salladı. "Yapabiliriz.

Beklemeyelim."

"Gregor, Vikus'un yarasasına bin. Vikus, sen benimle

geliyorsun. Henry ve Mareth, yamnıza birer böcek alacaksınız," dedi Solovet.

"Luxa'yi korumak için dikkatlerini dağıtmamız gerekiyor," dedi Mareth. "Ben de yandan çıkabilirim."

"O bacakla olmaz," dedi Solovet, şimşek gibi bakışlarla gruptakilere göz atarak. "Ayrıca kimse yandan falan geçmiyor. Bu kesin ölüm demektir."

"Eğiriciler sese karşı çok hassastır," dedi Vikus. "Borazanımızın olmaması çok kötü."

Gregor bacaklarına sinirli ayakların vurduğunu fark

etti. Döndü ve Bot'un onu tekmelediğini gördü. "Kes

şunu!" diye çıkıştı kardeşine. "Biraz ara vermek ister misin?"

"Ara yok! Sen ara ver! Sen ara ver! Kurabiye! Kurabiye!" dedi Bot, tükürük saçarak. Her an patlayabilirdi.

"Sese mi ihtiyacınız var?" dedi Gregor sinirlenerek.

"Size bir sürprizim var." Bot'u alıp sırt çantasına koydu.

"Hayır! Hayır! Hayır!" dedi Bot, sesi tiz ve şiddetli bir tona yükselerek.

"Herkes hazır mı?" diye sordu Gregor, Dulcet'in çantasından bir kurabiye çıkararak.

Yeraltlılar, Gregor'un tam olarak ne yaptığından emin

değildi ama saniyeler içinde, kalkmaya hazır hale geldiler.

Solovet başım salladı. "Hazırız."

Gregor kurabiyeyi kaldırdı. "Hey, Bot!" dedi Gregor.

"Kurabiye ister misin?"

"Hayır, kurabiye istemem, hayır, kurabiye istemem,

hayır, hayır, hayır!" dedi Bot, yatıştırılma sınırım çoktan geçerek.

"Peki," dedi Gregor. "O zaman ben yerim." Ve karde

şinin görebilmesini sağlayarak bütün kurabiyeyi ağzına

tıktı.

"Benim!" diye bağırdı Bot. "Benim! Benim! Beniiiiiiii-im!" Bu, insanın beynine işleyen, kulak delici bir çığlıktı.

"Haydi, Luxa!" diye bağırdı Solovet ve kız, yarasasıyla beraber havalandı. Gregor, Sarmal'ın neden bu kadar zor

bir şey olduğunu o zaman anladı. Luxa baş döndürücü bir

hızda dönerek ağda yukarı doğru çıkıyordu. Kılıcını başının üstünde, ileri doğru tutuyordu. Bu hareketiyle koniyi parçalarına ayırıyordu. Sadece olağanüstü ve esnek bir binici böyle bir hareketi yapabilirdi.

"Vay canına!" dedi Gregor. Vikus'un iri, gri yarasasına atladı.

"Beniiiiiiim!" diye bağırdı Bot. "Beniiiiiiim!"

Gregor, Luxa'nin, üstünde dönüp ağı doğradığını gö-

rebiliyordu. Diğer Yeraltlılar da, konik ağın yanlarını keserek onu takip ediyordu. Gregor, Bot ve onun sağır edici çığlıklarıyla en arkada kalmıştı.

Luxa'nın yarasası, koninin tepesinde karmaşık, tepe-

taklak bir sekiz şekli çizerek asılı kaldı. Luxa'nın parlayan kılıcının koruması altında, Yeraltlılar özgürlüğe uçtu.

Olay gerçekleştiğinde, Gregor hâlâ koninin içindeydi.

Yukarıdan bir ipek fışkırması gelerek Luxa'nın kılıç tutan

kolunu sardı ve kızı hızla çekerek yarasasından uzaklaştırdı. İki tane çizgili bacak, onu bir balık gibi sardı.

Kraliçe Wevox'un kıskaçları, Luxa'mn boynuna geçirilmek üzere açıldı.

BOLUM

18

Gregor'un ağzı korkudan açık kaldı. Luxa ölümden saniyeler kadar uzaktı. O da bunu biliyordu.

Dişleriyle bileğindeki ipek ipi koparmaya çalışarak korku içinde debeleniyordu ama ip çok güçlüydü.

Gregor çaresizce, bir silah için bakındı. Elinde ne vardı? Bebek bezleri? Kurabiye? Ah, neden ona bir kılıç vermemişlerdi? O aptal savaşçıydı, değil mi? Elini deri çantaya daldırdı ve kök birası kutusuna denk geldi. Kök birası!

Kutuyu çıkartarak bütün gücüyle sallamaya başladı. "Hücum! Hücum!" diye bağırdı.

Uzun dişler tam Luxa'nm gırtlağına saplanmak üzereydi ki, Gregor yukarı doğru uçarak kutuyu açtı. Kutudaki kök birası püskürerek çıktı ve örümcek kraliçeyi tam 187 »

yüzünden vurdu. Örümcek, Luxa'yi bırakarak altı gözünü

tırmalamaya başladı.

Luxa düşerken, yarasası tarafından yakalandı. Onlara

yardım etmek için içeri girmeye çalışan diğer Yeraltlılanı

katıldılar.

"Kılıç Tekeri!" diye emir verdi Solovet ve yarasalar Gregor'un stadyumdan kaçmaya çalışırken yaptıkları

gibi, dar bir daire içinde uçmaya başladı. İnsanlar kılıçlarını yanlara uzattı ve havada bir testere biçimini aldılar.

Bot'un doğaüstü çığlıkları, örümceklerin çoğunun büzülüp kalmasına neden oluyordu. Bunun sesten mi, Kılıç Tekeri'nden mi, yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordu;

tek bildiği, birkaç dakika sonra özgür oldukları ve örümcekleri bir hayli geride bıraktıklarıydı.

Gregor, yarasasımn nefesini kestiğini fark edince, sıktı

ğı bacaklarını gevşetti. Hâlâ bir eliyle, yarı boş bira kutusunu tutuyordu. Yutabileceğim düşünseydi, koca bir yudum alırdı.

Bot'un çığlıkları sonunda inlemeye dönüşmüştü. Başını Gregor'un omzuna koydu ve uykuya daldı. O kadar sinirlenmişti ki, uykusunda hâlâ hafif hafif mırıldanıyordu.

Gregor dönüp kardeşinin kıvırcık saçlarım öptü.

Luxa bitkin bir şekilde yarasasımn sırtına uzanmıştı.

Gregor, Solovet ve Vikus'un ona yakın uçarak konuştuklarım gördü. Kız başım salladı ama doğrulmadı. Kadınla adam öne geçti ve yarasalar karanlıkta öncekinden de hızlı

bir biçimde uçtular

Boş tünellerde uzun süre uçtular. Gregor ne hayvan ne

de bitki, hiç yaşam belirtisi göremedi. Sonunda, Solovet ve Vikus onlara elleriyle aşağıyı işaret ettiler ve grup, bir tünel ağzındaki geniş bir mağaraya indi.

Herkes çabucak yarasasından inerek, öylece yere

uzandı. Temp ve Tick korkudan neredeyse komaya girmişti. Yarasalar bir araya toplandı ve sıkı, titreyen bir öbek oluşturdu.

Bir süre soma, Gregor konuştuğunu fark etti. "Eee,

bana bir kılıç vermenizin zamanı gelmedi mi?"

Bir anlık bir sessizliğin ardından, bütün Yeraltlılar gülmeye başladı. Kahkahalar sürdü gitti. Gregor neyin komik olduğunu tam olarak anlamamıştı, ama karanlığın vücudundan çekildiğini hissederek onlarla birlikte güldü.

Kahkahalar Bot'u uyandırdı ve kız, neşeli bir şekilde,

"Örümcek nerede?" diye sordu.

Bu nedense herkesin, bir kez daha katıla katıla gülmesine yol açtı. Aldığı karşılıktan memnun olan Bot, "Örümcek nerede? Örümcek nerede?" diye tekrar edip durdu.

"Örümcek *atta* gitti," dedi Gregor, sonunda. "Kurabiyeye ne dersin?"

"Ev-vet!" dedi Bot, önceki kurabiye olayı üzerine en ufak bir öfke belirtisi göstermeksizin. Bu, onun harika taraflarından biriydi. Bir kere yatışıp uyuduktan soma, tekrar tatlı özüne dönüyordu.

Prensesin onlardan gerçekten nefret etmediğini fark

eden Temp ve Tick hızla gelip onunla ebelemece oynayarak etrafta koşturdu.

Mareth yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladı ama

Solovet ona, uzanıp bacaklarını dinlendirmesini emretti.

Henry ve Mareth bir çeşit kâğıt oynarken, yemek işini o ve

Vikus halletti.

Gregor taş bir çıkıntıda oturan Luxa'nm yanma gitti.

Yamna oturunca, kızın hâlâ titrediğini fark etti. "Nasılsın?"

diye sordu.

"iyiyim," dedi kız, gergin bir sesle.

"Yaptığın hareket gerçekten harikaydı, şu Sarmal olayı," dedi Gregor.

"Gerçek bir ağda ilk yapışımdı," dedi Luxa.

"Benim de. Elbette Yerüstü'nde eğiriciler küçüktür ve

biz onlarla komşu değiliz," dedi Gregor.

Luxa yüzünü buruşturdu. "Eğiricilerle pek sıkı fıkı de-

ğilizdir."

"Eh, bu muhtemelen iyi bir şey. Yani, kim seni içmek

isteyen biriyle sıkı fıkı olmak ister ki?" dedi Gregor.

Luxa şaşkın gözüküyordu. "Kraliçe seni yakalasaydı

böyle bir şaka yapamazdın!"

"Hey, siz ortaya çıkmaya karar verene kadar orada bir

saat bağırarak asılı kaldım," dedi Gregor. "Ve benden ger

çekten nefret ettiler."

Luxa güldü. "Tahmin edebiliyorum. Kraliçe Wevox'un

söylediklerinden." Durakladı. Bir sonraki sözleri söylemek, biraz çaba gerektirmişti. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordu Gregor.

"Beni şeyle kurtardığın için... silahının adı neydi?"

Bira kutusunu gösterdi.

"Silah değil bu. Kök birası," dedi Gregor. Bir yudum aldı.

Luxa korkmuş görünüyordu. "İçmemen gerekmiyor

mu?" diye sordu.

"Hayır, denesene," dedi Gregor. Kıza kutuyu uzattı.

Kız çekinerek bir yudum aldı ve gözleri fal taşı gibi

açıldı. "Dilin üstünde kabarcıklar bırakıyor," dedi.

"Evet, bu yüzden püskürdü. Pek çok kez salladım. Artık güvenli. Tıpkı su gibi. Devam et, bitirebilirsin," dedi ve kız ufak, meraklı yudumlar almaya devam etti.

"Her neyse, sana borçluydum zaten," dedi Gregor.

"Sen de beni ilk gece, şu sıçandan kurtarmıştın. O yüzden ödeştik."

Luxa başını salladı ama endişeli görünüyordu. "Bir

şey daha var. Kaçmaya çalıştığın için sana vurmamalıy-

dım. Özür dilerim."

"Ben de şehrinize 'tüyler ürpertici' dediğim için özür dilerim. Hiç de tüyler ürpertici değil. Bazı yönleri harika,"

dedi Gregor.

"Ben de 'tüyler ürpertici' miyim?" diye sordu Luxa.

"Yo, hayır. Tüyler ürpertici, örümcek ve sıçan gibi şeyler için kullanılır, bilirsin, sırtından aşağı bir ürperti indiren şeyler için. Sen sadece... biraz zorsun," dedi Gregor, dürüst olmaya, ama kaba görünmemeye çalışarak.

"Sen de. Bir şeyler... aaa... yaptırtmakta zorsun," dedi Luxa.

Gregor başım salladı ama kızın bakmadığı bir ara gözlerini yuvarladı. Luxa'dan daha inatçı birini hayal etmek zordu.

Vikus herkesi yemeye çağırdı. Hamamböcekleri bile

kendilerini gruba katılacak kadar rahat hissetmişti.

"Gregor'un eğirici silahım içiyorum," dedi Luxa, bira kutusunu havaya kaldırarak. Gregor kök birasını tekrar

açıklamak zorunda kaldı ve ardından, herkes denemek

için birer yudum aldı.

Kutu Bot'a geldiği zaman Gregor, "Eh, bu iş burada

son buluyor," dedi, kardeşinin son birkaç yudumu içmesinden korkarak. Ama kız, birayı içmek yerine kalam iki küçük birikinti halinde yere döktü.

"Bü'ük böcekler," dedi ilk birikintiyi göstererek. "Yarasalar," dedi ikincisini göstererek. İki farklı türdeki hayvan da kök birasını kibarca içti.

"Sanırım Bot doğuştan bir elçi," dedi Vikus, gülümseyerek. "Herkese benim en büyük amacım olan, eşit şekilde davranıyor; benim de en büyük amacım bu. Haydi, yiyelim."

* 192

GREGGR VE GRİ KEHANET

Herkes, sanki daha önce hiç yiyecek görmemiş gibi

yiyeceklere yumuldu. Yediklerinin gerçek tadım almaya

başlayacak kadar yavaşladığında, Gregor örümceklerden

kaçışlarından beri aklım kurcalayan soruyu sordu: "Eğiriciler olmadan göreve hâlâ devam edebilir miyiz?"

"Güzel soru," dedi Vikus. "Hepimizin düşünmesi gereken bir soru bu. Hiçbir eğiricinin bize isteyerek katılmayacağım varsayabiliriz."

"Fırsatımız varken iki tanesini ele geçirmeliydik," dedi Henry ümitsiz bir şekilde.

"Kehanet, eğiricilerin razı olması gerektiğini söylüyor," dedi Vikus. "Yine de, sıçanların pek çok eğiriciyi esir aldığını biliyoruz. Belki birkaç tanesini serbest bırakabilir ve bizimle gelmeleri için ikna edebiliriz. Eğiricilerle genelde iyi sonuçlar almışımdır."

"Ama sen orada olmayacaksın, Vikus," dedi Solovet sessizce.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Gregor, boğazının kuruduğunu hissederek.

Vikus bir an duraklayarak gruba döndü. "Kehanette

adı geçmeyenlerin eve dönme zamam geldi. Mareth, Solovet ve ben, dinlendikten sonra eve dönüyoruz."

Gregor kendi şaşkınlığını Luxa ve Henry'nin yüzlerinde de görebiliyordu.

"Kehanette gelmenizi yasaklayan hiçbir şey yok," dedi Luxa.

"Bizim burada olmamamız gerekiyor. Ayrıca, dövüşmemiz gereken bir savaş var," dedi Solovet.

Vikus ile Solovetsiz bir yere gitme düşüncesi, Gre-

gor'un içini korkuyla doldurdu. "Ama bizi bırakamazsınız. Yani, nereye gideceğimizi bile bilmiyoruz," dedi Gregor. "Siz nereye gideceğimizi biliyor musunuz, çocuklar?"

diye sordu Luxa ve Henry'ye. İkisi de kafasını iki yana salladı. "Gördünüz mü?"

"Halledersiniz. Henry ile Luxa iyi eğitimlidir ve sen

de büyük yararlılık gösteriyorsun," dedi Solovet. Basit ve net konuşmuştu. Savaşı düşünüyordu; daha büyük resmi,

onları değil.

Gregor, içgüdüsel olarak, kadının fikrini değiştiremeyeceğini anlamıştı. Vikus'a döndü. "Gidemezsiniz. Size ihtiyacımız var.

Bizim... bizim ne yaptığını bilen birisine ihtiyacımız var!"

Bunu hakaret olarak algılayıp algılamadıklarım görmek için, Luxa ve Henry'ye baktı ama ikisi de endişeyle Vikus'un yanıtını bekliyorlardı. *Biliyorlar,* diye düşündü Gregor. *Sert gözüküyorlar, ama bu işten kendi başımıza çıkamayacağımızı biliyorlar.*

"Sizi Ölü Topraklar'da tek başınıza bırakmayı düşünmüyorum," dedi Vikus.

"Ah, harika, bir de Ölü Topraklar çıktı," dedi Gregor.

"Yani ne yapacaksın? Bir harita mı çizeceksin?"

"Hayır, size bir rehber ayarladım," dedi Vikus.

"Rehber mi?" dedi Henry.

"Rehber mi?" diye tekrarladı Luxa.

Vikus sanki uzun bir açıklamaya başlayacakmış gibi

derin bir nefes aldı. Ama ardından, birisi lafa karıştı.

"Eh, kendimi bir efsane olarak düşünmeyi tercih ederim ama, sanırım 'rehber' de iş görür," diye kalın, dünyadan bezmiş bir ses geldi karanlıktan.

Gregor fenerini sesin geldiği yöne tuttu.

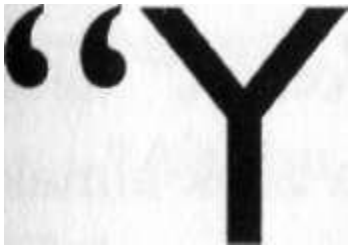
Tünelin ağzında, yüzünde çaprazlama yara izi olan

bir sıçan duruyordu. Gregor'un, bunun Vikus'un nehre fırlattığı sıçan olduğunu anlaması sadece bir saniyesini aldı.

• 195 >

ueòis

wısı>r£

BOLUM

19

erlerinizde kaim!" diye bağırdı Vikus, Luxa,

Henry ve Mareth kılıçları ellerinde ileri fırlayınca. "Yerlerinizde kalın!"

Sıçan, üç silahlı insana keyifle baktı. "Evet, yerlerinizde kaim, yoksa hareket etmek zorunda kalırım ve bu, benim her zaman keyfimi kaçırmıştır," dedi ağır ağır.

Luxa ve Mareth kararsızca durdu, ama Henry, Vikus'un

emrini duymazdan gelerek sıçana saldırdı. Sıçan bir kasını

bile hareket ettirmeden, hafifçe kuyruğunu savurdu. Kuyruk bir kırbaç gibi saklayarak Henry'nin kılıcım elinden düşürdü. Kılıç taş zeminde sürüklenerek mağara duvarına

çarptı. Henry acı içindeki bileğini tuttu.

"Bir asker için öğrenilmesi en zor ders, yanlış olduğu-199

na inandığı emirlere itaat etmesidir," dedi sıçan filozofça.

"Dikkat et, evlat, yoksa sonun benimkisi gibi olur; hiçbir saygıdeğer sıfatın olmadan, yıpranmış, yaşlı derini düşmanlarının ateşinde ısıtıyor olursun." Sıçan, yaşlı adama başıyla selam verdi. "Vikus."

"Ripred," dedi Vikus gülümseyerek. "Biz de tam yemeğe oturuyorduk. Bize katılır mısın?"

"Hiç sormayacaksın sandım," dedi Ripred, duvardan uzaklaşıp ateşin yanına sokularak. Solovet'in yamna oturdu. "Sevgili Solovet, beni karşılamak için buralara kadar gelmen ne kibar bir davranış. Üstelik savaş çıkmışken."

"Seninle aynı sofrayı paylaşma fırsatını kaçıramazdım, Ripred," dedi Solovet.

"Ah, yapma, benimle yalnızca yaltaklanarak benden

bilgi koparmak için takıldığım çok iyi biliyorsun," dedi Ripred. "Ve Alevler'deki zaferinden şeytanca zevk almak için."

"Seni yok ettim," dedi Solovet neşeyle. "Ordun, kuyruğunu kıstırıp uluyarak nehre kaçtı."

"Orduymuş," diye homurdandı Ripred. "Ben ne kadar kelebeksem orada da ordu o kadar vardı. Yammda sürünenler olsaydı, daha fazla şansım olurdu." Sıçan duvara sokulmuş Temp ve Tick'e bakıp iç geçirdi. "Sözüm meclisten dışarı elbette."

Bot kaşlarım çatıp, paytak paytak Ripred'e doğru yürüdü. Tombul parmağını sıçana doğrulttu. "Sen fare misin?"

GREGOR VE GRİ KEHANET

"Evet, fareyim. Vik, vik. Şimdi, böcek arkadaşlarının

yamna kışkışla ufaklık," dedi Ripred, iri bir parça kurutulmuş et alarak. Dişleriyle bir parça kopardı ve Bot'un yerinden kıpırdamadığım fark etti. Dudaklarını geriye çekip çentik çentik bir diş sırası göstererek sert bir şekilde tısladı.

"Ah!" dedi Bot, böceklerine doğru seğirterek. "Ah!"

"Kes şunu," dedi Gregor. Sıçan kızgın bakışlarım ona çevirdi ve Gregor, hayvanın gözlerinde gördüğü şey kar

şısında şaşkınlığa uğradı. Bilgi, ölümcüllük ve en şaşırtıcısı da, acı. Bu sıçan, Fangor ya da Shed gibi değildi. Çok daha karmaşık ve çok daha tehlikeliydi. Gregor Yeraltı'nda

ilk kez, boyunu aşan bir durumla karşı karşıya olduğunu

hissetti. Bu sıçanla dövüşmesi halinde, hiç şansı olmazdı.

Kaybederdi. Ölmüş olurdu.

"Ah, bu bizim savaşçı olmalı," dedi Ripred usulca.

"Babana ne kadar da benziyorsun."

"Kardeşimi korkutma," dedi Gregor, sesinin titrememesine çalışarak. "O daha çocuk."

"Duyduklarıma göre, hepinizden daha yürekliymiş,"

dedi Ripred. "Elbette, cesaret, sadece sen sayabildiğinde sayılır. Geri kalanınızın sayabildiğim ve şu andan itibaren, cesaretinizi bir tarafımza sokabileceğinizi varsayıyorum."

Sıçan, mesafelerini koruyan Luxa, Mareth ve Henry'ye

baktı. Yarasalar ne yapacaklarından emin olamayarak

uzanmış ve kanatlarını yaymıştı. "Eh, haydi öyleyse, baş-

ka kimse aç değil mi? Yalmz yemekten nefret ederim. Bu,

sevilmediğim hissine kapılmama yol açıyor."

"Onları henüz hazırlamamıştım, Ripred/' dedi Vikus.

"Belli oluyor," dedi sıçan. "Gelişim açıkça beklenmiyordu." Korkunç bir gıcırtı çıkartarak, yediği etin kemiği üzerinde çalışmaya başladı.

"Kemiren Ripred'le tanışın," dedi Vikus gruba. "Göreve rehberiniz olarak katılacak."

Gruptakilerin yarısı, sertçe nefeslerini tuttu. Takip

eden uzun duraklamada, kimse nefes almıyor gibi görünüyordu. Gregor, Vikus'un bu derece sakinlikle söylediği şeyi manüğma kabul ettirmeye çalışıyordu. Bir sıçan. Onları bir

sıçanın ellerine bırakıyordu. Gregor itiraz etmek istedi ama boğazı düğümlenmişti.

Sonunda, Luxa nefretten kısılmış bir tonla konuştu.

"Hayır katılmayacaLc. Biz sıçanlarla yolculuk etmeyiz."

'"Gri Kehanet' bunu gerektiriyor, Luxa," dedi Solovet.

"Bir kemiren ayrıca."

"'Ayrıca' herhangi bir anlama gelebilir," diye hırladı Henry. "Belki 'ayrıca' sürüneni öldürün anlamına geliyordur."

"Belki öldürürsün. Ama son saldırını düşünürsek,

bundan kuşkuluyum," dedi Ripred, bir peynir dilimine

başlayarak.

"Öğlen beş tane sıçan öldürdük," dedi Luxa.

"Özenle korkaklıkları ve beceriksizlikleri için seçtiğim

geri zekâlıları mı kastediyorsun? Ah, evet, bravo, Ekselans.

Bir dövüş şaheseriydi," dedi Ripred, ses tonundan alaycılık akarak. "Bir sıçanla dövüştünüz diye böbürlenmeyin."

"Fangor ve Shed'i de öldürdüler," dedi Mareth cesurca.

"Eh, iyi o zaman, yanıldığımı kabul edeyim. Fangor ve

Shed o kadar mükemmel savaşçılardı ki, nadiren ayık dolaşırlardı," dedi Ripred. "Yine de, sayıca azınlıkta kaldıklarını ve savaşçımızın gelişiyle oldukça şaşırmış olduklarım tahmin ediyorum. Sen ne dersin, Savaşçı? Sen de benimle

yolculuk etmeyi reddediyor musun?"

Gregor, Ripred'in alaycı, acı dolu gözlerine baktı. Reddetmek istiyordu ama reddederse babasını nasıl bulacaktı?

Vikus sanki düşüncelerini okumuş gibi konuştu. "Seni

babana götürmesi için Ripred'e ihtiyacın var. Bu tüneller,

insanlar tarafından haritalandırılmadı. Onsuz yolunu asla

bulamazsın."

Her şeye rağmen, Ripred bir sıçandı. Gregor Yeraltı'nda

sadece birkaç gündür bulunuyordu, ama sıçanlardan şimdiden nefret ediyordu. Sıçanlar, Luxa ve Henry'nin ebeveynlerini öldürmüştü, babasım tutsak almıştı ve neredeyse, onu ve Bot'u yiyeceklerdi. Onlardan ne kadar çok nefret ettiğini düşününce, içinde bir gücün kabardığım hissetti.

Ama bütün sıçanlar kötüyse, rehberleri olmayı teklif ederek ateşin arkasından ona dik dik bakan bu garip yaratık kimdi?

"Peki bu işten senin çıkarın ne?" diye sordu Gregor, Ripred'e.

"Güzel bir soru," dedi Ripred. "Eh, Savaşçı, Kral Gorger'ı devirmeyi planlıyorum ve yardımına ihtiyacım

var."

"Ne yaparak?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum," dedi Ripred. "İçimizden kimse bilmiyor."

Gregor kalkıp Vikus'un koluna yapıştı. "Seninle yalnız, konuşmalıyım," dedi. Sesindeki öfke, kendisini bile şaşırtmıştı. Evet, *öfkeliydü* Sıçan yaptığı anlaşmanın bir parçası değildi. Gruba bunun için katılmamıştı.

Vikus, Gregor'un hızlı adımlarına ayak uydurdu. Belki

de bunu bekliyordu. Gruptan yaklaşık yirmi metre uzaklaştılar. "Eee, bu sıçanlı planı ne zamandan beridir düşünüyordun?" diye sordu Gregor.

Vikus bir süre düşündü. "Emin değilim. Belki iki yıldır. Elbette her şey, senin gelişine bağlıydı."

"Nasıl olur da bunu bana önceden söylemezsin?" diye sordu Gregor.

"İnsanlara kaldırabileceklerinden fazla bilgi vermemeye inanırım," dedi Vikus.

"Kaldıramayacağımı kim söyledi? Kaldırabilirim!"

dedi Gregor, açıkça kaldıramayarak.

"Belki kaldırabilirsin, en azından Luxa ve Henry'den

daha kolay. 'Gri Kehanet' üzerinde yaptığımız çözümle-

meyi bitirebilseydik, bunu söyleyebilirdim," dedi Vikus.

"Soracağına şüphe yoktu ve evet, sana söyleyebilirdim."

Gregor cebinden kehaneti çıkarıp, "Şimdi bitirelim,"

dedi. Kehaneti bıraktıkları yeri aradı.

Bir kemiren ayrıca ve bir kaybolmuş ileride.

"Yani Ripred 'kemiren' ve babam da 'bir kaybolmuş

ileride'," dedi Gregor. Okumaya devam etti.

Ve ölüler sayıldığında sekizi kalacak geriye.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Gregor, dizeyi göstererek.

"Kehanetteki bütün oyuncuları toplarsan, iki üstten,

iki alttan, iki uçucu, iki sürünen, iki eğirici, bir kemiren ve bir kayıp, on iki kişi elde edersin," dedi Vikus ciddi bir şekilde. "Görevin sonuna kadar, sadece sekiz kişi sağ

kalacak. Dördü ölecek. Ama o dört kişinin kim olduğunu

kimse bilmiyor."

"Yaaa," dedi Gregor, şaşırıp kalarak. Bu dizeleri daha önce de okumuştu, ama yeni anlıyordu. "İçimizden dört

kişi ölecek."

"Ama sekizi yaşayacak, Gregor," dedi Vikus nazikçe.

"Ve belki, bir dünya kurtulacak."

Gregor artık günün sonunda kimin ayakta kalacağını düşünmekten, bu kısma bir türlü gelemiyordu. Devam ederek kehanetin son kıtasını okumaya zorladı kendini.

Son ölecek kişi nerede duracağına karar vermeli.

Sekizin kaderi onun ellerinde.

O yüzden dediklerine kulak verin, sıçradığı yere dikkat edin, Yaşam; ölüm olabileceği gibi, yine ölümdür yaşamın getirdiği.

"Bu son kısmı anlamadım/' dedi Gregor.

"Ne ben ne de başkası anlayabildi. Üstü çok örtülü.

Samrım son ana kadar, hiç kimse ne anlama geldiğini tam

olarak anlayamayacak," dedi Vikus. "Gregor, senden yapmanı istediğim hoş bir şey değil, kolay bir şey de değil, ama hayati öneme sahip. Babanı bulmak istiyorsan, senin

için de hayati öneme sahip. Yaşamak istiyorlarsa benim insanlarım için de önemli."

Gregor öfkesinin çekilerek, yerini korkuya bıraktığını

hissetti. Başka bir yol denemeye karar verdi. "O sıçanla gitmek istemiyorum," dedi Gregor, neredeyse yalvararak.

"Hepimizi öldürecek."

"Hayır, Ripred'i diğer sıçanlara bakarak yargılama-

malısm. Onda, hiçbir yaratıkta olmayan bir bilgelik vardır.

İnsanlarla sıçanlar arasındaki durum her zaman bu kadar

kötü olmamışür. Ben, Solovet ve Ripred gençken, sıçanlarla

göreli bir barış içindeydik. Ripred o barışın tekrar sağlandığım görmek, Kral Gorger ise bütün insanların ölmesini istiyor," dedi Vikus.

"Demek Ripred iyi bir sıçan diyorsun," dedi Gregor, söylerken zorlanarak.

"Öyle olmasaydı, torunumu onun ellerine bırakır mıydım?" diye sordu Vikus.

"Torunun mu?" dedi Gregor anlamayarak.

"Luxa'nin annesi Judith, kızımdı," dedi Vikus.

"Sen onun büyükbabası mısın? Sana neden Vikus diyor?" diye sordu Gregor. Bu insanlar çok garip ve resmîydi. Bunu nereden bilebilirdi ki?

"Geleneğimiz bu," dedi Vikus. "Ona iyi bak. Bunun senin için zor olduğunu düşünüyorsan, Luxa için bir işkence olduğunu unutma."

"Henüz gideceğimi söylemedim!" dedi Gregor. Yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. "Pekâlâ, gidiyorum. Bana henüz söylemediğin, ama bilmem gereken başka bir şey

var mı?"

"Sadece şu: Ne söylemiş olursam olayım, seni gördü

ğüm ilk andan itibaren, beklediğimiz savaşçı olduğunu anlamıştım," dedi Vikus.

"Teşekkürler. Harika. Bu çok yardımcı oldu," dedi Gregor ve grubun yanına döndüler. "Pekâlâ, Bot ve ben sı

çanla gidiyoruz. Kim geliyor?"

Bir duraklama oldu. "Prenses nereye, biz oraya," dedi Temp.

"Sen ne diyorsun, Luxa?" diye sordu Vikus.

"Ne diyebilirim, Vikus? İnsanlarımızın arasına dönüp

yaşamlarımız pamuk ipliğine bağlıyken görevden çekildi

ğimi söyleyebilir miyim?" dedi Luxa acı acı.

"Elbette söyleyemezsin, Luxa. O yüzden zamanlamayı

bu şekilde ayarladı ya," dedi Henry.

"Başka seçenekleriniz de..." diye başladı Vikus.

"Seçenek! Seçenek!" diye çıkıştı Luxa. "Olmadığını bildiğin zaman, bana seçenekten bahsetme!" O ve Henry

arkalarım Vikus'a döndüler.

"Uçucular?" dedi Solovet, Vikus konuşma yetisini

kaybetmiş gibi görününce.

"Aurora ve ben, bağlarımızla gideriz," diye mırıldandı Ares.

"O halde, bu konu kapanmıştır. Haydi, Mareth, bize

evde ihtiyaçları var," dedi Solovet.

Mareth görev yolculuğuna devam edecekler için, şaşkın bir şekilde çabucak yiyecek çantalarını topladı. "Yüksekten uçun," dedi gergin bir sesle ve yarasasına bindi.

Solovet yarasasına binip haritasını açtı. Ripred, ona en

güvenli Regalia rotasını çizmesinde yardımcı olurken, Vikus, Henry ile Luxa'mn yanma gitti. İkisi de dönüp ona bakmadı.

"Bu şekilde ayrılmazdım, ama sizi çok iyi tamyorum.

Belki bir gün, bunun için beni affedebilirsiniz. Yüksekten

uç, Henry. Yüksekten uç, Luxa," dedi Vikus. Bir yamt bekledi, ama ikisi de ağzını açmadı. Yaşlı adam dönüp yavaşça yarasasına bindi.

Gregor bir sıçamn ellerine teslim edilmenin acısını hissettiği kadar, Vikus için de üzülüyordu. Luxa'ya, "Bir şey söyle!" diye bağırmak istedi. "Büyükbabanın bu şekilde uçup gitmesine izin verme! İçimizden dört kişi geri dönmeyecek!" Ama sözcükler boğazına takıldı. Bir yam, onları terk ettiği için Vikus'u affetmeye hazır değildi.

"Yüksekten uç, Yerüstlü Gregor," dedi Vikus.

Gregor nasıl yanıt vereceğini düşündü. Vikus'u duymazdan mı gelmeliydi? Onu hiçbirinin, bir Yerüstlünün bile affedemeyeceğini bilerek gitmesine izin mi verseydi?

Gregor yamt vermemeye hazırlanıyordu ki, geçen iki yıl,

yedi ay, on beş günü düşündü. Fırsatım bulsaydı, babasına söylemek istediği pek çok şey vardı. Çatıya çıktıkları ve yıldızları bulmaya çalıştıkları gecenin ne kadar özel olduğu gibi. Ya da beyzbol izlemek için metroyla stadyuma gitmelerini ne kadar sevdiğini. Ya da dünyadaki herkes bir

yana, babasının, babası olduğu için, kendini ne kadar şanslı hissettiğini.

İçinde, söylenmemiş sözler için daha fazla yer kalmamıştı. Yarasalar yükseliyordu. Sadece bir saniyesi vardı.

"Yüksekten uç, Vikus!" diye bağırdı. "Yüksekten uç!"

Vikus başım çevirdi ve Gregor, yaşlı adamın yanaklarında gözyaşlarının parıldadığını gördü. Gregor'a teşekkür etmek için elini kaldırdı.

Ardından gözden kayboldular.

BOLUM

20

Dokuzu baş başa kalmıştı. Gregor'a, bütün yetişkinler gitmiş ve çocukları, sıçan bir bebek bakı-

cısıyla yalnız bırakmışlar gibi geliyordu. Kendini

içten içe hasta, boş ve çok genç hissediyordu. Gruptakilere bakü ve korunma için kimseye bel bağlayamayacağım fark

etti.

"Dinlensek iyi olur," dedi Ripred, ağzım ardına kadar açıp esneyerek. "Birkaç saat içinde yola çıkarız." Kürkündeki peynir parçalarım silkeledi, top şeklinde kıvrıldı ve

bir dakika içinde, gürültüyle horlamaya başladı.

Kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Gregor battaniyesini

yere serip Bot'u çağırdı.

"Atta mı gittiler?" diye sordu Bot, Vikus'un ayrıldığı yönü göstererek.

/

"Atta gittiler, Bot. Burada uyuyacağız. Uyku zamanı."

Battaniyenin üzerine uzandı ve kardeşi de itiraz etmeden

yanma kıvrıldı. Temp ve Tick, ağabey-kardeşin iki yanma

yerleşti. Muhafızlık mı yapıyorlardı? Ripred onlara saldırmaya karar verirse, herhangi bir şey yapabileceklerini m i sanıyorlardı? Yine de, yanlarında olmaları biraz da olsa ra hatlatıcıydı.

Luxa yatmayı reddetti. Aurora geldi ve altın sarısı kanatlarıyla Luxa'yi sardı. Ares siyah, tüylü sırtını Aurora'nınkine dayadı ve Henry hayvanın ayaklarına yattı.

İstedikleri önlemi alabilirlerdi ama Gregor'a, Ripred

sekizini de göz açıp kapayıncaya kadar öldürürmüş gibi

geliyordu. *Yalnızca ikisinin silahı olduğu için ilk önce, Henry ve Luxa'yi saf dışı bırakır, ardından teker teker geri kalanları avlar,* diye düşündü Gregor. Belki Ares ve Aurora kaçabilirdi ama diğerleri, çantada keklikti. Gerçek buydu ve bunu kabul etmemesi için hiçbir sebep yoktu.

Bunu bir kere kabul ettiğinde, Gregor garip bir şekilde

kendini daha rahatlamış hissetti. Ripred'e güvenmekten

başka çaresi yoktu. Ripred'e güvenebilirse, uyuyabilirdi

de. Bu yüzden, şeritli örümcek bacakları ve çentik çentik sıçan dişleri aklından uzaklaştırmaya çalışarak kendini uykuya bıraktı. Ne kadar berbat bir gün olmuştu.

Bir şaklama sesiyle sıçrayarak uyandı. İçgüdüsel olarak Bot'un üzerine kapandı ama ardından, Ripred'in kuyruğunu yere vurduğunu fark etti.

- 212 •

GREGOR VE GRİ KEHANET

"Haydi, haydi," diye hırladı sıçan. "Yola koyulma zamanı. Karnınızı doyurun da gidelim."

Gregor battaniyesinin altından çıktı ve Mareth'in yeme

ği hazırlamasını beklemeye başladı. Ardından, Mareth'in

olmadığını hatırladı. "Yemek işini nasıl halletmemizi istersin?" diye sordu Henry'ye.

"Luxa ve ben yemek hazırlamayız, biz kraliyet ailesin-

deniz," dedi Henry, kibirli bir biçimde.

"Evet, ben savaşçıyım, Bot da bir prenses. Ve ikiniz, yemeği benim hazırlamamı beklerseniz açlıktan ölürsünüz,"

dedi Gregor. Bu soyluluk olayını yeterince duymuştu.

Ripred güldü. "Anlat onlara, evlat. Ülkenin bir savaş

verdiğini, bu yüzden de kral ve kraliçelere hesap vermek

zorunda olmadığını söyle."

Gregor şaşırarak Ripred'e baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ah, Yerüstü hakkında, buradaki kimsenin bilmediği

kadar çok şey biliyorum. Kitaplarınız ve gazeteleriniz arasında çok fazla zaman geçirdim," dedi Ripred.

"Okuma biliyor musun?" diye sordu Gregor.

"Çoğu fare okuma bilir. Bizim canımızı sıkan, kalem

tutamıyor olmamız. Şimdi kıpırda, Yerüstlü. İster bir şeyler yiyin, ister yemeyin, ama gidelim," dedi Ripred.

Gregor erzaklarını kontrol etmek için yiyecek çantalarına gitti. Çoğunlukla tütsülenmiş et, ekmek ve şu tatlı patateslerden vardı. İdareli olurlarsa, tahminime göre üç

günlük yiyecekleri vardı. Elbette Ripred bir domuz gibi

yiyordu ve muhtemelen onu beslemelerini bekleyecekti.

Tamam, belki iki gün.

Luxa yanma gelip oturdu.

"Ne oldu?" dedi Gregor.

"Yemeği... nasıl hazırlayacağız?" diye sordu kız.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Gregor.

"Henry ve ben hiç yemek hazırlamadık," dedi Luxa.

Gregor, Henry'nin kaşlarım çatmış, Luxa'ya baktığını

görebiliyordu ama kız ona bakmadı.

"Yani, kendine bir sandviç bile yapmadığından mı

bahsediyorsun?" diye sordu Gregor. Kendisi de fazla yemek yapmazdı, ama annesi geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalırsa, bazen akşam yemeği hazırlardı. Omlet ya

da peynirli makarna gibi şeyler yapardı, ama karmm doyurabilirdi.

"Sandviç mi? Bu, Sandviçli Bartholomew onuruna adlandırılmış bir yemeğin adı mı?" diye sordu kız şaşkınca.

Gregor, "Tam olarak bilmiyorum," dedi. "Sandviç denilen şey, iki ekmeğin arasına et, peynir, fıstık ezmesi ya da onun gibi şeyler koyularak yapılır."

"Hiç sandviç yapmadım," dedi Luxa.

"Zor bir şey değil. Al, birkaç parça et dilimle. Çok kalın olmasın," dedi Gregor, kıza bir bıçak vererek. Gregor bir somunu on sekiz dilime ayırmayı başararak ekmeği dilimledi. Luxa etle oldukça iyi bir iş çıkarmıştı, ama zaten

bıçaklarla arası iyiydi. Kıza sandviçin nasıl yapılacağını

gösterdi. Çıkardığı işten oldukça mutlu görünüyordu. Kız

kendisi, kuzeni ve yarasaları için dört tane sandviç yaptı.

Gregor da kalan beş sandviçi yaptı. Kızdan, Ripred ve ha-

mamböceklerine servis yapmasını istemek çok fazla olurdu.

Bot'u uyandırdı. Kardeşi amnda sandviçine yumuldu. Temp ve Tick, kibarca başlarım eğerek teşekkürlerini sundular. Ardından Gregor, tünelde suratım asmış oturan

Ripred'in yamna gitti. Sandviçi sıçana uzattı. "Al," dedi.

"Bana mı?" diye sordu Ripred, abartılı bir şaşkınlıkla.

"Ne kadar düşüncelisin. Grubunun geri kalanının benim

açlıktan öldüğümü görmekten mutlu olacağından eminim."

"Açlıktan ölürsen babamı asla bulamam," dedi Gregor.

"Doğru," dedi Ripred, bütün bir sandviçi ağzına tıkarak. "Böyle bir anlayışa sahip olmamıza sevindim. Karşılıklı ihtiyaçlar, güçlü bir bağdır. Arkadaşlıktan ve sevgiden daha güçlü."

"Sıçanlar sever mi?" diye sordu Gregor, düz bir sesle.

"Ah, evet," dedi Ripred sırıtarak. "Kendimizi çok severiz."

"Tahmin etmeliydim," diye düşündü, Gregor. Gidip

sandviçini silip süpürmüş Bot'un yanına oturdu.

"Daha," dedi Bot, Gregor'un daha, bir ısırık bile alın-

matruş sandviçini göstererek. Gregor açlıktan ölüyordu

ama kardeşinin aç aç yola çıkmasına da izin veremezdi.

Sandviçini ikiye bölmeye başladığında Temp kendi sandviçini büyük bir özenle Bot'un önüne itti.

"Prenses benimkini yiyebilir," dedi Temp.

"Senin de yemen gerekiyor, Temp," diye itiraz etti Gregor.

"Çok değil," dedi Temp. "Tick yemeğini benimle paylaşabilir."

"Temp benimle paylaşabilir," dedi Tick.

Bot, Temp'in sandviçinin yarısını çoktan yediği için

Gregor kabul etti. Bir sonraki öğünlerinde, yemeğinin yarısını onlara vermeye çalışacaktı.

Kahvaltı iki dakika içine bitti ve toparlandılar. Ripred

onları durdurduğunda, Ares ve Aurora'ya binmeye başlamışlardı. "Zahmet etmeyin. Gideceğimiz yerde uçamazsı-

mz," dedi ve tüneli gösterdi. Tünelin yüksekliği ancak iki metre ve genişliğiyse sadece yarım metreydi.

"Oraya mı gireceğiz? Babamı kurtarmanın başka yolu

yok mu?" diye sordu Gregor. Karşılıklı ihtiyaçları olsa bile, yanlarında RipredTe karanlık, dar bir tünele girmek istemiyordu.

"Başka bir yol var, ama daha iyi bir yol değil. Tabii sen başka bir tanesini bilmiyorsan," dedi Ripred.

Gregor, Ares ve Aurora'nın endişeyle titrediğini hissedebiliyordu. "Yarasalar ne olacak?"

GREGOR VE GRİ KEHANET

"Bunu çözeceğinize eminim," dedi Ripred ağır ağır.

"Yürüyebilir misiniz?" diye sordu Gregor, Ares'e.

"Çok uzun değil. Çok uzağa değil," dedi Ares.

"O halde, sizi taşımak zorunda kalacağız," dedi Gregor-

"Sizi taşıyalım mı uçucular, sizi?" diye sordu Temp.

"Uçucular sürünenlere binmez," dedi Aurora, sinirli bir şekilde.

"Neden? Onlar size bindi ama," dedi Gregor. Herkesin böcekleri küçümsemesinden sıkılmıştı artık. Böcekler asla

şikâyet etmemiş, ellerinden geleni yapmış ve Bot'a göz kulak olmuşlardı. Sonuçta, böcekler en uysal yolculuk arkadaşlarıydı.

Yarasalar titredi, ama yanıt vermedi. "Pekâlâ, sizi ben taşımayacağım. Ben zaten Bot'u ve yiyecek çantalarını taşıyorum. Luxa ve Henry de sizi taşıyamaz. Yani, sürünenlere binemeyecek kadar asilseniz, sanırım Ripred'den sizi taşımasını istemek zorunda kalacaksınız."

"Onlarla bu tonda konuşma," diye çıkıştı Luxa. "Sürünenleri küçümsemiyorlar. Tünelin küçüklüğü yüzünden.

Uçucular kanatlarını açamayacakları yerlerden hoşlanmaz."

"Evet, tabii, yarımız onlarca metre yüksekte uçmaktan

çok zevk alıyordu sanki," dedi Gregor. Bir pislik gibi davranmaya başladığını fark etti. Ares ve Aurora, o ve

böcekler uçmaktan korktuklarında bu kadar kaba ya da sabırsız

davranmamıştı. "Bakın, bunun zor olduğunu biliyorum,

ama yolculuğun tamamının bu kadar küçük tünellerde

geçmeyeceğinden eminim. Değil mi, Ripred?"

"Ah, *tamamının* geçmeyeceği kesin," dedi Ripred, tartışmadan sıkılmış bir şekilde. "Gidebilir miyiz, lütfen? Biz yolculuk plammıza karar verene kadar savaş bitecek."

"Sürünenlere bineceğiz," dedi Ares.

Gregor, Luxa ve Henry'nin yarasalarının, böceklerin

sırtına yerleştirilmelerine yardım etti. Yüzükoyun uzanmak ve pençeleriyle, böceklerin pürüzsüz kabuklarına tutunmak zorunda kalmışlardı. Gregor bunun rahatsız bir yolculuk olacağını kabul etmek zorunda kaldı. Bot'u sırt

çantasına tıktı ve yiyecekleri aldı. "Tamam, yolu göster,"

dedi Ripred'e.

"Sonunda," dedi Ripred ve karanlık tünele girdi. Onu bir elinde meşale, diğerinde kılıcıyla Henry takip etti. Gregor çocuğun, yarasalara biraz da olsa korunuyor oldukları hissini vermeye çalıştığını tahmin etti. Ardından böceklerin üzerindeki yarasalar da, tek sıra halinde tünele girdi.

Gregor, Luxa'mn tünele girmesini bekledi ama kız,

kafasını iki yana salladı. "Hayır, Yerüstlü, bence arkamızı benim kollamam daha iyi olur."

"Büyük olasılıkla," dedi Gregor, hâlâ bir kılıcı olmadığını fark ederek. Tutması için feneri Bot'a vererek tünele girdi. Luxa en sondan geliyordu.

Tünel korkunçtu. Dar ve havasızdı; ayrıca tavandan

çürük yumurta gibi iğrenç kokan, garip bir sıvı damlıyordu. Yarasalar rahatsızlıktan kaskatı kesilmişti ama sürünenler, kendilerini evlerinde gibi hissediyorlardı.

"Iyy," dedi Bot, Gregor'un baretine bir damla gelince.

"Iyy."

"Evet, ıy ıy ıyy," dedi Gregor. Tünelin çok uzun olmadığını umdu; zira burada çabucak aklınızı kaybedebilirdiniz. Luxa'yi kontrol etmek için başını çevirdi ama kız idare ediyordu.

"'Iyy' ne demek?" diye sordu kız.

"Aaa, ıyy, iğrenç, tiksinç, berbat... pis," dedi Gregor.

"Evet, sıçanların topraklarım tam anlamıyla tanımlıyor bu," dedi Luxa havayı koklayarak.

"Hey, Luxa," dedi Gregor. "Ripred ortaya çıktığında neden şaşırdm? Yani, ben kehaneti tam olarak bilmiyorum

ama sen biliyorsun. Bir sıçan beklemiyor muydun?"

"Hayır. *Bir kemiren ayrıca,* cümlesinin, bir sıçanın bizi takip edeceği, belki de peşimize düşeceği anlamına geldi

ğini düşünüyordum. Görevin bir parçası olacağı hiç aklıma gelmemişti," dedi kız.

"Vikus ona güvenebileceğimizi söyledi," dedi Gregor.

"Vikus pek çok şey söyler," dedi Luxa. Kız o kadar kızgın görünüyordu ki, Gregor konuşmayı uzatmak istemedi.

Bir süre, sessizlik içinde yürüdüler. Yüzüne çarpan

periyodik damlalardan, Gregor, Bot'un da ıslandığını bili-

yordu. Bareti kardeşinin başına takmaya çalıştı ama şapka

kayıp duruyordu. Sonunda birkaç tane tuvalet bezi çıkarıp Bot'un başına bağladı. İhtiyacı olan son şey, kardeşinin hastalanmasıydı.

Birkaç sıkıntılı saatten sonra, herkes ıslak ve perişan

bir haldeydi. Ripred onları küçük bir mağaraya getirmişti.

Mağaramn duvarlarından, yağmur gibi, kötü kokulu sular

akıyordu. Yarasalar öylesine kaskatı kesilmişti ki Luxa ve

Henry onları böceklerin sırtından indirmek ve kanatlarını

açmalarına yardım etmek zorunda kalmıştı.

Ripred burnunu kaldırıp derin bir nefes alarak havayı

kokladı. "Tamamdır. Bu, kokunuzu gizlemek için oldukça iyi iş gördü," dedi tatmin olmuş bir şekilde.

"Yani bizi o tünelden, sırf çürük yumurta gibi kokalım diye mi geçirdin?" dedi Gregor.

"Son derece gerekliydi. Grup olarak oldukça iğrenç

kokuyordunuz," dedi Ripred.

Gregor tartışamayacak kadar yorgundu. O ve Luxa

yiyecekleri dağıttı. Kimse konuşmak istemiyordu. Ripred

öğle yemeğini tek lokmada mideye indirip tünelin girişine

dikildi.

Yarasalar gerildiğinde, yemeklerini yeni bitirmişlerdi.

"Eğiriciler," dedi Aurora.

"Evet, evet, yola çıktığımızdan beri peşimizdeler. Su

yüzünden burada çok fazla koku alamıyorum. Ne istiyor olabilirler acaba?" Ripred kuyruğunu hafifçe Luxa ve

Henry'nin önünde sallayıp emir verdi. "Siz ikiniz, üç uçlu yay."

Luxa ve Henry birbirlerine baktı, ama ikisi de kımıldamadı.

"Üç uçlu yay ve bu kez otoritemi sınamayın encikler!"

diye hırladı Ripred, korkunç dişlerini göstererek. Henry ve Luxa, gönülsüzce, Ripred'in iki yanında ama birkaç metre

geride, yerlerini aldılar. Üçlü, grubun geri kalam ve tünel girişi arasında küçük bir yay oluşturmuştu. Yarasalar, onların arkasına konuşlanmıştı.

Gregor kulaklarını dört açtı ama tek duyabildiği ses

suyunkiydi. Peşlerinde bir örümcek ordusu mu vardı? Her

zamanki gibi, kendini silahsız ve savunmasız hissetti. Bu

kez kullanabileceği bir kök birası bile yoktu.

Kimse kımıldamıyordu. Gregor şimdi, Temp ve Tick'in

de gelenleri hissettiklerini anlayabiliyordu. Bot ciddiyetle bir kurabiyeyi emiyordu ama ses çıkarmadı.

Eğiriciler yaklaşırken Gregor, Ripred'in geniş, gri sırtındaki kasların beklentiyle hareket ettiğini görebiliyordu.

Kendini kana susamış bir örümcek dalgası için hazırladı

ama dalga gelmedi.

Büyük, turuncu bir örümcek, sırtında küçük, kahverengi bir örümcekle sendeleyerek ortaya çıktı ve yere yı

ğıldı. Kahverengi olandan garip, mavi bir sıvı sızıyordu.

Doğrulması büyük çaba gerektirmişti. Ön bacakları, konu

şurken göğsüne vurdu. "Bizi Vikus gönderdi. Kemirenler

ağlara saldırdı. Pek çok eğirici öldü. İkimiz... göreve... ka ülmaya geldik."

Bunu söyledikten sonra, kahverengi örümcek yere yı

ğılıp öldü.

• 222 •

BOLUM

21

Gregor şaşkınlıkla örümceğe baktı. Son anlarında,

hayvan sırtüstü dönmüş ve bacakları, gövdesine

doğru kıvrılarak toplanmıştı. Karnındaki yaradan akan mavi sıvı, taş zeminde birikiyordu.

"Demek sonunda grubu tamamladık," dedi Gregor

hafifçe.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Henry.

Gregor cebinden kehaneti çıkardı. "Sandviç haklıydı.

Hepimiz buradayız. En azından birkaç saniye için öyleydik." Yüksek sesle okudu.

"İki üstten, iki alttan, soylu kandan,

İki uçucu, iki sürünen, iki eğirici ile.

Bir kemiren ayrıca ve bir kaybolmuş ileride."

• 223

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

Bir sonraki dizeyi söyleyemedi ama bunu, onun yerini-

Ripred yaptı. *Ve ölüler sayıldığında sekizi kalacak geriye. Eh, biri gitti, üçü kaldı,* dedi Ripred, kuyruğunun ucuyla örümceği dürterek.

"Kes şunu!" dedi Gregor.

"Aaa, ne oldu? Bu eğiriciye sevgiyle bağlıymışız gibi

davranamayız. Hiçbirimiz adım bile bilmiyoruz. Tabii senin dışında," dedi Ripred turuncu örümceğe.

"Treflex," dedi turuncu örümcek. "Benimki de Gox."

"Pekâlâ, Gox, yolculuktan sonra acıkmış olduğunu

tahmin ediyorum, ama yiyeceğimiz kısıtlı. Eğer Treflex'i

yersen, içimizden kimse sana daha az değer verecek de

ğil," dedi Ripred.

Gox anında Treflex'in üstüne atlayıp içmeye başladı.

"Sakın arkadaşını... öff!" dedi Gregor.

"Örümcekler ne seçici ne de duygusaldır," dedi Ripred. "Şükürler olsun."

Gregor ne kendi ne de Bot bu yamyamlığı izlemek zorunda kalsın diye arkasım döndü. Henry ve Luxa'nin da hafiften renklerinin attığım görmekten mutluydu.

"Bakın, eğer bana ya da Bot'a bir şey olursa, eğiricinin bizi yemesine izin vermeyin. Bizi uçurumdan aşağı ya da

bir nehre falan atın, tamam mı?" dedi.

İkisi de başını salladı. "Karşılığında sen de bize aynı iyiliği yapacak mısın?" diye sordu Luxa, bembeyaz bir suratla. "Yarasalarımız için de?"

"Tick ve Temp için de. Söz veriyorum," dedi Gregor.

Gox, Treflex'in içini boşaltırken, yavaş emme seslerini duyabiliyordu. "Tamım," diye ekledi.

Neyse ki, Gox'un yemeği uzun sürmemişti. Ripred

sıçan saldırısıyla ilgili örümceği sorguya çekmeye başladı. Örümcek ona bütün -en az birkaç yüz sıçandan olu

şan- bir ordunun, örümceklerin topraklarına saldırdığını

söyledi. Örümcekler onları püskürtmeyi başarmıştı; ama

sıçanlar sonunda geri çekilmeye karar verene kadar, her iki taraftan da pek çok kayıp olmuştu. Vikus katliamdan sonra

gelmiş ve Gox ile Treflex'i, kendi yarasasıyla tünel girişine göndermişti. "Neden?" diye sordu Gox. "Kemirenler bizi neden öldürdü?"

"Bilmiyorum. Belki Kral Gorger, Yeraltı'na karşı top-

yekûn bir saldırı başlatmıştır. Ya da belki, iki Yerüstlünün topraklarımıza yöneldiğini anlamışlardır. 'Gri Kehanet'teki savaşçıdan bahsettiklerini duydun mu?" diye sordu Ripred.

"Sözcükler yoktu, sadece ölüm vardı," dedi Gox.

"Bizi bulmanız büyük şans. Kral Gorger'in hapishanelerinden, fark edilmeden iki eğirici kurtarmak bayağı zamanımızı alırdı ve kaybedecek zamanımız yok," dedi Ripred, Gox'a. Gregor'a döndü. "Eğiricilere yapılan bu saldırı baban için iyiye işaret değil."

"Niye? Ne oldu? Neden?" diye sordu Gregor, içinin buz gibi soğuduğunu hissederek.

"Vikus, seni saklayarak dikkate değer bir iş yaptı. Benim dışımda, seni gören hiçbir sıçan hayatta değil. Sıçanla r savaşçımn geldiğini bilmiyor. Ama insanların Yerüstlüleri

eğiricilere götürdüğü gerçeği onları kuşkulandıracaktır,"

dedi Ripred. Çarklar kafasımn içinde neredeyse gözle görülebilir bir şekilde dönüyor gibiydi. "Yine de, savaşta çok fazla karmaşa vardır ve hiçbir sıçan seni tanımıyor. Hemen

harekete geçmeliyiz!"

Kimse itiraz etmedi. Toparlanıp mağaranın diğer tarafındaki daha kuru, daha geniş bir tünele doğru ilerlemeye başladılar. Bölge biniciler için tehlikeli olmasına karşın, Aurora ve Ares artık uçabiliyordu.

"Yürüyeceğiz," dedi Luxa, Aurora'ya. "Hepimizi taşıyabilecek olsanız bile, kemirenle ne yapacağız?" Böylece yarasalar, kalan yüklerle havalandı.

Gregor onları imrenerek izledi. "İyi ki yarasa değilim.

Buradan uçar gider ve arkama bile bakmazdım."

"Aurora ve Ares bunu asla yapmaz. Bana ve Henry'ye

bağlılar," dedi Luxa.

"Bu tam olarak nasıl işliyor?" diye sordu Gregor.

"Bir yarasa ve bir insan bağlandığı zaman, birbirleri

için ölene kadar dövüşmek üzere yemin ediyorlar," dedi Luxa. "Aurora beni asla tehlikede bırakmaz, ben de onu bırakmam."

"Herkesin bir yarasası var mı?" diye sordu Gregor, bi-226

risinin sürekli etrafınızda ve sizi koruyor olduğunu bilmenin güzel olacağım düşünerek.

"Yo, hayır. Bazıları hiçbir zaman bağlanacak bir yarasa bulamaz. Ben Aurora'yla oldukça genç yaşta bağlandım ama bu, pek sık görülmez," dedi Luxa.

"O kadar genç yaşta nasıl bağlandın?" diye sordu Gre-or.

"Ebeveynlerim öldürüldükten soma, kendimi yerde

güvende hissetmediğim bir zaman oldu. Uyumadığım zamanları, Aurora'nın sırtında geçirdim. Bu yüzden birlikte çok iyi uçuyoruz," dedi kız. "Vikus, konseyi erken bağlanmamız için ikna etti. Ondan sonra, o kadar korkmamaya başladım."

"Şimdi korkuyor musun?" diye sordu Gregor.

"Bazen," dedi kız. "Ama Regalia'da olduğumuz kadar değil. Sürekli korkmaktan bıktım, bu yüzden bir karar verdim. Her uyandığımda, kendime o günün son günüm

olduğunu söylüyorum. Hayata tutunmaya çalışmıyorsan,

onu kaybetmekten de o kadar korkmuyorsun."

Gregor bunun şimdiye kadar duyduğu en üzücü şey

olduğunu düşündü. Yanıt veremedi.

"Ve yatma zamam geldiğinde, ölümü bir gün daha atlattığın için kendini neşeli hissediyorsun," dedi kız. "Anlıyor musun?"

"Sanırım," dedi Gregor hafifçe. Aklına korkunç bir düşünce geldi. Luxa'nm stratejisi, kendi koyduğu kuralın

aşırı hali değil miydi? Doğru, her gün ölümü düşünmemişti ama babasıyla ya da onsuz geleceği düşünmenin lük sünden alıkoymuştu kendini. Çamaşırhanedeki ızgaradan

aşağı düşmemiş ve hâlâ hayatta olduğunu, babasının asla

eve dönemeyecek olduğunu öğrenmemiş olsaydı, mutlu

olmayı daha ne kadar reddedecekti? Bütün hayatı boyunca

mı? *Belki,* diye düşündü. *Belki bütün hayatım boyunca.* Gregor çabucak sohbete devam etti.

"Peki, bir yarasayla nasıl bağlanıyorsun?" diye sordu.

"Basit bir törenle. Pek çok yarasa ve insan bir araya gelir. Yarasanla yüz yüze durursun ve yemin edersin. Şöyle,"

dedi Luxa, elini uzatıp yemini ezberden okuyarak.

"Uçucu Aurora, sana bağlanıyorum,

Yaşamımız ve ölümümüz bir olsun, biz ikimiz.

Karanlıkta, alevlerde, savaşta, çatışmada

Canını kendi canım gibi kurtaracağım."

"Ardından yarasan da, kendi yerine senin adını kullanarak yemini tekrar eder. Sonrasında da ziyafet başlar,"

dedi Luxa.

"Peki içinizden biri yemini bozarsa ne olur? Mesela,

Aurora kaçıp seni tehlikede bırakırsa," diye sordu Gregor.

"Aurora öyle bir şey yapmaz, ama birkaç yemin bozuldu. Cezası çok ağırdır. Suçlu olan, Yeraltı'nda yalnız yaşa-

mak üzere sürgün edilir/' dedi Luxa. "Ve Yeraltı'nda kimse lek başına yaşayamaz."

"Törenleriniz son derece ilginç ama izin verirseniz sessizce yürüyebilir miyiz? Bütün sıçanların bizi aradığını dü

şünürsek, böylesi daha akıllıca olur," dedi Ripred.

Luxa ve Gregor sustu. Gregor daha fazla konuşabilmelerini isterdi. Luxa, yanında Henry olmadığı zaman daha farklı davranıyordu. Daha içten. Daha az kibirli. Ama Ripred haklıydı.

Neyse ki Bot uyumuştu. Birkaç saat boyunca tek duydukları, adımlarının hafif sesi ve Ripred'in öğle yemeğinden kalan bir kemikle çıkarttığı gıcırtı olmuştu.

Gregor, babası hakkındaki yeni endişeleri yüzünden

tükendiğini hissediyordu. Ripred'in söylediklerinden, sı

çanların, Gregor'un ona ulaşmasını engellemek için babasını öldürebileceklerini çıkarmıştı. Ama neden? Bu kehaneti değiştirmezdi, değil mi? Kimsenin tam olarak bilmediğini

tahmin etti. İyi ama, son kıta ne hakkındaydı? Kehaneti o

kadar çok okumuştu ki, istemeden ezberlemişti.

Son ölecek kişi nerede duracağına karar vermeli.

Sekizin kaderi onun ellerinde.

O yüzden dediklerine kulak verin, sıçradığı yere dikkat edin,
Yaşam ölüm olabileceği gibi, yine ölümdür yaşamın getirdiği.

Ne anlama geldiğini bir türlü çıkaramıyordu. Tek anlayabildiği, ölecek olan dördüncü kişinin, diğer sekizinin sorumluluğunu taşıyacağıydı. Ama nasıl? Ne? Nerede? Ne

zaman? 'Gri Kehanet'in son kıtası faydalı olabilecek bütün

ayrıntıları es geçiyordu.

Ripred herkes yorgunluktan tökezleyene kadar onları

sürekli yürüttü. Sonunda kuru bir zemini ve içilebilir su

kaynağı olan bir mağarada durmalarını söyledi.

Gregor ve Luxa, Gregor'un beklediğinden çok daha

hızlı tükenen yiyecekleri dağıttı. Böcekler yemeklerini

Bot'a verdikleri zaman, kendininkini paylaşabileceğini dü

şündüğü için itiraz etmeye çalıştı.

"Bırak kardeşini beslesinler," dedi Ripred. "Su buldukları sürece sürünenler yemeden bir ay yaşayabilir. Gox'u beslemekle de uğraşmayın. Treflex, onu yolculuğumuzun

bitmesinden daha uzun süre tok tutar."

Mağara soğuktu. Gregor, Bot'un ıslak kıyafetlerini çıkarıp kuru olanlarla değiştirdi. Ters giden bir şeyler vardı; kız çok sessiz görünüyordu, teniyse nemli ve soğuktu. Kardeşiyle birlikte, battaniyenin altına kıvrılarak onu ısıtmaya çalıştı. Hastalanırsa ne yapardı? Onu iyileştirmek için meyve suları, ilaç ve yastık karışımını bilen annesiyle evde olmaları gerekiyordu. Onu buldukları zaman, babasının

yardım edebileceği fikriyle kendini avutmaya çalıştı.

Hepsi yolculuklarından dolayı o kadar yorgundu ki,

anında uykuya daldılar.

GREGOR VE GRİ KEHANET

Gregor'u ağır uykusundan bir şey uyandırdı. Bir ses

miydi? Bir hareket miydi? Emin değildi. Tek bildiği, gözlerini açtığında, Henry'nin, kılıcım uyuyan sıçanın sırtına

saplamaya hazır bir şekilde Ripred'in arkasında durdu

ğuydu.

• 231

BOLUM

22

Gregor ağzını açıp, "Hayır!" diye bağıracağı sırada, Ripred'in göz kapakları açıldı. Henry sıçanın arkasmdaydı. Ripred'in tek gördüğü Gregor'un

yüz ifadesiydi ama bu bile yeterli olmuştu.

Yarım saniye içinde, Henry kılıcıyla hamle yaptı, Rip-

red geriye doğru sıçradı ve korkunç pençelerini savurdu.

Kılıç sıçamn göğsünü çizerken, Ripred, Henry'nin kolunda

derin bir yarık açmıştı.

Bu kez Gregor'un, "Hayır!"ı gerçekten ağzından çıkmış ve bağırışı bütün grubu uyandırmıştı. Kan kaybeden Ripred öfkeli ve bakması bile dehşete düşürücü bir şekilde

arka ayakları üzerine kalktı. Kıyaslanınca, Henry zayıf ve

küçük görünüyordu; yaralı koluyla kılıcı güçbelâ önünde

tutuyordu. Luxa ve Aurora anında havalandı. Ares doğru

ca sıçana doğru uçuyordu.

Ama onlara ilk Gregor ulaştı. Kollarım iki yana açarak,

Ripred ile Henry'nin arasına girdi. "Durun!" diye bağırdı.

"Durun!"

İnamlmaz ama, herkes durdu. Gregor bunu, bir sıçanla

bir insan arasındaki dövüşte araya girmeye çalışan birisini ilk kez görmelerine bağladı. Duraksamaları ona hızla, "Birisini öldürmek isteyen önce beni geçmeli!" diyecek zamanı vermişti.

Pek şiirsel değildi ama istenen etkiyi göstermişti. Kimse Gregor'un ölmesini istemiyordu. Herkes savaşçının görev için önemli olduğunu biliyordu.

"Çekil, Yerüstlü, sıçan hepimizi öldürecek!" dedi Luxa, Ripred'e dalmaya hazırlanarak.

"Sıçan sadece uyumaya çalışıyordu. İnan bana encik,

ölmenizi isteseydim, bu konuşmayı yapıyor olmazdık,"

dedi Ripred.

"Yalanlarını boşuna harcama, Kemiren!" dedi Luxa.

"İçimizden birinin değil de, senin sözüne mi inanacağımızı sanıyorsun?"

"Doğru! Doğru söylüyor! Bunu o başlatmadı! Henry

başlattı!" diye bağırdı Gregor. "Uyurken Ripred'i öldürmeye çalışıyordu!"

Herkes Henry'ye döndü. Çocuk tükürükler saçarak,

"Evet ve Yerüstlü olmasaydı, şimdi ölmüş olacaktı!" dedi.

Şimdi karmaşa vardı. Gregor yüz ifadesinden Luxa'nin,

Henry'nin planından haberi olmadığını anlayabiliyordu.

Kız, ilk olarak Ripred'in saldırdığını zannetmişti. Ne yapacağını bilemiyordu.

"Dur, Luxa! Lütfen!" dedi Gregor. "Daha fazla görev-ciyi kaybetmeyi göze alamayız! Birbirimize destek olmalıyız!" 'Görevci' kelimesini o an uydurmuştu, ama kulağa doğru gibi geliyordu.

Luxa yavaşça yere indi ama Aurora'nın sırtında kalmaya devam etti. Ares kararsızca havada durdu. Gregor yarasanın, Henry'nin planını bilip bilmediğini merak etti.

Ama biliyor olsaydı, neden birlikte havadan saldırmamışlardı? Yarasaların ne düşündüğünü anlamak çok zordu.

Gregor o an ilk kez Temp ve Tick'in, korumak için uyuyan Bot'un başında dikildiklerini fark etti. Gox yatma zamanı gelince ördüğü eğreti tüneğindeydi hâlâ.

"Bitti," dedi Gregor sahip olduğunu bilmediği bir otoriteyle. "Kılıcım indir, Henry. Ripred, otur! Bitti!"

Onu dinleyecekler miydi? Gregor bilmiyordu, ama yerinden kımıldamamaya kararlıydı. Uzun, gergin bir bekleyiş oldu. Ardından, Ripred dudaklarını geriye çekerek uzun dişlerini

gösterdi ve kahkahaya boğuldu. "Senin için şu kadarını söyleyebilirim, Savaşçı, cesaretten yoksun de

ğilsin."

Henry kılıcını elinden bıraktı ama bu, çok da büyük

bir ödün değildi, çünkü Gregor kılıcı güçlükle tutabildiğini görüyordu. "Ya da ihanetten," dedi Henry hafifçe.

Gregor gözlerini kısarak Henry'ye baktı. "Bilirsin, benim geldiğim yerde, uykudaki birisine gizlice sokulup bı

çaklayana pek iyi gözle bakmazlar."

"O birisi değil, bir sıçan," dedi Henry. "Ayrımı yapamıyorsan, kendini ölülerin arasında saysan iyi edersin."

Gregor, Henry'nin buz gibi bakışlarına karşılık verdi.

Daha sonra Henry'ye söyleyebileceği pek çok sert sözcük

bulabilirdi, ama o an aklına hiçbir şey gelmiyordu. Luxa'ya döndü ve sert bir şekilde, "Yaralarını sarsak iyi olacak,"

dedi.

İlk yardım konusunda, yemekte olduğu kadar iyi de

ğillerdi ama Luxa en azından merhemin nasıl kullanılaca

ğını biliyordu. En büyük yardımıysa Gox sağladı. Özel bir

ağ ördü ve bir avuç dolusu ipeksi ipliği, yaralarına bastırmalarını söyledi. Dakikalar içinde, hem Henry'nin kolundaki hem de Ripred'in göğsündeki kanama durdu.

Gregor, Ripred'in keçeleşmiş kürküne fazladan ipek

tabakaları sararken sıçan, "Sanırım sana teşekkür borçluyum," diye mırıldandı.

"Unut gitsin," dedi Gregor. "Bunu sadece sana ihtiyacım olduğu için yaptım." Ripred'in arkadaş falan olduklarını düşünmesini istemiyordu.

"Öyle mi? Buna sevindim," dedi Ripred. "Sende adaletli davranma havası sezdiğimi düşünmüştüm. Yeraltı'ndaki en tehlikeli şeydir, evlat."

Gregor herkesin Yeraltı'nm onun için ne kadar tehlikeli olduğundan bahsetmeyi kesmesini istiyordu. Bütün yeraltı koca bir mayın tarlasıydı. Ripred'in söylediğini

duymazdan geldi ve örümcek ağlarını uygulamaya devam

etti. Arkasında, Luxa'mn Henry'ye fısıldadığını duyabiliyordu. "Neden bize söylemedin?"

"Güvende olmanız için," dedi Henry fısıldayarak.

Güven, diye düşündü Gregor. *Tabii.* Yerüstü'ne dönse bile, Gregor bir daha güvende olabileceğini sanmıyordu.

"Bunu bir daha yapmamalısın Henry," dediğini duydu Luxa'mn. "Onu tek başına öldüremezsin."

"Yerüstlü karışmasaydı öldürebilirdim," dedi Henry.

"Hayır, risk çok büyük ve ona ihtiyacımız olabilir,"

dedi Luxa. "Sıçanı rahat bırak."

"Bu bir emir mi, Ekselans?" diye sordu Henry iğneleme kokan bir ses tonuyla.

"Tavsiyemi dinlemenin tek yolu buysa, evet," dedi Luxa ciddi bir şekilde. "Durumumuzu anlayana kadar kılıcını kınında tut."

"Tam yaşlı aptal Vikus gibi konuştun," dedi Henry.

"Hayır, kendim gibi konuştum," dedi Luxa. "Ve ikimizi de hayatta tutmaya çalışan biri gibi."

Kuzenler seslerinin herkesin duyabileceği seviyeye

çıktığını fark edince sustular. Oluşan sessizlikte sadece

Ripred'in, yanında taşıdığı kemiği kemirme sesi duyulu-

yordu. Ses Gregor'un sinirlerine dokunuyordu. "Şunu kesebilir misin, lütfen?" dedi.

"Hayır, kesemem," dedi Ripred. "Sıçanların dişleri ya

şamları boyunca büyümeye devam eder ki bu da uygun

bir uzunlukta tutulmaları için, kemirmeyi gerektirir. Sık

sık kemirmezsem, alt dişlerim kafatasıma kadar uzar, beynimi deler ve eyvah, beni öldürür."

"Sorduğuma sevindim," dedi Gregor, son parça ağı

da kabaca Ripred'in göğsüne yerleştirip mağara duvarına

yaslanarak. "Eee, şimdi ne yapacağız?"

"Eh, kimsenin rüyalar ülkesine geri dönemeyeceği açık

olduğuna göre, babanın izini sürmeye devam edebiliriz,"

dedi Ripred, ayağa kalkarak.

Gregor, Bot'u almaya gitti. Kardeşine dokunur dokunmaz, içini bir korku kapladı. Kızın yüzü fırın gibi yanıyordu. "Ah, olamaz," dedi çaresizce. "Hey, Bot. Hey, küçük kız." Nazikçe kardeşinin omzunu salladı. Kız uykusunda bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı. "Luxa, bir sorun var.

Bot hasta," dedi.

Luxa elini Bot'un almna koydu. "Ateşi var. Sıçan topraklarından veba kapmış olmalı." Veba. Gregor bunun, kulağa geldiği kadar ciddi olmadığım umuyordu. Luxa elini Solovet'in onlara bıraktığı ufak şişelere daldırdı ve kararsızca, bir tanesini aldı. "Sanırım bu ateş içindi."

Ripred şişeyi koklayıp burnunu buruşturdu. "Hayır,

bu ağrıkesici." Burnunu çantaya daldırıp mavi bir cam şişe

kardı. "İhtiyacınız olan bu. Sadece birkaç damla verin.

Daha fazlasını kaldıramaz."

Gregor ona garip ilaçlardan herhangi birini vermeye

gönülsüzdü, ama Bot'un çok fazla ateşi vardı. Dudaklarına bir iki damla damlattı ve yutmasını bekledi. Kardeşini çantaya koymak için kaldırmaya çalışınca, kız acı içinde

inledi. Gregor dudağını ısırdı. "Benimle gelemez; canını acıtıyor."

Bot'u bir battaniyeye sararak Temp'in sırtına yatırdılar.

Gox, kızı kabuğa sabitlemek için bir ağ ördü.

Gregor'un tüm vücudunu bir endişe dalgası sardı.

Ve ölüler sayıldığında sekizi kalacak geriye.

Bot'u kaybedemezdi. Kaybedemezdi. Onu eve götürmesi gerekiyordu. Onu Regalia'da bırakmalıydı. Görevi asla kabul etmemeliydi. Bot'a bir şey olursa, bu onun hatası olacaktı.

Tünelin karanlığı, derisinin ve damarlarının içine işliyordu. Acı içinde bağırmak istiyor, ama karanlık onu bo

ğuyordu. Güneşi bir anlığına da olsa görmek için her şeyi

verirdi.

Grup, hepsinin paylaştığı endişe yüzünden yavaş, acı

verici, kuşkulu ve dalgın bir şekilde ilerlemeye devam etti, ama kimse konuşmadı. Durumun ağırlığı altında grubun

en sert siması Ripred'in bile omuzları çökmüş görünüyordu.

Bu genel ümitsizlik havası, neredeyse tepelerine bine-

ne kadar bir grup sıçanı fark etmemelerinin sebeplerinden

biriydi. Ripred bile, sıçan gibi kokan bir yerde sıçanların kokusunu ayırt edememişti. Yarasalar, gittikçe artan su

sesi yüzünden dar tünelde onları sezememişti. İnsanlar

karanlıkta hiçbir şey göremiyordu.

Ripred onları, derin bir vadiyle bölünen, devasa bir

mağaraya çıkarmıştı. Vadinin dibinde geniş, güçlü bir nehir akıyordu. Nehir üzerinden, sallanan bir köprü geçiyordu. Köprü daha iyi zamanlarda, birkaç türün birleşmesi sonucu yapılmış olmalıydı. Örümceklerin dokuduğu kalın,

ipek örgüler, insanlar tarafından kesilmiş ince taş levhaları destekliyordu. Böyle bir köprü inşa edebilmek için yarasaların uçma becerilerine de ihtiyaç duymuş olmalıydılar.

Gregor, köprünün ne kadar sağlam olduğunu görmek

için el fenerini yaktığında görmüştü onları. Tünelin önündeki açıklığın yukarısmdaki kayalarda, yirmi sıçan hareketsizce duruyordu. Tam başlarının üstünde. Beklemede.

"Koşun!" diye bağırdı Ripred ve dişlerini tam da

Gregor'un topuklarında çatırdattı. Gregor, köprüye doğru tökezledi ve ayakları yıpranmış taş levhalarda kayarak karşıya geçmeye başladı. Ripred'in sıcak nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Henry ve Luxa, önünde uçarak hızla nehri geçiyordu.

Bot'un sırtında olmadığını hatırladığında, yolu yarılamıştı. Yolculuk süresince sürekli onunla olduğu için kendilerini ayrılmaz olarak düşünmeye başlamıştı. Ama kardeşi şu an Temp'in sırımdaydı!

GREGOR VE GRİ KEHANET

Gregor aniden geriye döndü. Sanki bu hareketi bek-

liyormuş gibi, Ripred, Gregor'u gerisin geri döndürdü ve

dişleriyle sırt çantasına yapıştı. Gregor, nehrin karşı kıyısına doğru koşan Ripred'in, önünde havaya kaldırıldığını hissetti.

"Bot!" diye bağırdı Gregor. "Bot!"

Ripred şimşek gibi hızlıydı. Karşı kıyıya ulaştığında

Gregor'u yere bıraktı ve köprüyü destekleyen ipek halatları çılgınca kesmeye çalışan Luxa ve Henry'ye katıldı.

Gregor el fenerini doğrulttuğunda, Gox'un yolun dörtte üçünü kat ettiğini gördü. Onun arkasından, Bot'u taşıyan Temp geliyordu. Bot'la köprüden onlara doğru akan yirmi katil sıçanın arasında sadece Tick vardı.

"Bot!" diye bağırdı Gregor ve köprüye doğru atıldı.

Ripred'in kuyruğu onu göğsünden yakalayıp nefesini keserek gerisin geri yere fırlattı. Gregor bir an soluklandıktan soma, dizlerinin üzerine kalkıp köprüye doğru emeklemeye başladı. Kardeşine yardım etmek zorundaydı. Buna mecburdu.

Gox köprüyü geçip kıskaçlarıyla halatları koparmaya

başladı. "Hayır!" dedi Gregor öksürerek. "Kardeşim!" Tam ayağa kalktığında, Ripred'in kuyruğundan bir darbe daha

yedi.

Sıçanlar onlara yetiştiğinde, böceklerin köprüyü geçmesine üç metre vardı. Aralarında hiçbir konuşma geçmedi; sanki böcekler, bu senaryoyu uzun zaman önce karar-

laştırmış gibiydi. Temp köprünün son metrelerinde iyice

hızlandı ve Tick, tek başına, sıçan ordusuna döndü.

Sıçanlar kardeşine kilitlendikleri için, Tick öndeki sıça

mn doğruca yüzüne uçtu ve hayvanı şaşırtarak irkilmesine

yol açü. O ana kadar, Gregor hamamböceklerinin kanatlan

olduğunu fark etmemişti bile. Belki sıçanlar da bilmiyordu. Ama kendilerini toparlamaları uzun sürmedi. Öndeki sıçan ileri sıçradı ve Tick'in kafasını ısırarak ezdi.

Köprü tam bel verdiğinde Temp kıyıya yığıldı. Öndeki

dişlerinin arasında hâlâ Tick'i tutan yirmi sıçan, aşağıdaki nehre gömüldü. Sanki bu manzara yeterince korkunç değilmiş gibi, suyun yüzeyi çalkalanmaya başladı ve pira-namsı devasa balıklar, bağıran sıçanları yemeye başladı.

Bir dakika içinde her şey sona erdi. Su yavaşça akıyordu. Sıçanlar gözden kaybolmuştu. Ve Tick, sonsuza kadar gitmişti.

• 242

BOLUM

23

^ ^ " ^ k ^ ^ ü r ü y ü n , yürüyün, yürüyün!" dedi Ripred, hepsini açık kıyıdan tünele doğru sürerek.

Onları tünel girişinden, görüş ve koku alanının -öyle umut ediyorlardı- dışına çıkana kadar ilerlemeye zorladı. Küçük bir mağarada, durmalarını söyledi.

"Durun. Oturun. Kalp atışlarınızı yavaşlatın."

Görev grubunun kalan üyeleri, tek kelime etmeden

kendilerini tünel zeminine bıraktı. Gregor sırtı diğerlerine dönük bir şekilde Temp'in yamna oturdu. Elini, Temp'in

sırtında gezdirdi ve Bot'un küçük, sıcak parmaklarıyla

karşılaştı; kendilerininkini onlara kilitledi. Onu neredeyse kaybediyordu. Sonsuza kadar kaybediyordu. Kardeşi, babalarıyla karşılaşma ya da annelerinin kollarına dönme ya
243

da o ve Lizzie'yle su savaşı ya da herhangi bir şey yapnı.ı fırsatını bir daha asla yakalayamayacaktı.

Görevcilerin geri kalanına bakmak istemiyordu. Hep

si de, sıçanları durdurmak için Bot ile sürünenlerin nehre

düşmesine razı olacaktı. Onlara diyecek hiçbir şeyi yoktu.

Bir de Tick vardı. Kardeşini kurtarmak için bir sıçan ordusunun karşısına dikilen cesur, küçük Tick. Neredeyse hiç konuşmayan Tick. Kardeşiyle yemeğini paylaşan Tick. Sonuçta, sadece bir hamamböceği olan Tick. Öyle ki, Bot'un daha fazla zamanı olsun diye, kalan bütün zamanını veren bir hamamböceği.

Gregor, Bot'un parmaklarını dudaklarına bastırdı ve yanaklarından yaşların süzüldüğünü hissetti. Buraya düştüğünden beri bir sürü kötü şey olmasına karşın ağlamamışü. Ama her nasılsa Tick'in kendini feda etmesi, onunla keder arasındaki ince kabuğu parçalamıştı. Şu andan itibaren, hamamböceklerine karşı hiç yok olmayacağını bildiği bir bağlılık hissediyordu. Bir daha asla, bir hamamböceğini öldürmeyecekti. Ne burada, ne de -bir mucize gerçekleşir de eve dönebilirlerse- Yerüstü'nde.

Omuzlarının titremeye başladığım fark etti. Muhtemelen diğerleri, bir böceğin ardından ağlamasının aptalca olduğunu düşünüyordu ama umurunda değildi. Onlardan nefret edn ordu. Hepsinden nefret ediyordu.

Antenleri önüne düşmüş Temp, uzanıp bir anteniyle Gregor'a dokundu. "Teşekkür ederim. Tick zaman kaybetti diye ağladığın için."

Bot da ağlardı, eğer hasta..." Bir ağlama dalgası daha onu sarınca, Gregor devam edemedi. Bot'un, Tick'in ölümünü görmemesinden memnundu. Darmadağın olurdu ve anlamazdı. Kendi bile tam olarak anlamamıştı.

Gregor omzunda bir el hissederek irkildi. Bunun Luxa

olduğunu biliyordu ama onunla konuşmak istemiyordu.

"Gregor," diye fısıldadı kız üzgün bir şekilde. "Gregor, düşselerdi Bot'u ve Temp'i yakalayacağımızı biliyorsun.

Herhangi bir sebep olsaydı, Tick'i de yakalardık."

Gregor yaşları dindirmek için elini gözlerine bastırıp

başını salladı. Eh, en azından kendini biraz daha iyi hissediyordu. Elbette düşseydi, Luxa, Bot'un arkasından dalardı. Yeraltlılar yarasaları olduğu için düşmek konusunda onun gibi endişelenmiyordu.

"Sorun değil," dedi Gregor. "Biliyorum." Luxa yanına oturduğunda uzaklaşmadı. "Sanırım, bir böceğin arkasından ağlamamın aptalca olduğunu düşünüyorsun."

"Gözyaşlarımızın olmadığını düşünüyorsan, Yeralt-

lıları henüz tanımıyorsun demektir," dedi Luxa. "Biz de ağlarız. Biz de ağlarız ve sadece kendimiz için de ağlamayız."

"Tick için de değil ama," dedi Gregor sesinde bir acılıkla.

"Ebeveynlerim öldüğünden beri ağlamadım," dedi

Luxa hafifçe. "Ama bu açıdan doğal olmadığımı düşünüyorum."

Gregor ağlama becerisini kaybetmenin ne kadar acı

verici olacağım düşündüğü zaman, yanaklarından tekraı

yaşların süzüldüğünü hissetti. Şu anda Luxa'yi her şey için affediyordu. Onu neden affetmesi gerektiğini bile unut

muştu.

"Gregor," dedi kız hafifçe, gözyaşları dindiğinde

"Eğer sen Regalia'ya dönersen ve ben dönemezsem...

Vikus'a anladığımı söyle."

"Neyi?" diye sordu Gregor.

"Bizi neden Ripred'le bıraktığını," dedi Luxa. "Aramızda bir kemiren olması gerekiyordu. Artık bizi korumaya çalıştığını anlıyorum."

"Tamam, söylerim," dedi Gregor burnunu silerek. Bir dakikalık bir sessizliğin ardından, "Eee, Bot'a ilacını ne sıklıkta vereceğiz?" diye sordu. "Hâlâ ateşi var."

"Yola çıkmadan verelim," dedi Luxa, Bot'un almnı ok

şayarak. Bot uykusunda mırıldandı ama uyanmadı. Şişeden, dudaklarının arasına birkaç damla daha döktüler.

Gregor kalktı ve silkinerek kendini toparlamaya çalıştı. "Gidelim," dedi, Ripred'e bakmadan. Sıçan pek çok savaşta bulunmuştu. Muhtemelen bir sürü yaratığın öldüğünü görmüştü. Gox'a, Treflex'i yemesini söylemişti. Gregor, Tick'in ölümünün onu en az... eh, ezilen bir böceğin, New

York sakinlerini etkilediği kadar etkilemiş olduğundan

emindi.

Ama Ripred konuştuğunda, ses tonu her zamanki

alaycılıktan uzaktı. "Metin ol, Yerüstlü. Babana yaklaştık."

Gregor kafasını kaldırdı. "Ne kadar yaklaştık?"

"Bir saatlik bir yürüyüş, daha fazla sürmez," dedi Ripred. "Ama muhafızlarına da öyle. Aşırı dikkatli ilerlemeliyiz. Ayaklarınızın altına ağ bağlayın, konuşmayın ve arkama yakın durun. Köprüde nadir görülen bir şansımız

vardı. Bunun bizi gideceğimiz yere kadar takip edeceğini

sanmıyorum."

Gox, ki zaman geçtikte Gregor daha fazla takdir etmeye başlıyordu, çabucak kalın, ipek terlikler ördü. Gregor, terliklerini giymesi için el fenerini Luxa'ya doğru tutarken, fener söndü. Elini çantasına daldırdı ve son iki pili çıkardı.

"Meşalen ne kadar daha yanar?" diye sordu Gregor, Luxa'ya. Anlaşılan yakıt tasarrufu için, Ripred onlara katıldığından beri tek meşaleyle yol almış olduklarına dikkat etti. Artık o tek meşale de sönük yanıyordu.

"Kısa bir süre," dedi Luxa. "Işık çubuğun?"

"Bilmiyorum," dedi Gregor. "Bunlar son pillerim ve ne kadar dayanacaklarını bilmiyorum."

"Babanı bulduğumuzda, ışığa gerek kalmayacak. Ares

ve Aurora, bizi karanlıkta eve götürebilir," dedi Luxa cesaret verici bir şekilde.

"Karanlıkta uçmak zorunda kalacaklar," dedi Gregor.

Görevciler yeniden toplandı. Ripred, Temp ve Bot'u

arkasına aldı. Tünel, Gregor ve Gox'un da onlarla yan yana

yürüyebilecekleri kadar genişti. Aurora ve Ares kısa, sessiz

uçuşlarla arkalarından geliyorlardı. Henry ve Luxa kılıçl.ı rı ellerinde, yayan bir şekilde en arkayı almışlardı. Ripred gruba bakıp başını salladı ve düşman topraklarında gittik

çe içerilere doğru ilerleyerek yola koyuldular.

Neredeyse nefes almaya korkarak ayak uçlarında iler

lediler. Gregor ayaklarının altında ne zaman bir taş oynasa, başka bir sıçan saldırışım tetiklediğini düşünerek donup

kalıyordu. Çok korkuyordu, ama içinde ona adım üstüne

adım atmasını sağlayacak gücü veren yeni bir duygu yükseliyordu. Bu, umuttu. İçi, kuralım bozmasında ısrar eden umutla doluyordu. Babası yakınlardaydı. Onu yakında

görecekti. Tabii sadece, fark edilmeden ilerlemeye devam

edebilirlerse.

Yaklaşık yarım saat boyunca yavaşça ilerledikten sonra, Ripred aniden tünelin bir dönemecinde durdu. Bütün grup da hemen arkasında durdu. Ripred'in burnu, çılgınca

seğirmeye başladı ve çömeldi.

Dönemecin diğer tarafından iki tane sıçan çıktı. İmkânsız bir hareketle, Ripred dişleriyle bir tanesinin boğazını parçalarken, arka ayaklarıyla da diğerini kör etti. Başka bir şimşek hızındaki hareketle, iki sıçan da yerde, ölü yatıyordu. Kimsenin elini bile kaldıracak zamanı olmamıştı.

Ripred'in savunması, Gregor'un hayvanın gözlerinin içine

baktığı andan beri hissettiği kuşkuları doğruluyordu. Ripred, sıçanlar arasında bile ölümcüldü.

Ripred ağzını ölü sıçanlardan birine sildi ve fısıldayarak konuştu. "Bunlar, bu tünelin muhafızlarıydı. Açık ala-

na girmek üzereyiz. Yer kararsız ve düşüş ölçülemez oldu

ğu için tek sıra halinde, duvara yakın kalın." Herkes hâlâ sıçanın vahşetinden sersemlemiş, uyuşuk bir halde başını

salladı. "Sorun yok," diye ekledi Ripred. "Unutmayın, ben sizin tarafınızdayım."

Dönemeci döndüklerinde, açıklığı gördüler.

Ripred sağa döndü ve diğerleri arkasından tek sıra

halinde ilerledi. Derin bir vadinin kenarı boyunca, dar bir patika uzanıyordu. Gregor el fenerini içine tuttuğu zaman,

karanlıktan başka bir şey görmedi. *Düşüş ölçülemez,* diye düşündü.

Uçuruma yakın olan sol ayağı kaydı ve karanlığın içine

bir taş ve toprak yağmuru gönderdi. Gregor yere çarptıklarını duymadı. Tek tesellisi Aurora ve Ares'in, düşen biri olursa kurtarmaya hazır bir şekilde, çok yakında olmasıydı.

Yaklaşık elli metre sonra, vadinin diğer ucuna açılan

ve daha sağlam zemini olan yere ulaştılar. Doğal taş bir

kemer, pek çok sıçan ayağıyla aşımp düzleşmiş, geniş bir

yolu çevreliyordu. Yayın altından geçerlerken Ripred hızlandı ve Gregor arazinin sağladığı bütün korumanın ellerinden gittiğini hissetti.

Ripred, Temp, Gox ve Gregor yolda hızla ilerlediler.

Luxa ve Henry içgüdüsel olarak havalandı. Gregor sanki

her çatlakta bir sıçan gözü parlıyormuş gibi hissediyordu.

Patika aniden, buz kadar pürüzsüz duvarları olan, derin, dairesel bir çukurda son buldu. Çukurdaki zayıf ışık,

I

taş bir levhaya doğru kamburunu çıkartmış, bir şeyle oy nayan, tüylü bir yaratığı aydınlatıyordu. İlk önce, Gregor gruptakileri uyarmak için elini kaldırdı. Bunun bir sıçan olduğunu düşünmüştü.

Derken yaratık başını kaldırdı ve Gregor bu yaratığın, babasından geriye kalanlar olduğunu fark etti.

BÖLÜM

24

Gregor'un hayatında iki yıl, yedi ay ve kim bilir

kaç gündür kayıp olan adam, sağlıklı bir adamdı. Güçlü, uzun boylu, hayat dolu ve üzerinden enerji akıyormuş gibi görünürdü. Çukurdan gözlerini kısıp onlara bakan adam, öylesine zayıf ve güçsüzdü ki, aya

ğa kalkma çabası başarısız oldu. Elleri ve dizlerinin üstüne düştü, ardından başını geriye eğmek için elinin yardımına

başvurdu.

"Baba?" demeye çalıştı Gregor, ama ağzı kupkuru

olmuştu. Çukurun kenarında dizleri ve ellerinin üzerine

çöktü ve çaresizce elini uzattı. Aralarında on beş metre mesafe vardı, ama yine de uzandı.

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

Luxa ve Henry aşağı uçarak, acınası durumdaki babasını Aurora'nın sırtına alıp onu çukurdan çıkardılar.

Gregor hâlâ dizlerinin üstünde, bir zamanlar güçlü ve becerikli olan babasının ellerine yapıştı. Parmaklarındaki kemikleri hissedince, babasının elleriyle nasıl ceviz kırdı ğını hatırladı. "Baba?" dedi ve bu kez sesini duyurabildi.

"Baba, benim. Gregor."

Babası sanki bir şeyler hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarım çattı. "Ateş yüzünden. Yine hayal görmeye başladım."

"Hayır, baba, benim, buradayım. Bot da burada," dedi Gregor.

"Bot mu?" dedi babası. Tekrar kaşlarını çattı ve Gregor, babasının Bot'u hiç görmediğini hatırladı. Kardeşi o düştükten sonra doğmuştu.

"Margaret," dedi Gregor düzelterek. Annesi hamile kalır kalmaz, Bot'a babasının büyükannesinin adı olan Margaret ismini koymayı kararlaştırmışlardı.

"Margaret mi?" dedi babası, artık iyice kafası karışmış bir şekilde. Gözlerini ovuşturdu. "Büyükannem mi?"

Kehanet, "ileride kaybolmuş birisi"nden bahsediyordu, ama Gregor babasımn bu ölçüde kaybolmuş olacağını düşünmemişti. Bir deri bir kemik kalmıştı ve... Saçlarıyla

sakalına ne olmuştu? Kar beyazı olmuşlardı. Gregor babasının omzuna dokundu ve sıçan postundan yapılma bir pelerin giymekte olduğunu fark etti. Yukarıdan bir sıçan

gibi görünmesine şaşmamak lazımdı.

GREGOR VE GRİ KEHANET

"Sadece uyumak istiyorum," dedi babası, çok zayıf bir şekilde. Bu en korkutucu kısmıydı. Gregor babasını buldu

ğunda bir ebeveynini kazanacağını düşünmüştü. Ondan

sonra, zor kararlar vermeyi bırakabilecekti. Sadece bir çocuk olabilecekti. Ama önündeki adam, Bot'tan bile daha fazla yardıma muhtaçtı.

Luxa babasının yanağına elini koyup kaşlarım çattı.

"Kardeşin gibi ateşler içinde ve ateşle savaşacak gücü kalmamış. Bu yüzden böyle konuşuyor."

"Belki onunla bir dakika konuşursam hatırlar. Hatırlamak zorunda, Luxa," dedi Gregor çaresizce.

"Artık uçmamız gerekiyor, Gregor," diye üsteledi

Luxa, mavi şişeden babasının ağzına birkaç damla damlatarak. "Onu Regalia'da uygun şekilde tedavi edebiliriz.

Henry onu bağlamama yardım et." Kız, Gox'un çabucak

ördüğü ipek iplikle babasını Aurora'nın sırtına bağlamaya

çalışıyordu. "Henry?" dedi Luxa, bir kez daha.

Ama Henry onlardan ayrı duruyordu. Yardım etmeye

yeltenmeden. Acele etmeyerek. Endişeli bile görünmeye

çalışmayarak. "Hayır, Luxa, artık acele etmemize gerek yok."

Bu garip bir yanıttı. Ripred dışında kimse, ne dediğini

anlamamıştı. Sıçanın yüzünden garip bir ifade geçti. "Hayır, sanırım Henry her şeyin icabına bakmış."

"Bakması gerekiyordu," dedi Henry. Parmaklarını dudaklarına götürüp uzun bir ıslık çaldı.

"Delirdin mi? Ne yapıyorsun?" diye sordu Gregor.

Luxa'ya bakınca, kızın taşa dönmüş olduğunu gördü. İpek

ip, ellerinden kayıp yere düştü.

Yolun diğer tarafından pek çok sıçamn ayak sesi duyulmaya başladı. Neler oluyordu? Henry ne yapmıştı?

"Ripred?" dedi Gregor.

"Görünüşe göre aramızdaki tek casus ben değilmişim,

Yerüstlü," dedi Ripred buruk bir şekilde. "Kraliyet ailesinin bir üyesi de öyleymiş."

"Henry'yi mi kastediyorsun?" Bir milyon yıl geçse, Gregor'un aklına Henry'nin sıçanlar için casusluk yapacağı gelmezdi. Sıçanlar ebeveynlerini öldürmüştü, halkını öldürmüştü. "Olamaz," dedi Gregor. "Olamaz, yani, peki Luxa?" İkisi birbirine çok yakındı.

"Üzgünüm, kuzin," dedi Henry çabucak Luxa'ya.

"Ama başka seçeneğim yoktu. Vikus'un yönetimi altında

bir felakete doğru gidiyorduk. Hayatta kalmak için tek

şansımız en güçlülerle müttefik olmakken, bizi en zayıflarla müttefik yaptı. Sıçanlarla güçlerimizi birleştireceğiz ve birlikte yöneteceğiz, sen ve ben."

Luxa, Gregor'un ondan hiç duymadığı kadar sakin bir

şekilde konuştu. "Ne şimdi ne de bundan sonra, Henry."

"Buna mecbursun, Luxa, başka seçeneğin yok. Bize katılmalısın, yoksa ölürsün," dedi Henry soğuk bir şekilde, ama sesi hafifçe titremişti.

"Ölümüm her an gelebilir," dedi Luxa. "Belki bugün

daha iyi olur." Bin yaşında ve bin kilometre uzaktaymış

gibi konuşuyor, ama korkmuş görünmüyordu.

"Demek sana tahtı vaat ettiler, öyle mi? Gerçekten,

Henry, sana bunu vereceklerine inanacak kadar aptal de

ğilsin," dedi Ripred, kahkahaya boğularak.

"Verecekler. Birlikte, Yeraltı'nı sürünenlerle eğiricilerden temizleyeceğiz ve topraklarını aramızda paylaşaca

ğız," dedi Henry.

"İyi de neden? Bunu neden yapasın ki?" diye sordu Gregor.

"Müttefik olarak korkaklara ve zayıflara bel bağlamaktan sıkıldım," dedi Henry. "En azından sıçanların bunda bir suçu yok. Birlikte, birbirimizi koruyacağız. Birlikte hükmedeceğiz. Birlikte güvende olacağız. Bu karar çoktan

verildi."

"Birlikte, birlikte," dedi Ripred şarkı söyler gibi. "Ne kadar çok birliktelik planlamışsınız. Ve seni ne kadar çok

yalnızlık bekliyor. Ah, işte arkadaşların da geldi."

En azından elli sıçan vardı. Sıçanlar çabucak yayılıp

görevcilerin etrafını çevirdi. Çoğu, önlerindeki zengin yiyecekten memnun bir şekilde gülüyordu.

Gregor etrafa göz attı. Kim onun yanında savaşacaktı? Babası, balıklar hakkında bir şeyler geveliyordu. Bot, dünyadan haberi olmadan Temp'in sırtına bağlı yatıyordu.

Henry haindi, bu yüzden Ares'e de güvenemezdi, çünkü

ikisi birbirine bağlıydı. Geriye Luxa, Aurora, Gox ve... ani-

/

den Ripred hakkında ne düşüneceğini bilemedi. Ripred ne yapacaktı acaba? Sıçan gerçekte kimin tarafmdaydı?

Ripred'e baktı ve sıçan ona hafifçe göz kırptı. "Unut ma, Gregor, kehanet on iki kişiden yalmzca dördünün öleceğini söylüyor. Onları halledebileceğimizi düşünüyor musun, sen ve ben?"

Tamam, onun tarafında *ayrıca* inanılmaz bir sıçan vardı.

Çember genişleyerek bir açıklık oluştu. Açıklıktan kocaman, gümüş rengi bir sıçan çıktı. Kulağının birine, açıkça insanlar için yapılmış olan, altın bir taç sıkıştırılmıştı. Gregor, Luxa'nın sert bir biçimde nefesini tuttuğunu duydu ve tacın, ebeveynlerinden birine ait olduğunu tahmin etti.

"Kral Gorger," dedi Ripred, hafifçe başını eğerek. "Varlığınızla bizi onurlandıracağınızı düşünmemiştim."

"Talihsiz bir sürünen, bize senin boğulduğunu söylemişti, Ripred," dedi Kral kısık bir sesle.

"Evet, plan buydu," dedi Ripred, başım sallayarak.

"Ama genelde olduğu gibi, planlar ters gidebilir."

"Savaşçıyı pençelerimize bu kadar temiz bir şekilde getirdiğin için sana teşekkür etmeliyiz. Bu aslında Henry'nin işiydi ama savaşçı burada olduğu sürece, bunun bir önemi yok. Emin olmak istedim. Onu öldürmeden önce kendi gözlerimle görmek istedim. Demek bu o?" dedi Kral Gorger, Gregor'u süzerek. "Daha fazlasını bekliyordum."

"Ah, onu hemen yargılamayın," dedi Ripred. "Sür-

prizlerle dolu olduğunu öğrendim." Ara sıra burnunu kaşımak için ön ayağını kaldırarak çemberi dolaştı. Pen çesini kaldırdığı her seferinde, yakınındaki sıçanlar irkildi.

"Clawsin... Bloodlet... Şimdi kalbim kırıldı; Razor, sen misin? Sizi Majesteleri'nin yanında görmenin beni ne kadar kırdığını tahmin bile edemezsiniz."

Razor bakışlarım Ripred'den kaçırıp yere indirdi.

Utanmış mıydı? Sıçanlar utanabiliyor muydu?

Ripred, Henry'nin arkasına geçti ve onu burnuyla itti.

"Haydi, haydi, haydi, haydi. Arkadaşlarının yanma geç."

Henry tökezledi ve Kral Gorger'm yanındaki kuyruğunun üzerine düştü. Diğer sıçanlar güldü ama Kral gülmedi; kuyruğunu Henry'nin altından çekerek zavallı Gox'u ikiye böldü.

Sıçanlar gülmeyi kesti. Gregor örümceğin mavi kanının yere aktığını gördü. Çok çabuk olmuştu. Bir saniyeden az bir sürede, görevin üçüncü üyesi de ölmüştü.

"Neden herkes gülmeyi kesti?" diye sordu Kral Gorger. "Devam edin, gülün!" diye emretti ve sıçanlar koyun

melemesine benzer bir sesle gülmeye başladı. Kral gevşemiş bir tavırla yere uzandı, ama Gregor, kaslarının öfkeden hâlâ gergin olduğunu görebiliyordu.

"Sıradaki kim?" diye sordu Kral Gorger. "Haydi, utanmayın. Enciğin icabına bakalım mı? Çok yakında son kullanma tarihi dolacak gibi görünüyor zaten." Öfkeli bakışlarım Bot'a çevirdi.

Bot olmaz, diye düşündü Gregor. *Ben hayattayken, ol-*

maz. Aklının köşesindeki bir şey, onu rahat bırakmıyordu.

Neydi? Bu ona neyi çağrıştırıyordu? Aniden farkına vardı.

Kehanetin son kıtasının ne demek istediğini anlamıştı.

Son ölecek kişi nerede duracağına karar vermeli.

Sekizin kaderi onun ellerinde.

O kişi benim, diye düşündü. *Son ölecek kişi benim.* Açıktı.

Sıçanların ölmesini istediği kişi, Gregor'du. Savaşçı oydu.

Tehdit oydu. Nerede duracağına karar verecek olan oydu.

Ve sevdiği insanların ölmesini izleyerek burada durmayacaktı. Savaşçı oydu ve savaşçılar insanları kurtarırlardı.

Anladıktan soma, iş kolaylaşmıştı. Yüksekliği hesapladı, yedi adım koştu ve Kral Gorger'ın gümüş rengi sırtının üzerine atladı.

Koşarken arkasından bir uluma yükseldi. Ulumanın hemen ardından birkaç sıçanın çığlığı duyuldu ve Luxa, Aurora ve Ripred'in, onu korumak için harekete geçtiği ni tahmin etti. Ama eli ayağı tutan bütün sıçanların, onun peşinde olduğundan emindi. Güzel. Bu şekilde, biraz da şansla, diğerleri kaçabilirdi. Henry ve Ares dışında. Onlar umurunda değildi.

El feneri, zayıf bir parlamayla sönükleşti ve Gregor onu bir kenara attı. Zaten onu yavaşlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ama karanlıkta koşmasımn bir yararı yoktu. Tökezleyebilirdi ama sıçanları diğerlerinden olabildiğince uzaklaştırması gerekiyordu. Derken baretindeki lamba yı hatırladı. Onu en sona saklamıştı. Son bir an varsa, bu

oydu. Hızını düşürmeden, düğmesini açtı ve güçlü bir ışık, önündeki yolu aydınlattı.

Ama yol! Yolun ne kadar kısa olduğunu unutmuştu!

Yüz metreden az bir mesafe ileride, 'ölçülemez derinlik'te olan vadinin karanlığı görünüyordu. Etrafından koşmaya

çalışmasının yolu yoktu. Sıçanlar onu saniyeler içinde yakalardı.

O şekilde ölmek istemiyordu. Sıçanlara, onu yeme

hazzını vermek istemiyordu. Arkasında, nefes alışverişlerini ve dişlerinin birbiri üstüne kapandığım duyabiliyordu. Kral Gorger öfkeyle burnundan soluyordu.

Bu korkunç an içinde, kehanetin son kısmım anladı.

O yüzden dediklerine kulak verin, sıçradığı yere dikkat edin, Yaşam; ölüm olabileceği gibi, yine ölümdür yaşamın getirdiği.

Atlamak zorundaydı ve onun ölümüyle diğerleri ya

şayacaktı. Buraya kadardı. Sandviç'in başından beri anlatmaya çalıştığı buydu ve artık Sandviç'e inamyordu.

Atletizm takımında koçunun öğrettiği gibi, son bir depara kalkü. Bütün gücünü ortaya koymuştu. Son birkaç adımda bacağının arkasında keskin bir acı hissetti ve ardından, yer ayaklarının altından kaydı.

Yerüstlü Gregor, sıçradı.

BÖLÜM

25

Gregor vücudunu olabildiğince yukarı atıp vadinin

üzerinde süzülerek yükseldi. Bacağından aşağı

sıcak kanın aktığını hissedebiliyordu. Sıçanlardan biri, tam atlarken bir pençe savurmayı başarmıştı.

Düşüyorum, diye düşündü Gregor. *Tıpkı Yeraltı 'na geldiğimdeki gibi.* Yalnız bu kez, daha hızlı düşüyordu. Onu aşağıdan destekleyecek bir akım yoktu, altım sadece, korkunç bir boşluk kaplıyordu. İlk seferinde nasıl güvenle yere indiğini gerçekten hiç anlamamıştı. Bunu Vikus'a soracak sakin ya da aklı başında bir anı olmamıştı hiç. Artık hiç soramayacağını tahmin ediyordu.

Belki her şey, aynı rüyanın bir parçasıydı ve sonunda

kendi yatağında uyanacak ve gidip annesine rüyasını anla-

tacaktı. Ama Gregor bunun bir rüya olmadığım biliyordu

artık. Gerçekten düşüyordu. Ve yere çarptığı zaman, yata

ğında uyanmayacakü.

Başka şeyler de ilk düşüşündekinden farklıydı. Çıkan

seslere bakılırsa, daha kalabalıklardı.

Gregor kendini havada döndürmeyi başardı. Bare-

tinden yayılan ışık, şaşırtıcı bir manzarayı gözler önüne

seriyordu. Peşinden gelen sıçanlar -neredeyse hepsi olmalıydı- arkasından bir heyelan gibi düşüyordu. Vadinin kenarındaki gevşek zemin, bel vererek bütün orduyu pe

şinden sürüklemişti.

Gregor sıçanların arasında bir insan gördü. Henry. O

da Gregor'un peşinden gelmişti. Ama bu doğru olamazdı.

İkisi birden ölemezdi. Kehanet, yalnızca bir tane daha gö-

revcinin öleceğini söylüyordu.

Gregor'a yanıtını bir kanat sesi verdi. Elbette. Bu, o

haine bağlı olan Ares'di. Ares, Henry'yi kurtaracak ve kehanet tamamlanacaktı. Ama görevcilerin geri kalanı da güvende olacaktı.

Gregor, Ares'in bu denli istekli daldığını görmemişti

. Hayvan ona ulaşmaya çalışan sıçanlardan kaçınarak,

muazzam bir hızla yere doğru yönelmişti. Gregor yarasanın bu durumdan çıkabileceğinden kuşkulanmaya başlamıştı. *Iskaladı,* diye düşündü Gregor, yarasa Henry'nin yanından hızla geçerken.

Gregor, Henry'nin çaresiz yakarışım duyabiliyordu.

"Ares!"

Tam o anda, Gregor bir şeye çarptı.

Öldüm, diye düşündü ama kendini ölmüş gibi hissetmiyordu, çünkü burnu acıyordu ve ağzı tüyle doluydu.

Ardından yükselme hissi sezdi ve Ares'in sırtında oldu

ğunu anladı. Yarasa kanadının kenarından aşağı baktı ve

sıçanların aşağıdaki kayalara çarpmaya başladığım gördü.

Ares onu yakaladığında, Gregor neredeyse dibe varmıştı.

Az önce onu öldürmek üzere olsalar bile, sıçanların görüntüsü dayamlacak gibi değildi. Henry yere çarpmadan hemen önce Gregor, yüzünü Ares'in kürküne gömdü ve

kulaklarım kapadı.

Hatırladığı bir somaki şey, yere indikleriydi. Luxa,

babasını Aurora'mn sırtına bağlamıştı. Temp arkasında,

Ares'in sırtına tutunmuştu.

Kanlı Ripred, son anda ona katılmış üç sıçanla birlikte

duruyordu. Sıçan, Gregor'a acı acı gülümsedi. "Hoş sürprizlerle dolusun."

"Ne yapacaksın, Ripred?" diye sordu Gregor.

"Koş, evlat. Bir nehir gibi ak. Yüksekten uç, Yerüstlü Gregor!" dedi Ripred yolun aşağısına doğru ilerlerken.

"Yüksekten uç, Ripred! Yüksekten uç!" diye bağırdı Gregor, Ares ve Aurora sıçamn başımn üstünden hızla ge

çerken.

Vadinin üzerinden uçtular. Altlarında bir yerlerde,

Kral Gorger'ın, sıçan ordusunun ve Henry'nin cesedi yatıyordu. Vadiyi geride bıraktılar ve yarasalar dört bir yana

kıvrılıp dönen geniş bir tünele yöneldi.

Artık güvende olduğu için, Gregor o siyah boşluğa

düşmenin korkusunu hissetmeye başlamıştı. Bütün vücudu titremeye başladı. Burnunu daha fazla zonklatsa da, yüzünü iyice Ares'in ensesine bastırdı. Yarasamn, "Bilmiyordum, Yerüstlü," diye fısıldadığım duydu: "Sana yemin ederim, bilmiyordum."

"Sana inanıyorum," diye fısıldadı Gregor. Ares,

Henry'nin planını biliyor olsaydı, Henry şu anda bir yerlerde uçuyor olurdu ve Gregor da...

Aklına kehanetin son kıtası geldi bir kez daha.

Son ölecek kişi nerede duracağına karar vermeli.

Sekizin kaderi onun ellerinde.

O yüzden dediklerine kulak verin, sıçradığı yere dikkat edin,
Yaşam ölüm olabileceği gibi, yine ölümdür yaşamın getirdiği.

Demek ki son kıta Gregor'un olduğu kadar, Henry'nin

hakkındaydı da. Henry sıçanlarla birlik olmaya karar vermişti. Bu, diğer sekiz görevcinin kaderini belirlemişti. Kendini sıçanlara yardım etmeye öylesine kaptırmıştı ki, nereye atladığım umursamamış, nereye atladığına bakmamıştı bile. Henry kararından dolayı ölmüştü. Son anlarında bile,

Ares'in onu kurtaracağını düşünüyor olmalıydı. Ama Ares,

Gregor'u kurtarmayı seçmişti.

"Yerüstlü, bir sorunumuz var," diye fısıldadı Ares, dü

şüncelerini bölerek.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu Gregor.

"Aurora ve ben, Regalia'ya giden yolu bilmiyoruz,"

dedi Ares.

"Kaybolduk mu demek istiyorsun?" diye sordu Gregor. "Luxa'nm karanlıkta bizi eve götürebileceğinizi söylediğini hatırlıyorum."

"Evet, karanlıkta uçabiliriz, ama nereye uçacağımızı

bilmemiz gerekiyor," dedi Ares. "Bu bölge uçucular tarafında bilinmiyor."

"Luxa ne yapmamız gerektiğini düşünüyor?" diye

sordu Gregor.

Bir duraklama oldu. Gregor, Ares'in, Aurora'yla ileti

şim kurduğunu tahmin etti. Ardından Ares, "Luxa konu

şamıyor," dedi.

Muhtemelen şoka girmiştir, diye düşündü Gregor.

Henry'nin ona yaptıklarından sonra.

"Daha da kötüsü, devam etmek istiyorsak, Aurora'nın

dikilmeyi bekleyen yırtık bir kanadı var," diye ekledi Ares.

Gregor, aniden tüm sorumluluğun onda olduğunu

fark etti. "Pekâlâ, inecek güvenli bir yer bul, tamam mı?"

Kıvrılan tünel çok geçmeden büyük bir nehre çıktı.

Kaynak, taş bir kemerden otuz metre aşağıdaki nehre dökülen, muhteşem bir şelaleydi. Kemerin üstünde, yaklaşık üç metre genişliğinde, doğal, taş bir basamak vardı. Ares

ve Aurora, üzerinde süzülerek çıkıntıya kondular. Yolcuları kayarak taşa indi.

Gregor bir çeşit harekât planı düşüneceğini umarak

Luxa'nm yamna seğirtti, ama kıza bakan herhangi biri,

Gregor'un kendi başına kaldığını söyleyebilirdi. Kız boş

boş bakıyor ve bir yaprak gibi titriyordu. "Luxa? Luxa?"

dedi Gregor. Aurora'nm dediği gibi, kız tek kelime etmiyordu. Ne yapacağından emin olamayan Gregor, kızı bir battaniyeyle sardı.

Ardından Aurora'ya döndü. Yarasamn sol kanadında,

kan sızan uzun bir yırtık vardı. "Dikmeye çalışacağım,"

dedi Gregor, bundan pek hoşlanmayarak. Düğme ve ufak

yırtıklar dışında, çok az dikiş dikmeyi biliyordu. Hayvanın narin derisine iğne batırma fikri onu kaygılandırıyordu.

"Önce diğerleriyle ilgilen," dedi Aurora. Luxa'nm yamna uçtu ve sağlam kanadım kızın etrafına doladı.

Bot hâlâ Temp'in sırtında uyuyordu, ama ateşi düşmüştü. İlaç, babasım da sakinleştirmişe benziyordu, ama hâlâ kırılgan olan görüntüsü Gregor'un sinirine dokunuyordu. Belli ki sıçanlar onu yarı aç bırakmıştı. Başka kim bilir neler yapmışlardı.

Ares öyle üzüntülü bir şekilde oturuyordu ki, Gregor

ona hiç dokunmamaya karar verdi. Henry'nin ihaneti yarasayı mahvetmişti.

Kral Gorger'ın ordusuyla karşılaşmalarından o ve Aurora dışında, fiziksel yara alan başka kimse yok gibi görünüyordu. Gregor ilk yardım çantasım açıp içine göz attı.

Yarasayı dikecekse, bunu çok fazla düşünmeden yapması

daha iyi olacaktı. Ufak bir iğne kutusu buldu ve gelişigü-

zel bir tanesini seçti. Kutuda birkaç makara da eğiricilerin ipek ipliklerinden vardı. Gox'a hangi tür ipliği kullanması gerektiğini sormaya niyetlendi, ama hayvamn cansız turuncu bedeninden mavi kamn aktığım hatırlayınca durdu.

İnce ama sağlam görünen bir iplik seçti.

Elinden geldiği kadarıyla Aurora'mn yarasını temizledi ve yarasanın bölgeyi uyuşturacağını söylediği bir merhem

sürdü. Ardından endişeyle yırtığı dikmeye başladı.

Bunu daha çabuk yapmayı isterdi, ama kanat dikme, yavaş

ve dikkat isteyen bir işti. Aurora kıpırdamadan durmaya

çalışıyor, ama acıya istemeden tepki veriyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim," deyip duruyordu Gregor.

"Hayır, ben iyiyim," diye karşılık verdi hayvan. Ama Gregor, canının çok fazla yandığını anlayabiliyordu.

Bitirdiğinde, çok fazla konsantre olmaktan terlemişti.

Ama kanat tekrar tek parça haline gelmişti. "Bir dene bakalım," dedi Aurora'ya ve yarasa, yavaşça kanadım gerdi.

"İyi dikilmiş, Yerüstlü," dedi hayvan. "Regalia'ya kadar dayanır."

Gregor rahatladığım hissetti ve başarısından dolayı az

da olsa gurur duydu.

"Şimdi kendi yaralarınla ilgilenmelisin," dedi Aurora.

"Kanadımdaki uyuşukluk geçene kadar uçamam zaten."

Gregor bacağım yıkadı ve Solovet'in yaralar için kullandığını hatırladığı kırmızı bir çömlekten biraz merhem 267

sürdü. Burnu başka bir sorundu. Burnundaki kanı sildi,

ama hâlâ normal boyutunun iki katı şişkinlikteydi. Büyük

olasılıkla kırılmıştı ama doktorların kırık bir burun için ne yaptığını bilmiyordu. Kırık bir burnu alçıya alamazdınız.

Düzeltmeye çalışırken daha fazla zarar vereceğini düşünerek öylece bırakmaya karar verdi.

Yaralarıyla ilgilenme işini bitiren Gregor, bir sonraki

adımda ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Durumlarını

değerlendirmeye çalıştı. Kaybolmuşlardı. Belki bir öğünlük daha yiyecekleri vardı. Luxa'nin meşalesi sönmüş, ışık olarak sadece baretinin lambasını kalmıştı. Bot hastaydı,

babası tutarsızdı, Luxa şoktaydı, Aurora yaralıydı ve Ares

kederliydi. Geriye sadece, o ve Temp kalıyordu.

"Temp?" dedi Gregor. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor sence?"

"Bilmiyorum, Yerüstlü," dedi Temp. "Sıçanları duyuyor musun, sıçanları?"

"Düştüklerinde mi demek istiyorsun?" diye sordu

Gregor. "Evet, korkunçtu."

"Hayır. Sıçanları duyuyor musun, sıçanları?" diye tekrarladı Temp.

"Şu an mı?" Gregor karnına soğuk bir ağrının saplandığını hissetti. "Neredeler?" Çıkıntının kenarına sürünüp etrafa göz attı.

Yüzlerce sıçan nehrin kıyısında toplanıyordu. Birkaç

tanesi, kalçalarımn üzerine oturmuş, pençeleriyle şela-

lenin yanındaki kireçtaşını kazıyordu. İki tanesi tırmanmayı denedi ama gerisin geri kayarak yere indi. Yüzeyde tutunacak yerler açmaya başladılar. Duvarda basamaklar

açmaları zaman alacaktı, ama Gregor bunu yapacaklarını

biliyordu. Bir yolunu bulacaklardı.

Sürünerek çıkıntıdan geriledi ve kollarım sıkıca dizlerinin etrafına sardı. Görevciler ne yapacaktı? Eh, uçmak zorundaydılar. Sıçanlar duvara tırmanırsa, Aurora bir şekilde uçmayı başarmak zorunda kalacaktı. Ama nereye uçacaktı?

Baretindeki ışık sonsuza kadar dayanmazdı. Ardından, bir

grup hastayla birlikte zifiri karanlıkta kalacaktı. Bütün bu kâbusa, Ölü Topraklar'da ölmek için mi katlanmışlardı?

Belki Vikus yardım gönderirdi. Ama nerede olduklarını nereden bilecekti? Ayrıca Regalia'da işlerin nasıl gitti

ğini kim bilebilirdi? Gregor ve Henry 'Gri Kehanet'in son

kıtasını gerçekleştirmişti. Ama bu, insanların savaşı kazanacağı anlamına gelir miydi? Hiçbir fikri yoktu.

Gregor gözlerini sıkıca kapayıp avuç içlerini gözlerine bastırdı. Tüm hayatı boyunca, kendini hiç bu kadar yalmz hissetmemişti. Kendini 'Gri Kehanet'in, içlerinden

sekizinin yaşayacağını söylediği fikriyle avutmaya çalıştı.

Eh, Ripred büyük olasılıkla hayatta kalmayı başarır, ama yedimiz hayatta kalmak için bu çıkıntıda oturmaya devam

edersek, bir mucizeye ihtiyacımız olacak, diye düşündü.

Derken bir mucize oldu.

"Gregor?" diye şaşkın bir ses duyuldu. Gregor sesi duyduğundan emin değildi. "Gregor sen misin?"

Gregor inanamayarak, bakışlarını yavaşça sese doğru

kaldırdı. Babası güçsüz bir şekilde, dirseği üzerinde doğ-

rulmuştu. Çabadan dolayı titriyor ve sık sık nefes alıyordu, ama gözlerinde Gregor'un bildiği o tamdık bakış vardı.

"Baba?" dedi Gregor. "Baba?"

"Burada ne arıyorsun, evlat?" diye sordu babası ve Gregor, babasının aklının başına geldiğini anladı.

Hareket edemiyordu. Babasının kollarına koşması gerekiyordu, ama aniden babası olması gereken bu sıçan postu içindeki yabancıdan korktuğunu hissetmişti. Gerçekten aklı başına gelmiş miydi? Yoksa, Gregor onları ayıran birkaç metreyi kat edene kadar tekrar balıklar hakkında saçma sapan konuşmaya başlayacak ve Gregor'u karanlıkta yine tek başına mı bırakacaktı?

"Ge-go!" diye cırlak bir ses duyuldu. "Ge-go, çıkar beni!" dedi Bot. Gregor döndü ve kardeşinin, kendini

Temp'in sırtına bağlayan ağlardan kurtarmaya çalıştığını

gördü. Kardeşinin yamna seğirtip ağları yırttı. Bu, babasıyla uğraşmaktan daha kolaydı.

"İçecek? Kahva'tı?" dedi Bot, Gregor onu yere indirirken.

Gregor gülümsedi. Yemek istediğine göre, daha iyi durumda olmalıydı.

"Kurabiye?" diye sordu kız umutla.

"Tamam, tamam/' dedi Gregor. "Ama bak, bak burada kim var. Ba-ba," dedi Gregor, babasım göstererek. Yanına

beraber giderlerse, belki Gregor babasıyla yüzleşecek cesareti bulabilirdi kendinde.

"Ba-ba?" dedi Bot merakla. Kız babasına baktı ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Ba-ba!" dedi. Gregor'un elinden kurtuldu ve doğruca babasımn kollarına koşarak

adamı sırtüstü yere devirdi.

"Margaret?" dedi babası, doğrulmaya çalışarak. "Sen Margaret mısın?"

"Hayır, Bot!" dedi küçük kız, babasının sakalını çekiştirerek.

Eh, Bot'un cesareti sadece o sayabildiğinde sayılılabi-

lirdi; ama sevme becerisi her zaman sayılırdı. Onu izleyen

Gregor, güvensizliğinin erimeye başladığını hissetti. Sıçanlarla, örümceklerle ve babasıyla yeniden birleşme korkusuyla savaşmıştı. Ne yapıyordu? Sanki gösteriyi izlemek için bilet almış gibi orada oturuyordu.

"Bot ha?" dedi babası. Çok zayıf bir kahkaha attı.

Kahkahalar Gregor'un içinden, güneş ışığı dalgası gibi

geçti. Bu oydu. Bu gerçekten babasıydı!

"Baba!" Gregor yarı sendeleyerek, yarı koşarak yamna gitti ve babasına sarıldı.

"Ah, Gregor," dedi babası, yanaklarından yaşlar süzülerek. "Oğlum nasılmış bakalım? Adamım nasılmış?"

Gözyaşlarına boğulan Gregor sadece güldü.

"Burada ne arıyorsunuz? Yeraltı'na nasıl geldiniz?"

diye sordu babası, aniden endişelenerek.

"Seninle aynı yoldan, sanırım," dedi Gregor. "Bot'la çamaşırhaneden düştük. Ardından seni aramaya çıktık ve

işte buradasın." Bunun doğru olduğunu kanıtlamak için, hafifçe babasının koluna vurdu. "İşte buradasın."

"Burası tam olarak neresi?" diye sordu babası, karanlıkta etrafına bakarak.

Gregor anında gerçekliğe döndü. "Ölü Topraklar'da,

bir şelalenin üstündeyiz. Bir grup sıçan, duvarda tutamaçlar açmaya çalışıyor. Çoğumuz yaralı ve kaybolduk," dedi.

Ardından buna pişman oldu. Belki de babasına durumun

ne kadar kötü olduğunu söylememeliydi. Belki babası bununla henüz başa çıkamazdı. Ama babasımn bakışlarının,

konsantrasyonla keskinleştiğini gördü.

"Şu anda sıçanlar bizden ne kadar uzakta?" diye sordu.

Gregor kenara gidip aşağı baktı. Sıçanların yolu yarıladığım görünce dehşete düştü. "Yaklaşık on beş metre,"

dedi.

"Işığımız var mı?" diye sordu babası.

"Sadece bu," dedi Gregor, barete vurarak. "Ama pillerinin çok fazla dayanacağım sanmıyorum." Aslında, konu

şurken bile, ışık sönükleşiyordu.

"Regalia'ya dönmek zorundayız," dedi babası.

"Biliyorum, ama hiçbirimiz nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Gregor umutsuzca.

"Yeraltı'nın kuzeyinde," dedi babası.

Gregor başını salladı, ama bu bilginin onlara ne gibi

bir faydası olacağım anlamamıştı. Burada onlara yön gösterecek günbatımı, Kuzey Yıldızı ya da ağaçların kuzey taraflarında büyüyen yosunlar yoktu. Büyük, siyah bir boşluktaydılar.

Babasının bakışları, Aurora'nm kanadına takıldı. "Şu

yarasa kanadını nasıl diktin?"

"İğne ve iplikle," dedi Gregor, babasımn aklının yeniden kaymaya başlayıp başlamadığım merak ederek.

"İğne metal miydi?" diye sordu babası. "Hâlâ sende mi?"

"Evet, burada," dedi Gregor, iğne kutusunu çıkartarak.

Babası kutudan bir iğne alıp cebinden ufak bir taş çıkardı. Taşı kısa, hızlı vuruşlarla, iğneye sürtmeye başladı.

"Bana kâse gibi bir şey bul. Mecbur kalırsan, şu ilacı bo

şalt," dedi babası. "Ve suyla doldur."

Gregor emin olmamasına karşın, çabucak söylenenleri

yaptı. "Eee, ne yapıyoruz?"

"Bu taş mıknatıs taşıdır, manyetik demir cevheri. Çukurumda bunlardan bir sürü vardı. Ne olur ne olmaz diye bir tanesini cebime atmıştım," dedi babası.

"Ne olur diye?" diye sordu Gregor.

"Kaçmayı başarabilirsem diye. Metal bir parça da bulmuştum, ama doğru boyutlarda değildi. Bu iğne mükemmel," dedi babası.

"Ne için mükemmel?" diye sordu Gregor.

"İğneyi mıknatıs taşma sürtersem, onu mıknatıslandırırım. Onu bir pusula iğnesine çevirmiş olurum. Yüzey gerilimini bozmadan onu yüzdürebilirsek..." Babası iğneyi yavaşça

suya bıraktı. İğne yüzmeye başladı. Ardından Gregor'u şaşırtarak kırk beş derece sağa döndü ve durdu.

"Kuzeyi gösterir."

"Kuzeyi mi gösteriyor? Tıpkı pusula gibi mi?" diye sordu Gregor hayretle.

"Eh, muhtemelen birkaç derece sapıyordur, ama oldukça yakın," dedi babası.

Gregor su kâsesine bakarak sırıttı. Her şey yoluna girecekti. Babası geri dönmüştü.

Taşı kazıyan pençelerin sesi, yüzündeki sırıtmayı sildi.

"Aurora," diye seslendi Gregor. "Uçabilir misin?"

"Sanırım uçmak zorundayım," dedi Aurora, açıkça sı

çanların farkında olarak.

"Ares, sana Regalia'nm bulunduğu yönü gösterirsem,

rotada kalabilir misin?" diye sordu Gregor, yarasayı hafif

çe yerinden sıçratarak.

"Uçacağım yönü bilirsem, rotanın çok fazla dışına çıkmadan uçabilirim," dedi Ares doğrularak.

"Herkes binsin!" diye seslendi Gregor, göreve başlarlarken tıpkı Vikus'un dediği gibi. "Herkes binsin, eve gidiyoruz!"

Bir şekilde, herkes bindi. Gregor, Temp'i, kıza göz kulak

olması için Luxa'nin yamna bindirdi. Bot'u sırt çantasına

yerleştirdi ve babasının, Ares'in sırtına çıkmasına yardımcı oldu. Kâsedeki iğneyi son bir kez kontrol edip Ares'e yönü

gösterdi. "Bu taraf kuzey. Regalia'ya giden yol," dedi.

Gregor çıkıntının kenarında ilk sıçanın pençesini gördüğünde kâseyi almak üzereydi. Ares'in sırtına atladı ve yarasa havalanarak kâseyi ve küfreden bir grup sıçam arkasında bıraktı.

Ares kuzeye giden tüneli takip etti ve bir saat sonra,

Gregor'a seslendi. "Arük nerede uçtuğumuzu biliyorum."

Artık geniş, açık mağaralarda doğruca Regalia'ya uçuyorlardı.

Her yerde savaş kurbanları vardı. Gregor sıçanların,

insanların, hamamböceklerinin, örümceklerin, yarasaların ve Yeraltı'nda yaşadığını bile bilmediği, fare ve kelebek gibi diğer yaratıkların cesetlerini gördü. Hayır, Ripred kelebeklerden bahsetmişti, ama Gregor, sıçanın onları her

nasılsa Yerüstü'nde gördüğünü düşünmüştü. Cesetlerin

hepsi birbirine benziyordu. Çok, çok hareketsiz.

Baretinin ışığı sonunda bittiğinde, neredeyse rahatlamasına yol açmıştı. Yeterince kıyım görmüştü. Karanlıkta zaman kavramını tamamen yitirmişti.

Gregor şehre varmalarından çok önce, gelişlerini haber

veren boruları duyabiliyordu. Aşağı baktığında, kollarını sallayarak bağıran insanları gördü. Ne o ne Luxa karşılık verdi.

• 275

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

Luxa bakmıyordu bile. Havalandıkları andan beri kız, kollarım Aurora'mn boynuna dolamış ve gözlerini hiç açmamıştı. Gregor kızın hislerini hayal bile edemiyordu. Kendisi babasını kurtarmıştı. Bot güvendeydi. Yerüstü'ne gideceklerdi ve ailesi yeniden bir arada olacaktı. Ama Luxa'nin ailesi Henry'ydi ve çocuk, onu sıçanlara teslim etmişti. Artık Luxa'nin hissedecek nesi kalmıştı ki?

Stadyumun kapıları ardına kadar açıldı ve altlarında şehir gözüktü. Şehirde, tezahürat ve sallanan bayraklar vardı. Saray görüş alanına girdi ve Ares, Büyük Salon'a doğru dalışa geçti.

Salona girdiklerinde yorgunluktan bitmiş yarasalar,

karınlarının üstüne indiler ve durana kadar yerde kaydılar. Yeraltlılar etraflarına üşüştü. Karışıklıkta bir yerlerde, Dulcet'in Bot'u kucakladığım ve her daim sadık Temp'le

birlikte salondan çıktıklarım gördü. İki kişi, babasını bir sedyeye yatırıp hızla götürdü. Tıbbi bakımdan çok dinlenmeye ihtiyaçları olan yarasalar, taşınmalarına güçlükle itiraz edebildiler.

Gregor burnu için soğuk bir bezi kabul etmesine kar

şın, bir sedyeye yatırılma girişimlerine direndi. Birisinin olanları anlatması gerekiyordu ve bunu şu anda, Luxa'nin

yapamayacağını düşünüyordu.

Kız orada, solgun ve kaybolmuş bir şekilde, etrafındaki kalabalığa bile dikkat etmeden öylece duruyordu. Güzel, menekşe gözleri boş boş bakıyordu ve elleri gevşekçe iki yamnda sallanıyordu. Kızın yamna gitti ama ona do-

kunmadı. Sadece yanında olduğunu bilmesini istiyordu.

"Luxa, her şey yoluna girecek," dedi. Söylediklerinin anlamsız geldiğini biliyordu.

Salon boşaldı ve Vikus'un hızla onlara doğru geldiğini

gördü. Yaşlı adam, birkaç metre önlerinde durdu. Yüzünde derin endişe çizgileri vardı.

Gregor olanları anlatması gerektiğini biliyordu ama

ağzından sadece, "Henry sıçanlar için çalışıyormuş. Taht için bir anlaşma yapmış," çıktı.

Vikus, Luxa'ya baktı ve kollarını açtı. Kız sanki tamamen bir yabancıymış gibi, kıpırdamadan boş boş ona baktı.

"Luxa, büyükbaban," dedi Gregor. Şu an söylenecek en iyi ve en önemli şey buymuş gibi gelmişti. "O senin büyükbaban."

Luxa gözlerini kırptı. Gözünün kenarında, ufak bir yaş

belirdi. İçinde yükselen hisleri durdurmaya çalışırken, kızın yüzünde bir mücadele ifadesi yer aldı.

Hisler galip geldi ve Gregor'u büyük ölçüde rahatlatarak kız, Vikus'un kollarına koştu.

BOLUM

26

Gregor hikâyenin geri kalanını Solovet'e anlatmıştı. Kadın, Vikus'tan kısa bir süre sonra yanlarına gelmişti ve Luxa'nın ıslak yanaklarına bir öpücük

kondurup Gregor'u kucaklamıştı. Gregor yaraları hakkında endişeli değildiyse bile, kadın öyleydi. Kadın, tedavi edilmesi için Gregor'u hemen sarayın hastane bölümüne

götürdü.

Doktorlar bacağım temizleyip diker ve burnundaki şişliği indirmeye çalışırken, Gregor ayrıldıklarından beri başlarından geçen her şeyi anlattı. Pis kokulu mağaralardaki yolculuklarım, örümceklerin gelişini, Henry'nin Ripred'i

öldürme girişimini, Bot'un ateşlenmesini, Tick'in köprüde

kendini fedasım, babasını bulmalarım ve Sandviç'in kehanetini tamamlayan garip olaylar zincirini.

Bitirdiğinde, kendini havası inmiş bir balon gibi hissediyordu. Sadece babasım ve Bot'u görmek, ardından uyumak istiyordu. Solovet onu önce, diğer hasta çocukların bakıldığı çocuk odasındaki Bot'un yanına götürdü. Karde

şine banyo yaptırılmış, üstü değiştirilmişti; hâlâ biraz ateşi olmasına karşın, Dulcet hastalığının ciddi olmadığı konusunda Gregor'a güvence verdi.

"Hâlâ birçok şeyi tedavi edemiyoruz ama bunu kesinlikle tedavi edebiliriz. Sadece soğuk algınlığı," dedi kız yatıştırıcı bir şekilde.

Gregor, Bot'un buklelerini okşadı ve babasım görmeye

gitti. Yüzü uyurken rahatlamış olan babası, şimdiden daha

iyi görünüyordu. Yeraltlılar onu sadece yıkamamış, saçına ve sakalına da, çekidüzen vermişti. Çirkin sıçan postu, ipek kıyafetlerle değiştirilmişti. Karnı doyurulmuş ve sakinleştirici ilaç verilmişti..

"Peki uyandığında iyi olacak mı?" diye sordu Gregor.

"Sıçanlarla yıllar geçirmiş kimsenin, değişmeden kalması beklenemez," dedi Solovet nazikçe. "Ama aklı ve vücudu iyileşecek mi? İyileşeceğine inanıyorum."

Gregor'un bununla yetinmesi gerekiyordu. Yeraltı'nda

tanık oldukları yüzünden, kendisinin asla aym insan olamayacağını biliyordu. Babasında da bazı değişiklikler beklemesi gerekiyordu.

Hastaneden ayrılırken, mutlu bir haykırış duydu. "Ye-

rüstlü!" Mareth gelip ona sıkıca sarıldı. Gregor savaş ya-

raları taşımasına karşın, Mareth'in hayatta olduğunu görmekten mutluydu.

"Merhaba, Mareth," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Savaşta her zaman olduğunu gibi, belirsiz gidiyor.

Ama bize ışığı geri getirdin," dedi sertçe.

"Yaa, öyle mi?" dedi Gregor. Kehanetin o kısmım tamamen unutmuştu.

Yerüstlü bir savaşçı, güneşin oğlu,

Belki bize ışığı getirecek, belki bize bir hiç getirecek.

Demek sonunda başarmıştı. Işığı geri getirmişti. Tam

olarak nasıl olduğundan emin değildi, ama Mareth öyle

diyorsa, bütün Yeraltlılar buna inamyor olmalıydı.

"Ne ışığı?" diye sordu. Kafasım dolduran görüntülerin hepsi, acımasızca karanlıktı.

"Kral Gorger'ın ölüm haberi sıçanlara ulaştığında, karmaşaya düştüler. Onları, Ölü Topraklar'm içlerine kadar sürdük. Liderleri olmadan, tamamen karışıklığa düştüler,"

dedi Mareth.

"Yaaa. Güzel," dedi Gregor. "Umarım bu durum devam eder."

Mareth onu, Bot'la paylaştıkları eski odasına götürdü.

Kısaca, sadece damlayan tünelden üstünde kalan çürük

yumurta kokusunun çıkmasına yetecek kadar yıkandı ve

yatağa girdi.

Uyandığında, uzun zamandır uyuduğunu hissetti.

İlk bir iki dakika, uykulu bir şekilde yatmaya devam etti.

Ardından, her şey gözlerinin önünden hızla geçti ve daha

fazla yatakta kalamadı. İkinci kez yıkandı ve sonrasında, o yokken odasında beliren yiyecekleri yedi.

Luxa odaya girdiğinde, Gregor hastaneye gitmek üzereydi. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu, ama eski haline dönmüşe benziyordu.

"Gregor, hemen gelmelisin! Acele et!" dedi kız, koluna yapışıp onu peşinden sürükleyerek.

Aklına gelen ilk şey, saraya bir saldırı olduğuydu ama

durum bu değildi.

"Ares! Onu sürgün etmek istiyorlar!" dedi Luxa, nefes nefese ikisi koridorlarda koşarken. "Bilmiyordu, Gregor!

Henry'nin plam hakkında, benim bildiğimden fazlasını

bilmiyordu!"

"Bilmediğini biliyorum!" dedi Gregor.

Gregor'un şu ana kadar hiç görmediği bir odaya girdiler. Burası küçük bir arenaya benziyordu. Birkaç yüz yarasa ve insan, ortadaki bir platformun etrafında yükselen basamaklarda oturuyordu. Ön sırada, Vikus ve Solovet de

dahil, Regalia Konseyi'nin üyeleri oturuyordu. Platformun

ortasında, yalnız ve başı önde Ares duruyordu.

Gregor ve Luxa platforma doğru koştuğunda, Aurora

onlara katılmak için tribünlerden uçarak yanlarına geldi.

"Durun!" diye bağırdı Gregor, soluklanmaya çalışarak. "Bunu yapamazsınız!" Sürgün edilmenin bütün kurallarını bilmiyordu, ama Luxa'nin Yeraltı'nda, kimsenin

uzun süre tek başına hayatta kalamayacağını söylediğini

hatırlıyordu. Belki Ripred gibi bir sıçan yaşayabilirdi ama o, herhangi bir koşula göre sıra dışıydı.

Gregor'u görünce herkes ayağa kalktı ve hep birlikte, başlarım eğerek selam verdiler. "Hoş geldin, Savaşçı ve bize getirdiğin her şey için çok teşekkür ederiz," dedi Vikus, resmî bir şekilde. Ama çok daha kişisel olarak, ona

buruk bir şekilde gülümsedi.

"Rica ederim," dedi Gregor. "Ares'e ne yapıyorsunuz?"

"Kaderi konusunda oylama yapmak üzereydik," dedi

Vikus. "Henry'nin planını bilip bilmediği konusunda pek çok tartışma oldu."

"Bilmiyordu!" dedi Gregor. "Elbette bilmiyordu! Yoksa burada olmazdım. Olanların farkına varınca, Henry'nin düşmesine izin verip beni kurtardı!"

"Henry'ye bağlıydı," dedi iri, kırmızı bir yarasa. "Masum olduğuna inanmak güç."

"Peki ya benim masumiyetime?" diye sordu Luxa, gergin bir sesle. "Kimse Henry'ye benim kadar yakın değildi.

Beni de mi süreceksiniz?"

Odada huzursuz bir mırıltı dolaştı. Herkes kuzenlerin ne kadar yakın olduğunu biliyordu, ama Luxa yine de, Henry'nin ihanetinin hedefi olmuştu.

"Ares ihanet suçundan temize çıksa bile, hâlâ yeminini bozma meselesi var," dedi kırmızı yarasa. "Bu, sürülmek için başlı başına bir sebeptir."

"Gerçekten kötü birine bağlı olduğunu öğrendiğinde

bile mi?" diye sordu Gregor. "Görünüşe göre, bunun için özel bir kural olması gerekiyor."

Konseyin birkaç üyesi, soruya bir yanıt bulmayı umuyorlarmış gibi, eski parşömen tomarlarını karıştırmaya başladılar. Ama diğerleri, açıkça intikam peşindeydi.

"İhanet ya da yeminini bozduğu için sürülmesi umurumda değil. Sadece onun gitmesini istiyorum. Aramızdan kim ona bir daha güvenebilir?" diye bağırdı bir kadın.

Arenada bir gürültü koptu. Ares, ona karşı duyulan öfkenin ağırlığı altında eziliyormuş gibi, başını daha da öne eğdi.

Gregor ne yapacağını bilemiyordu. Öylece durup

Ares'in, kendi başının çaresine bakması için Ölü Topraklar'a gönderilmesini izleyemezdi. Ama fikirlerini nasıl değiştirebilirdi?

Kırmızı yarasa, Gregor'un duyduğu son sözleri tekrarladı. "Evet, aramızdan kim ona bir daha güvenebilir?"

"Ben!" diye bağırdı Gregor, kalabalığı susturarak.

"Ona hayatım pahasına güveniyorum!" Ve artık, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ares'in yanına gidip elini uzattı. Yarasa şaşkınlıkla ba

şını kaldırdı, ardından anladı. "Yo, hayır, Yerüstlü," diye fısıldadı. "Ben buna değmem."

Gregor uzandı ve sağ eliyle, Ares'in sol kanadındaki

pençeyi tuttu. Konuştuğunda, odada yere iğne düşse sesi

duyulabilirdi.

GREGOR VE GRİ KEHANET

"Uçucu Ares, sana bağlanıyorum,"

Luxa'nın ona söylediği yeminden bütün hatırladığı

buydu, ama kız tam arkasmdaydı ve fısıldayarak ona geri

kalan dizeleri söyledi.

"Yaşamımız ve ölümümüz bir olsun, biz ikimiz.

Karanlıkta, alevlerde, savaşta, çatışmada,"

Ve son dize Gregor'un aklına, söylenmeden geldi.

"Canını kendi canım gibi kurtaracağım."

Ares'e biraz umut gelmişti. Ona bağlanan bu savaşçı,

sürülmekten kurtuluşunu garanti etmiyordu, ama bu kolayca görmezden gelinemeyecek bir şeydi. Yarasa buna rağmen duraksadı.

"Söyle," dedi Gregor hafifçe. "Lütfen, söyle."

Ares kendi adını Gregor'unkiyle değiştirerek, sonunda yemini söyledi.

"İnsan Gregor, sana bağlanıyorum,

Yaşamımız ve ölümümüz bir olsun, biz ikimiz.

Karanlıkta, alevlerde, savaşta, çatışmada,

Canını kendi canım gibi kurtaracağım."

Gregor kalabalıkla yüzleşmek için geriledi. Eli hâlâ

hayvanın pençesine kilitli, Ares'le birlikte önlerinde duruyorlardı. Gregor kendinde tamamen yeni bulduğu bir

güçle konuştu. "Ben savaşçıyım. Çağrıyı yapanım. Aranızda kim Ares'i, bağımı sürgün etmeye cesaret edecek?"

• 285

BOLUM

27

fke, tartışma ve yasa hakkında bir sürü ko

Önuşma oldu, ama sonunda Ares'i süremediler.

Gregor'un yarasayla bağlanması, tahmin etti

ğinden daha çok itibara sahipti.

Yaşlı bir adam kızgınca parşömen tomarlarım karıştırıyordu ki Vikus, "Ah, saçmalamayı kesin, açıkçası bu duruma uygun bir emsalimiz yok," dedi.

Gregor yeni yarasasına döndü. "Muhtemelen burada

uzun süre kalmayacağım."

"Fark etmez," dedi Ares. "Uçabildiğim sürece, her zaman seni burada bekliyor olacağım."

Ortam yatışır yatışmaz, Gregor doğruca hastaneye gitti. Kötüleşmiş olabileceğinden korkarak babasının odasına girmeden durakladı, ama içeri girdiğinde, onu mutlu bir

• 287 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

manzara bekliyordu. Babası yatağında oturmuş, Bot ona

kurabiye yedirmeye çalışırken gülüyordu.

"Merhaba, baba," dedi gülümseyerek.

"Ah, Gregor..." dedi babası, gülümseyerek. Kollarını açtı ve Gregor babasının kucağına koşup, ona sıkıca sarıldı.

Orada sonsuza dek kalabilirdi, ama Bot onları çekiştiriyordu.

"Hayır, Ge-go, ba-ba kurabiye yiyecek," dedi kardeşi.

"Hemşire ona beni beslemesini söyledi, o da işini çok

ciddiye aldı," dedi babası gülümseyerek.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu Gregor, sarılmaya devam ederek.

"Ah, birkaç öğünden sonra eskisi kadar iyi olacağım,"

dedi babası. İkisi de, bunun kolay olmadığını biliyordu.

Hayat, bir daha asla aynı olmayacaktı, ama onu geri almışlardı ve birlikte yaşayacaklardı.

Gregor birkaç saati babası, Bot ve prensesi kontrol etmeye gelen Temp'le takılarak geçirdi. Babasına atlattığı sıkıntıları sormayacaktı, ama o konuşmaya istekli görünüyordu. "O gece, düştüğüm gece, uyuyamamıştım. Biraz saksafon çalmak için çamaşırhaneye indim. Kimseyi uyandırmak istemiyordum."

"Biz de oradan düştük!" dedi Gregor. "Havalandırma borusundan."

"Doğru. Metal ızgara sebepsiz yere çarpıp duruyordu," dedi babası. "Bakmaya gittiğimde, doğruca buraya

çekildim. Biliyorsun, burada şu garip hava akımları var..."

Ve babası yirmi dakika boyunca, akımlar hakkındaki bilimsel bakış açılarından konuşmaya devam etti. Gregor ne hakkında konuştuğunu bilmiyordu ama onu öylece dinlemek bile harikaydı.

"Birkaç hafta boyunca Regalia'daydım ve hepinizi deli

gibi özlemiştim. Bu yüzden bir gece, müzede bulduğum

birkaç el feneri ve bir havalı tüfekle kaçmaya çalıştım. Su Yolu'na ulaşamadan, sıçanlar beni yakaladı," dedi babası, kafasım iki yana sallayarak.

"Hayatta kalmana neden izin verdiler?" diye sordu Gregor.

"Benden dolayı değildi. Tüfek yüzündendi. Mermim

bittikten sonra etrafımı sararak yaklaştılar. İçlerinden biri tüfeği sordu, bu yüzden ben de yıldırım hızıyla anlatmaya

başladım. Onları tüfek yapabileceğime ikna ettim, bu yüzden beni öldürmemeye karar verdiler. Zamammı, kullanabileceğim silahlar yaparak geçirdim, ama sıçanlar onlara dokundukları an, parçalara ayrıldılar. Bir tatar yayı, bir

mancımk, bir koçbaşı. Senin gelmen büyük bir şanstı, çünkü iki kere çalışacak herhangi bir şey yapabileceğimden artık şüphelenmeye başlamışlardı galiba," dedi babası.

"Nasıl dayandığını bilmiyorum," dedi Gregor.

"Eve döneceğime olan inancımı asla yitirmedim," dedi babası. Üzerine bir hüzün çöktü ve bir sonraki soruyu sorabilmek için, bayağı bir çaba harcaması gerekti. "Eee, annen nasıl?"

• 289

YERALTI GÜNLÜKLERİ -1

"Muhtemelen şu an pek iyi değildir," dedi Gregor.

"Ama geri döndüğümüzde, iyi olacak."

Babası başını salladı. "Peki ya sen?"

Gregor kötü şeylerden bahsetmedi, sadece havadan

sudan konuştu. Babasına koşudan, okuldan ve Carnegie

Hail'da verdikleri konserden bahsetti. Örümceklerden, sı

çanlardan ya da babası kaybolduğundan beri başına gelenlerden hiç bahsetmedi.

Öğleden somayı Bot'la oynayarak, birbirlerine sık sık

yemek yedirerek ve belirli bir sebep olmaksızın birbirlerine dokunarak geçirdiler.

Sonunda Dulcet geldi ve Bot'la babasımn dinlenmesi

gerektiği konusunda ısrar etti, bu yüzden Gregor kendini

iki yıl yedi ay ve artık kaç gün olduğuna aldırmadığı bir

zamandır olmadığı kadar mutlu hissederek sarayda dolaştı. Artık kuralla işi kalmamıştı. Sonsuza kadar. Kötü zamanlar geçirecek olsa da, o an acı verici olsa da, geleceğin mutlu

olabileceği olasılığım bir daha asla inkâr etmeyecekti. Hayal kurmasına izin verecekti.

Yatmak üzere odasına giderken, Regalia'dan kaçmaya

çalıştığı gece tutsak olarak tutulduğu odanın önünden geçti. Vikus, parşömen tomarları ve harita yığmlarıyla çevrili bir şekilde masada tek başına oturuyordu. Gregor'u görünce yüzü aydınlandı ve eliyle içeri girmesini işaret etti.

"Gel, gel; geldiğinden beri konuşamadık," dedi hevesle. "Baban nasıl?"

"Daha iyi. Çok daha iyi," dedi Gregor, Vikus'un karşısına oturarak.

"Peki ya prenses?" diye sordu Vikus gülümseyerek.

"İyi. Ateşi geçti," dedi Gregor.

Nereden başlayacaklarını bilemeyerek, bir dakika boyunca öylece oturdular.

"Demek atladın... Savaşçı," dedi Vikus.

"Evet, sanırım atladım," dedi Gregor sırıtarak. "Şansıma Ares oradaydı."

"Ares de şanslıydı," dedi Vikus. "Hepimiz şanslıydık.

Sıçanların geri çekildiğini biliyor musun?"

"Mareth söyledi," dedi Gregor.

"Sanırım savaş yakında sona erecek," dedi Vikus. "Sı

çanlar kendi aralarında taht kavgasına tutuştu."

"Ripred'den haber var mı?" diye sordu Gregor.

"Ondan haber aldım. Ölü Topraklar'da, amacına sıcak

bakan bir grup sıçan topluyor. Sıçanların liderliğini ele ge

çirmek kolay olmayacaktır, tik olarak onları barışın gerekli olduğuna ikna etmek zorunda ve bu da uzun bir çaba gerektirecek. Yine de, görmezden gelinmesi kolay bir sıçan değil," dedi Vikus.

"Bence de," dedi Gregor. "Diğer sıçanlar bile onunla dövüşmekten korkuyor."

"İyi bir sebepleri var. Kimse kendini ona karşı savunamaz," dedi Vikus. "Ah, az daha unutuyordum. Sana verilecek bir şeyim var. Yolculukta birkaç kere kılıcının ol-

mamasından şikâyet etmiştin. Konsey, bunu sana vermemi

istedi."

Vikus masamn altına uzandı ve kaim ipek kumaşa sarılı, uzun bir nesne çıkardı. Gregor sargıyı açtı ve içinden, şaşırtıcı derecede güzel, mücevher kakmalı bir kılıç çıktı.

"Sandviçli Bartholomew'e aitti. İnsanlarım, bunu almanı istedi," dedi Vikus.

"Alamam," dedi Gregor. "Yani, bu çok fazla ve ayrıca, annem çakı bile taşımama izin vermez." Bu doğruydu.

Onuncu yaş gününde amcası, Gregor'a on beş parçadan

oluşan bir çakı göndermişti ve annesi, o yirmi bir yaşına

gelinceye kadar saklamak üzere çakıyı bir köşeye kaldırmıştı.

"Anlıyorum," dedi Vikus. Dikkatle Gregor'u izliyordu.

"Belki bunu senin için baban saklarsa, annen izin verir."

"Belki. Ama bir şey daha var..." dedi Gregor. Ama di

ğer şeyi nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ve önündeki nesneye dokunmak istememesinin ana sebebi aslında buydu.

Bu Tick, Treflex ve GoxTa ilgiliydi; dönüş yolunda hareketsiz yattığım gördüğü, bütün yaratıklarla ilgiliydi. Hatta Henry ve sıçanlarla bile ilgisi vardı. Belki yeteri kadar zeki değildi, belki anlamıyordu. Ama Gregor'a öyle geliyordu

ki, herkes ölmeden işleri yoluna koymamn bir yolu olabilmeliydi.

"Babamı kurtarabilmek için kehanetteki savaşçı gibi

davrandım. Ama ben savaşçı olmak istemiyorum," dedi

Gregor. "Ben senin gibi olmak istiyorum."

"Ben pek çok savaşa katıldım, Gregor," dedi Vikus dikkatlice.

"Biliyorum, ama savaşmak istemedin. İş o noktaya

gelmesin diye, ilk önce başka çareler aradın. Örümceklerle

bile. Ve RipredTe," dedi Gregor. "İnsanlar yanlış olduğunu düşündüğünde bile, denemeye devam ettin."

"Peki o zaman, Gregor, sana vermek istediğim hediyeyi biliyorum, ama onu sadece kendi içinde bulabilirsin,"

dedi Vikus.

"Neymiş o?" diye sordu Gregor.

"Umut," dedi Vikus. "Onu bulmamn çok zor olduğu anlar olacaktır. Onun yerine nefret etmeyi seçmenin çok

daha kolay olduğu anlar. Ama huzur bulmak istiyorsan,

ilk önce bunun mümkün olduğunu umut edebilmelisin."

"Bunu yapabileceğimi düşünmüyor musun?" diye

sordu Gregor.

"Tam aksine, yapabileceğine dair büyük umudum

var," dedi Vikus gülümseyerek.

Gregor kılıcı adama doğru itti. "Onlara teşekkürlerimi iletirsin, ama hayır."

"Bu mesajı iletmekten ne kadar mutluluk duyacağımı

tahmin edemezsin," dedi Vikus. "Artık dinlenmelisin. Yarın yola çıkacaksın."

"Öyle mi? Nereye? Ölü Topraklar'a geri dönmeyece

ğim, değil mi?" dedi Gregor, keyfinin kaçtığını hissederek.

"Hayır. Sanırım sizi eve gönderme zamanı geldi," dedi Vikus.

O ve Bot gece yakınında uyuyabilsin diye, babasının

odasına bir yatak koymuşlardı. Artık eve gideceği için,

Gregor, Lizzie'yi, büyükannesini ve her şeyden çok da annesini düşünmeye başlamıştı. Geri döndüklerinde hâlâ iyi olacaklar mıydı? Vikus'la olan konuşmasını hatırladı ve en

iyisini umut etmeye çalıştı.

Babası ve Bot uyanır uyanmaz, Gregor'un ilk gece kaçtığı rıhtıma götürüldüler. Bir grup Yeraltlı, onları uğurlamaya gelmişti.

"Ares sizi Su Yolu'nun üstündeki geçide götürecek,"

dedi Vikus. "Oradan evinize kısa bir mesafe var."

Mareth, eline bir avuç dolusu kâğıt sıkıştırdı. Gregor

bunların para olduğunu fark etti. "Müzeden aldım. Vikus, Yerüstü'nde yolculuk etmek için onlara ihtiyacın olabilece

ğini söyledi."

"Teşekkürler," dedi Gregor. Su Yolu geçidinin, apartmanlarına olan uzaklığını merak etti. Bunu çok geçmeden öğreneceğini tahmin etti.

"Yol artık güvenli, ama oyalanmayın. Sizin de bildiğiniz gibi, Yeraltı'nda işler çabucak değişebilir," dedi Solovet.

Gregor birden, bu insanları bir daha göremeyeceğini

fark etti. Onları ne kadar özleyeceğini fark edince de şa

şırdı. Birlikte çok şey yaşamışlardı. Herkese sarıldı. Sıra

Luxa'ya geldiğinde, el sıkışmanın daha iyi olacağım dü

şündü, ama yine de, kıza sarılmadan edemedi. Kız da ona

içten bir sarılmayla karşılık verdi. Biraz gergin bir sarılmaydı, ama sonuçta o bir kraliçeydi.

"Eh, Yerüstü'ne yolun düşerse, bize de uğra," dedi Gregor.

"Belki seni bir gün yine aramızda görürüz," dedi

Luxa.

"Ah, bilmiyorum. Annem sırf güvende olmam için

muhtemelen ömrümün geri kalam boyunca cezalandıracaktır," dedi Gregor.

"'Cezalandıracak' ne anlama geliyor?" diye sordu

Luxa.

"Evden ayrılmama asla izin vermeyeceği anlamına geliyor," dedi Gregor.

'"Bane'in Kehaneti'nde öyle demiyor," dedi Luxa dü

şünceli bir şekilde.

"Ne? O ne?" diye sordu Gregor, içinde yükselen bir korku hissederek.

"Vikus sana söylemedi mi? 'Gri Kehanet'in devamıdır," dedi Luxa.

"Ama onun içinde ben yokum. Değil mi? Yani, yokum,

değil mi? Vikus?" dedi Gregor.

"Ah, akımı yakalamak istiyorsamz, hemen yola çıkmalısınız," dedi Vikus, Bot'un içinde olduğu sırt çantasını

omuzlarına asıp onu sırtında babasının olduğu Ares'in yanına götürerek.

"Bana söylemediğin ne? 'Bane'in Kehaneti' ne?" diye üsteledi Gregor, Ares'in sırtına kaldırıldığım hissederken.

"Ah, o mu?" dedi Vikus konuyu geçiştirircesine. "Çok belirsizdir. Kimse yüzyıllardır açıklayamadı. Yüksekten

uç, Yerüstlü Gregor." Vikus, Ares'e işaret verdi ve yarasa kanatlarım açtı.

"İyi de ne o? Neden bahsediyor?" diye bağırdı Gregor havalanırlarken.

"Güle güle, Temp! Yakında görüşürüz!" dedi Bot ne

şeyle el sallayarak.

"Hayır, Bot, hayır! Geri gelmeyeceğiz!" dedi Gregor.

Gregor'un son gördüğü şey, saraydan ayrılırlarken

Vikus'un el sallaması oldu. Emin değildi, ama yaşlı adamın, "Yakında görüşürüz!" dediğim duyduğunu sandı.

Bir kez daha nehri takip etti, ama bu kez Ares'in güçlü

sırımdaydı ve köpüklü suyun üzerinden uçuyordu. Çok

geçmeden, Fangor ve Shed'le karşılaştıkları kumsala geldiler. Bir anlığına ateşin kararttığı siyahlığı gördü.

On dakika sonra, nehir, ya denizle ya da Gregor'un şu

ana kadar gördüğü en büyük gölle birleşti. Su yüzeyinde

dev dalgalar vardı ve kayalık kıyıya vuruyorlardı.

Yarasaları üzerinde iki tane muhafız belirdi ve suyun

üzerinde onlara eşlik ettiler. Gregor etrafta hiç sıçan görmüyordu, ama aşağıda, yemek arayan başka nelerin oldu-

ğunu kim bilirdi. Bir yaratık, kuyruğunu dalgaların dışına

çıkarıp tekrar daldırınca, gözüne altı metre boyunda dikenli bir kuyruk ilişti. *Sormayacağım bile,* diye düşündü.

Ares büyük, taş bir koniye doğru alçalmaya başladığında, muhafızlar konumlarını korudu. Koninin tabanı birkaç kilometre çapmdaydı. Garip, sisli bir rüzgâr onları yukarı

doğru itiyor gibiydi. "Akım olmalı," diye düşündü.

Yükselirlerken Ares gittikçe daha dar daireler çiziyordu. Hayvan tepedeki açıklıktan geçebilmek için kanatlarını toplamak zorunda kaldı.

Aniden, göze tamdık gelen tünellerde ilerlemeye başladılar. Tüneller taştan değil, betondan yapılmıştı; bu yüzden, Gregor eve varmak üzere olduklarını anladı. Yarasa tenha bir merdivene kondu ve başıyla yukarıyı gösterdi.

"Daha ileri gidemem," dedi Ares. "Evinize giden yol bu. Yüksekten uç, Yerüstlü Gregor."

"Yüksekten uç, Ares," dedi Gregor. Eli bir süre, Ares'in pençesini sıkıca tuttu. Ardından bıraktı. Yarasa karanlıkta kayboldu.

Gregor, babasının uzun merdiveni çıkmasına yardım

etmek zorunda kaldı. Tavanda, taş bir plaka vardı. Gregor

plakayı kenara ittiğinde, yüzüne temiz hava dalgası çarptı.

Kendini yukarı çekti ve parmakları çimene değdi. "Oh be,"

dedi, babasına yardım etmek için acele ederek. "Bakın."

"Ay," dedi Bot neşeyle, gökyüzünü göstererek.

"Evet, ay, küçük kız. Bak, baba, ay!" Babası tırman-

maktan dolayı, yanıt veremeyecek kadar nefessiz kalmıştı. Birkaç dakika, gökyüzünün güzelliğini izleyerek öylece çimenlerde oturdular. Gregor etrafına baktı ve Central Park'ta olduklarım fark etti. Bir ağaç sırasının arkasından gelen trafiğin sesini duyabiliyordu. Taş plakayı iterek yerine yerleştirdi ve babasının ayağa kalkmasına yardım etti.

"Haydi, bir taksi çevirelim. Anneyi görmeye gidelim

mi, Bot?" diye sordu.

"Ev-vet!" dedi Bot üstüne basa basa. "Anneyi görmeye gidelim."

Saat çok geç olmalıydı. Sokaklarda pek kimse yoktu,

ama birkaç lokanta hâlâ açıktı. Hepsi de Yeraltı kıyafetleri içinde garip bir görüntü oluşturduğu için, bunun bir zararı yoktu.

Gregor bir taksi durdurdu ve arka koltuğa doluştular.

Taksi şoförü görünüşlerine ya dikkat etmedi ya da umursamadı. Muhtemelen her şeyi görmüştü.

Gregor yüzünü cama dayayarak doya doya binaları,

arabaları ve ışıkları izledi. Bütün o güzel ışıkları! Apartmanlarına ulaşmaları uzun sürmedi. Taksiciye parsını ödedi ve yüklü bir miktar bahşiş bıraktı.

Ön kapıya geldiklerinde, babası cebinden Gregor'un

ona yaptığı anahtarlığı çıkardı. Titreyen parmaklarla anahtarları yaydı ve doğru olanı buldu. Asansör ilk defa bozuk olmadığı için Gregorların katına asansörle çıktılar.

Kimseyi uyandırmak istemeyerek dairenin kapısını

• 298

yavaşça açtılar. Gregor, Lizzie'nin, kanepenin üzerinde

uyuduğunu görebiliyordu. Yatak odasından büyükannesinin uykusunda konuşması geldiğine göre, büyükannesi iyiydi.

Mutfağın ışığı yanıyordu. Annesi mutfak masasında,

bir heykel kadar hareketsiz oturuyordu. Ellerini birleştirmiş, sabit bakışlarla masa örtüsündeki küçük bir lekeye bakıyordu. Gregor, babası kaybolduktan sonra onu pek

çok gece bu şekilde gördüğünü hatırlıyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Onu korkutmak, sarsmak ya da daha fazla acı vermek istemiyordu.

Bu yüzden, adımım mutfağın aydınlığına attı ve ona,

dünyada duymak isteyeceği tek şeyi söyledi.

"Merhaba, anne. Biz geldik."

• 299

TEŞEKKÜR

İlk olarak, harika çocuk kitapları yazarı James Proimos'a

teşekkür etmek istiyorum. Onun desteği ve cömertliği olmasa, kitapların peşine düşmezdim. Beni, menajerimiz Rosemary Stimola'yla tanışürdığı için ona çok teşekkür

borçluyum. Editörler bana, onun işinde en iyisi olduğunu

söylüyor ve bundan kuşkulanmak için hiçbir sebebim yok.

Onunla tanışmadan yıllar önce, eğlence sektörünün dikenli

yollarında avukatım Jerold Couture bana ustalıkla yol gösterdi ve bunun için, ona her zaman minnettar olacağım.

Burada, gezegendeki en iyi araştırma ekibi, annemle

babam, Jane ve Michael Collins'ten özellikle bahsedilmeli.

Kitapların hem içinde, hem de dışında bana yolumu çiz-